

Giới thiệu Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân

Truyện: Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân

Tác giả: Hoàng Cô Y Nhân

Thể loại: truyện teen hay nhất, tình cảm, ngôn tình sắc

Nội dung truyện: ---Khi còn bé---

“Lạc Lạc cậu trả bánh cho tớ, tớ sẽ nói với ba mẹ.” Tiểu Ninh Ninh hai mắt đỏ hoe.

“Thiếu nợ là phải trả.” Lạc đại nhân bồng cậu môi cười nói.

“Ai thiếu nợ cậu chứ, còn nói nữa tính cách cậu thật ngang ngược.”

“Nga, là tớ nhớ nhầm sao, không sao cậu cứ cộng lại hết những gì tớ thiếu tới năm 25 tuổi, tớ sẽ làm chồng cậu, xem như cậu lời to rồi.” Lạc đại nhân cười nham hiểm nhìn tiểu Ninh Ninh còn đang ngây ngốc tiêu hóa hết lời cậu ta nói.

---Khi 25 tuổi---

Ai đó bị Lạc đại nhân cưỡng ép tổ chức đám cưới.

Ai đó bị Lạc đại nhân dọa nếu không ngoan ngoãn thì sẽ bị đánh đòn.

Ai đó bị Lạc đại nhân dụ dỗ , bị ăn sạch sẽ không còn mảnh xương.

Ai đó bị Lạc đại nhân phạt vì không biết ghen, còn đẩy chồng mình cho người con gái khác.

Ai đó ....

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mới Đầu Gặp Mặt

Cổ Viễn Ninh theo chân bà Cổ bước nhanh vào nhà hàng Picoó. Mới bước chân vào phòng bao thì cô phát hiện một người đàn ông và một cậu thanh niên đã ngồi sẵn ở đó. Cô nghi hoặc nhìn sang mẹ Cổ thì thấy ánh mắt bà nhìn về phía đó một mảng nhu hòa, ấm áp. Nhìn thấy ánh mắt đó Cổ Viễn Ninh tâm trạng chiêm xuống một mảnh chẳng còn sự vui vẻ trước khi bước vào nhà hàng .

Hôm nay là sinh nhật của cô nha, sao mẹ lại dắt cô tới chỗ này chứ.Không phải mẹ nói sẽ đưa cô đi ăn riêng sao?

“Ninh Ninh, sao vậy? Ngồi xuống đi con.” Mẹ Bà Cổ nhẹ lắc cánh tay cô con gái mình.

Cổ Viễn Ninh chỉ biết thờ dài, trầm mặc ngồi xuống. Bây giờ cô không biết trong lòng cô có tư vị gì.Ngạc nhiên,buồn bực?Đúng cô rất ngạc nhiên và cực kì ngạc nhiên, còn buồn bực thì có chút chút.

Ngước nhìn hai người trước mắt, Cổ Viễn Ninh dường như nín thở một vài giây. A thật là đẹp mắt! Hai người trước mắt, một người trung niên có khuôn mặt góc cạnh, nghiêm nghị, mang theo vẻ đẹp đậm chất của người Pháp, da ngăm ngăm, lưng vai rộng, thân hình cao to, cường tráng. Nhất là đôi mắt như chim ưng toát lên vẻ lạnh lùng, khó gần, nhìn vào đôi mắt đó thật khiến cho người khác run sợ. Chắc chắn nhìn là biết mỹ nam trung niên này thuộc loại “mỹ nhân đầu gối”.Đáng tiếc, đáng tiếc.

Người thiếu niên thì cũng là một đại mỹ nhân. Khuôn mặt trắng nõn như da em bé, chiếc mũi cao thẳng, đôi mắt hẹp dài lười biếng,ôn nhu, cử chỉ tao nhã,nhẹ nhàng. Chỉ có thể diễn tả một từ đẹp, hai từ quá đẹp! Mỹ nhân ấm áp,thật tốt, đúng loại ta thích.

“Ninh Ninh”

“Ninh Ninh”

“A, mẹ có gì vậy ạ?” Giật mình tỉnh lại. Trong lòng lắm bầm tự trách thật không có tiền đồ.

“Ninh Ninh, đây là bác Nguyên Nghiêm, còn đây là con trai của bác ấy Nguyên Trịnh Phàm” Mẹ Cổ thờ dài nhìn cô con gái mình, chỉ tiếc rên sất không thếp.

Cổ Viễn Ninh cứng ngắt đứng dậy, cuối đầu chào hai người đối diện như một con robot.

“Phi,ha ha ha,ba nhìn xem, con bé thật sắc a” Nguyên Trịnh Phàm bật cười, còn đầu hình tượng ôn nhu, còn đầu hình tượng nhẹ nhàng a.

Cổ Viễn Ninh ngẩn người, ngược mắt nhìn người con trai ấy mà hừ lạnh. Thật không biết lịch sự. Cứ tưởng gặp được kiểu người mình thích thật không ngờ là kiểu người trá hình.

Cổ Viễn Ninh liếc Nguyên Trịnh Phàm một cái cũng chẳng thêm nói gì. Im lặng là tột đỉnh của sự khinh bỉ. Ta đây không chấp những kẻ ngụy thư sinh, ngụy mỹ nhân âm áp.

Trong lúc đó, Nguyên Trịnh Phàm ngấm nhìn tiểu mỹ nhân trước mắt mà trong lòng không ngừng cảm thán. Cô bé trước mắt không giống những mỹ nhân anh thường gặp mà mang một một phẩm vị khác khiến người ta không thể rời mắt,say mê, chỉ hận không thể giam vào lòng mà yêu thương, bảo vệ.

“Trịnh Phàm, không được nói em con như vậy”. Ông Nguyên lạnh giọng, trên mặt có chút tức giận.Ông quay sang nhìn Cổ Viễn Ninh ánh mắt có chút nhu hòa.

Em con!! What? Giỡn à, cô đã sống tới 22 năm trời chỉ có cô, mẹ,ông ngoại và bà ngoại. Tự nhiên đâu chui ra thêm một người anh đây? Cô nhớ mình không có anh họ.

Cổ Viễn Ninh ngu ngơ nhìn sang người đàn ông đó. Mẹ Cổ không biết nên nói như thế nào với con gái mình. Chuyện này bà đã giấu Ninh Ninh một thời gian dài. Bà không muốn con bé vì bà mà lo lắng.

Ông Nguyên nhìn ra lo lắng trong mắt mẹ Cổ.Ông vỗ vỗ lên bàn tay bà như muốn nói hãy yên tâm, mọi việc đã có ông lo.

Nguyên Trịnh Phàm nhìn hai phụ huynh đang lo lắng mà cũng trở nên nghiêm túc. Không biết tiểu mỹ nhân trước mắt như thế nào mà khiến cho hai phụ huynh đáng sợ trước mắt phải dè dặt đây. Chẳng lẽ tiểu mỹ nhân trước mắt mới chính là đại boss trùm cuối đây sao? Woa woa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Gia Đình Mới

Nguyên Trịnh Phàm nhìn hai phụ huynh đang lo lắng mà cũng trở nên nghiêm túc. Không biết tiểu mỹ nhân trước mắt như thế nào mà khiến cho hai phụ huynh đáng sợ trước mắt phải dè dặt đây. Chẳng lẽ tiểu mỹ nhân trước mắt mới chính là đại boss trùm cuối đây sao? Woa woa.

Ánh mắt của Nguyên Trịnh Phàm nhìn Cổ Viễn Ninh càng thêm tỏa sáng. Bị ánh mắt đó nhìn khiến Cổ Viễn Ninh phải nhú mày, khó chịu. Cái nhú mày của cô rơi vào mắt của hai vị phụ huynh lại có một ý vị khác.

“Ninh Ninh,mẹ muốn nói cho con biết là mẹ tính cùng Nghiêm đăng ký kết hôn.” Mẹ Cổ lo lắng chậm rãi nói.

“Ninh Ninh,hôm nay bác tới gặp con để nói bác và mẹ con cũng yêu nhau 8 năm rồi, con có thể chấp nhận người ba này không?” Ông Nguyên cũng cuống cuống lên phụ họa.

Cổ Viễn Ninh nhú mày càng chặt. Bây giờ trong não cô đang tiêu hóa hai câu nói của hai vị phụ huynh kia. Yêu nhau 8 năm? 8 năm nói ngắn không ngắn mà cũng không dài, hai người họ ở cạnh nhau 8 năm mà mẹ lại không nói cho cô nghe, vì sao chứ? Chẳng lẽ cô không đáng để mẹ tin tưởng sao?

Càng nghĩ càng tức giận.

“Thì ra ông chính là đại tam?”

“...”

“Hừ thì ra ông là người lén lút muốn chia rẽ tôi và mẹ?”

“...”

Cả căn phòng như đứng hình khi nghe cô hét lên hai từ “đại tam”. Nguyên Trinh Phàm cắn răng nhin cười. Cô em gái nhỏ này cũng thật đáng yêu hết sức, không biết cái đầu nhỏ bé đó suy nghĩ cái gì mà có thể nói người đàn ông nghiêm nghị, mặt lạnh như ba anh là một cái đại tam. Mà có làm đại tam thì cũng làm quang minh chính đại, không thể nào lén lút.

“Ninh Ninh, bác không có chia rẽ con với mẹ, bác muốn con với mẹ cùng sống chung dưới một mái nhà cùng bác với Trịnh Phàm.” Ông Nguyên trong lòng cảm thấy thật ủy khuất, ông khi nào muốn chia rẽ mẹ con hai người đâu.

Mẹ Cổ cũng ghen hòng nhìn chăm chăm vào cô con gái mình. Bà không ngờ phản ứng đầu tiên của con bé chính là như vậy. Bà nghĩ con bé ngay lập tức sẽ nói “không đồng ý”.

Cổ Viễn Ninh trầm mặt một hồi, cô đang đấu tranh tư tưởng. Nên đồng ý hay không đồng ý. Tình cảm của mẹ thì một người con gái như cô không nên chia rẽ.

“Được rồi, con đồng ý nhưng mà ba ba con muốn thấy mỗi ngày mẹ đều cười, nếu ba ba làm mẹ buồn phiền thì...” Viễn Ninh bẻ bẻ khớp tay kêu “rắc rắc”.

Hai vị phụ huynh sững sờ sau đó là mừng rỡ, rồi bắt đầu bữa tiệc gia đình vui vẻ. Có lẽ họ đã quên luôn sinh nhật của Cổ Viễn Ninh. Mà còn cô cũng chẳng buồn nhớ tới.

-----ta là đường phân cách tình yêu-----

Vài ngày trước đó ông ngoại và bà ngoại quyết định đi sang Canada sống an nhàn tuổi già. Đợi ông bà ngoại đi Canada thì Mẹ Cổ bắt cô dọn nhà sang “biệt thự” của ba Nguyên.

Viễn Ninh biết thân phận Nguyên Nghiêm cùng Nguyên Trịnh Phàm, nhưng cô cũng phải giật mình khi nghe mẹ sơ sơ nói về gia tộc của ba Nguyên, gia tộc đã phục vụ cho đất nước này từ hàng trăm năm qua nên đại gia tộc này có địa vị rất cao trong giới thượng lưu, quý tộc. Nghe sơ lược như vậy thôi đã khiến cho Viễn Ninh phấn khích, cô thầm tự hào mẹ mình, mẹ cô câu được con rùa vàng siêu lớn a~.

Mẹ Cổ và ba Nguyên quyết định đi hưởng tuần trăng mật khoảng 2 tháng vòng quanh thế giới. Hai người trước khi đi còn dặn dò cô và vị anh trai ngây thơ sinh phải ở nhà chung sống vui vẻ, cố gắng bồi đắp tình cảm anh em cho thật tốt.

Chính vì thế mà nhiệm vụ cao cả Trịnh Phàm tự gờ tay nhận lấy là chăm sóc cô em gái đáng yêu này ví dụ như: đưa đón khi đi học, chăm sóc ăn uống, quẹt thẻ cho em gái ở mọi lúc mọi nơi, làm osin cho em gái khi đi mua sắm,...

“Ninh Ninh, anh nghe nói em quen biết nhiều lắm, hôm nào em giới thiệu cho anh một vài bé gái xinh xinh được không?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Mạn Tuyên

“Ninh Ninh, anh nghe nói em quen biết nhiều lắm, hôm nào em giới thiệu cho anh một vài bé gái xinh xinh được không?”

“Nga~, Trịnh Phàm có chắc là anh 26 tuổi rồi không?”

“Chắc chắn”

“Thì ra anh bị bệnh luyến đồng, thích mấy đứa bé gái xinh xinh, thật biến thái.” Cổ Viễn Ninh ngả ngón đắc ý như muốn nói Trịnh Phàm tôi biết rồi nhé, thì ra anh lại biến thái như vậy ha ha ha.

“...” Khóe miệng Trịnh Phàm co quắp “biến thái”, Trịnh Phàm từ nhỏ tới lớn đây là lần đầu có người dám nói anh biến thái.

Không khí trong xe lại chìm xuống, im lặng cho đến khi đến Đại Học A.

“Ninh Ninh, chiều anh tới đón em được không?” Trịnh Phàm sùng nịnh xoa nhẹ đầu cô.

Cổ Viễn Ninh ghét bỏ tay anh, trợn mắt tức giận nhìn anh, Trịnh Phàm xấu xa ai cho anh vỗ đầu cô.

“Không cần, chiều nay học xong thư ký Trương đón tôi qua công ty luôn.”

“Hừm, mặc kệ cậu ta, chiều nay anh qua đón em.” Nói xong không đợi Viễn Ninh trả lời, TRịnh Phàm vội vàng đẩy cô xuống xe, phóng nhanh đi.

Viễn Ninh hừ hừ, cô không thèm anh rước đầu. Lúc nào cũng tỏ ra chiều theo ý cô. Nhìn đi nhìn đi đây là rõ ràng ép cô phải theo ý anh ta. Không thèm nghĩ tới TRịnh Phàm nữa, Viễn Ninh bước nhanh vào lớp học.

Mới đặt mông xuống chỗ ngồi thì một cô gái đẩy ngã cô xuống sàn lớp học. Ai ai tội cho cái mông của Viễn Ninh. Cô đứng dậy xoa xoa cái mông, ánh mắt giận dữ nhìn người trước mắt.

Cô trừng mắt nhìn, trừng cho chết người. Dù có tức cỡ nào cô cũng chỉ có thể dùng ánh mắt này giết người, không thể nào bộc phát. Vì sao ư? Vì cô đang ở trường, vì người đẩy cô đây chính là hoa khôi của khoa thiết kế và kiến trúc nha. Cô mà động tay động chân ở đây thì chỉ có chết không thể nói. Cả khoa thiết kế và kiến trúc, mỗi người một ngụm nước bọt cũng có thể dìm chết cô.

“Cỗ Viễn Ninh, ngày hôm qua, tớ gọi cậu sao không bắt máy hả? Cậu có biết lúc tớ gọi cậu ai trả lời không? Là một người đàn ông đó, hần nói cậu đang tắm. Nói mau hần ta là ai?” Cô nâng hoa khôi của khoa thiết kế và kiến trúc đó không ai khác chính là cô nàng bạn thân trong đám bạn thân của cô - Mạn Tuyên.

Cỗ Viễn Ninh ghen hợm, không biết nên trả lời thế nào. Chẳng lẽ nói thật “Tuyên Tuyên thân ái, người đàn ông đó chính là anh trai mới nhận của tớ”. Nếu nói như vậy chắc chắn cô sẽ bị Tuyên Tuyên xử trăm vì nguồn tin không đáng tin cậy. Gặp cô thì cô cũng chẳng tin lý do đó.

Vậy nói “Tuyên Tuyên thân ái, người đàn ông đó chính là cậu em họ mới tới chơi của tớ” mà có đứa em họ nào tự tiện vào phòng chị họ trong lúc chị họ đang tắm rồi còn nghe điện thoại giùm chị họ mình không chứ. Loại loại nguyên nhân này. Hay là “Tuyên Tuyên thân ái, ngày hôm qua điện thoại mình bị mất”. Cô nghĩ nghĩ cũng chẳng có tên trộm nào ngu đã trộm điện thoại rồi mà còn giữ lại sim.

“Cỗ Viễn Ninh, cậu tốt nhất nói thật cho tớ nếu không tớ sẽ xử cậu.” Mạn Tuyên gào thét vào mặt Viễn Ninh. Chưa bao giờ hình tượng Mạn Tuyên cô khó coi tới nỗi này.

“Tuyên Tuyên thân ái~, hôm qua tớ bận nha, không nghe điện thoại cậu được, à à hôm qua tớ ở công ty, lúc đó tớ đột nhiên muốn đi tắm sạch sẽ rồi ngủ trưa ở công ty luôn, mà lúc đó thư ký Trương đang trong phòng thu dọn tài liệu nên chắc anh ta nghe điện thoại giùm tớ, cậu biết Trương Hải Lam mà, anh ta coi vậy chứ có tính hay tự tiện lắm ha ha ha.” Trương Hải Lam xin lỗi anh, tôi cũng không còn cách nào mới lời anh ra đỡ đạn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Lạc Nguyên Kỳ Trở Về

“Tuyên Tuyên thân ái~, hôm qua tớ bận nha, không nghe điện thoại cậu được, à à hôm qua tớ ở công ty, lúc đó tớ đột nhiên muốn đi tắm sạch sẽ rồi ngủ trưa ở công ty luôn, mà lúc đó thư ký Trương đang trong phòng thu dọn tài liệu nên chắc anh ta nghe điện thoại giùm tớ, cậu biết Trương Hải Lam mà, anh ta coi vậy chứ có tính hay tự tiện lắm ha ha ha.” Trương Hải Lam xin lỗi anh, tôi cũng không còn cách nào mới lời anh ra đỡ đạn.

“Trương Hải Nam lại là anh ta, đã đầu gối, mặt lạnh như tiền mà còn có tính tự tiện, hôm nào tớ phải tới công ty cậu giáo huấn anh ta mới được.” Mạn Tuyên nghe Viễn Ninh nói lý do xong tức giận trong lòng cũng giảm bớt nhưng nhớ tới người đàn ông đầu gối Trương Hải Lam thì tức giận lên lại.

“...” Tuyên Tuyên cậu nói mà không biết suy nghĩ à có người đàn ông nào đầu gối mặt lạnh như tiền mà có tính tự tiện không hả?

Trương Hải Lam lúc này đang ở công ty thì ách xì liên tục.

“Thư ký Trương có phải anh bị bệnh không?” Thư ký Tô quan tâm hỏi thăm anh.

“Cảm ơn cô, Thư ký Tô, tôi không sao”

Thư ký Tô thờ dài, một người đàn ông tuần tú như thế này mà sao cứ thích theo quy củ, nghiêm mặt lạnh lùng, không bao giờ biểu hiện cảm xúc. Cỗ tổng sao có thể làm việc ngày ngày chạm mặt anh ta mà không bị ghen, khó chịu. Khâm phục, khâm phục.

Mạn Tuyên càng nghĩ tới Trương Hải Lam thì càng tức, tính cô hay giận chó đánh mèo nên nhìn người trước mắt là Cỗ Viễn Ninh đây thì càng bốc hỏa. Mạn Tuyên bắt đầu cắn nhằn Viễn Ninh.

Cỗ Viễn Ninh ngồi ngốc ra nghe Tuyên Tuyên cắn nhằn. Cô vô tội nha, cô chỉ không nghe điện thoại mà sao mắng cô nhiều như vậy chứ.

“Tuyên Tuyên, tớ chỉ không nghe điện thoại cậu...” Viễn Ninh đang tính nói tiếp thì Mạn Tuyên chợt nhớ ra lý do mình tới đây thì thờ dài, ngắt lời của Viễn Ninh.

“Ninh Ninh, cậu có biết hôm qua ngày gì không?”

Viễn Ninh nhú mày, hôm qua không có gì đặc biệt cả, ngày sinh nhật ai à, không có, lịch hẹn bạn bè cũng không có. Viễn Ninh mờ mịt, lắc đầu nhìn Mạn Tuyên.

“Hết cách với cậu, tớ nhấn tin cho cậu ngày đó nhớ ra sân bay mà cũng như không. Lạc Nguyên Kỳ về rồi, ngày hôm qua. Cậu ta không thấy cậu ra đón thì rất tức giận, cả khuôn mặt đen sì, làm hại tớ với Thiên Phúc cái gì cũng không dám nói, cái gì cũng không dám làm chỉ biết đứng nhìn cậu ta nguyên rũa cậu. À Nguyên Kỳ còn dắt một cô bạn gái xinh xắn về nữa đó. Có điều con nhỏ đó nhìn là biết kiểu bạch liên hoa.” Mạn Tuyên cố ý nhấn mạnh chữ bạn gái cho Viễn Ninh nghe. Nhớ tới hôm qua nhìn sắc mặt Nguyên Kỳ mà Mạn Tuyên không khỏi rùng mình.

Viễn Ninh ngu ngơ nhìn Mạn Tuyên không hiểu gì cả. Lạc Nguyên Kỳ không phải cậu ta nói là sẽ không bao giờ về nước sao. Tự nhiên bây giờ về là sao, lại còn muốn cô đón hẳn, cô không phải osin của cậu ta. Mà khoảng lúc này Tuyên Tuyên nói là...

“Cậu ta dám nguyên rũa tớ? Nguyên Kỳ cậu được lắm, dám nguyên rũa tớ?” Viễn Ninh tức giận, trong lòng hò hét chửi cậu ta không biết bao nhiêu lần.

“Cổ Viễn Ninh, cô có biết trọng điểm không hả? Nguyên Kỳ có bạn gái, bạn gái, bạn gái. Cô muốn tôi bạo phát à.”

Viễn Ninh lại ngu ngơ nhìn Mạn Tuyên lần hai. Cậu ta có bạn gái thì liên quan gì đến cô. Nhưng nhìn Mạn Tuyên tức giận đến đỏ mặt thì cô không dám nói suy nghĩ trong lòng. Cô chỉ ngượng cười, sờ sờ chóp mũi.

“Ninh Ninh, cô ta là bạch liên hoa, a a vào tiết rồi, tớ về lớp đây, chiều tớ gặp cậu sau.”

“Tuyên Tuyên thân ái ~ không cần gặp nha, chiều nay tớ có hẹn rồi, bye bye” May mắn chuông vào tiết vang lên, cứu mạng cô a~.

Bạch liên hoa sao, hừ không phải rất hợp với Lạc Nguyên Kỳ xảo trá sao. Cặp đôi hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lạc Đại Nhân Xuất Hiện

Bạch liên hoa sao, hừ không phải rất hợp với Lạc Nguyên Kỳ xảo trá sao. Cặp đôi hoàn hảo.

Tiết cuối cùng của buổi chiều kết thúc thì Viễn Ninh thu dọn nhanh chạy ra khỏi phòng học. Cô không muốn nghe Mạn Tuyên luyên thuyên về Nguyên Kỳ cùng cô bạn gái bạch liên hoa của cậu ta.

“Chút sâu vương vấn nhân nhật rơi từng dòng từng dòng hồi ức. Như mộng, như ảo lại như thật. Tiếng đàn ngân lên nhẹ nhàng như một khúc ca. Chỉ cần em khẽ khẽ mỉm cười. Trái tim anh đã bị cuốn hút ~” Tiếng chuông điện thoại Viễn Ninh reo lên làm cô phải dừng bước.

Nhìn màn hình một hồi, Viễn Ninh không biết nên bắt máy hay không. Bất chấp tất cả cô tắt máy. Điện thoại lại reo lên tiếp, cô lại tắt. Cứ dần co như vậy vài phút, Viễn Ninh cũng không thể không bắt máy.

Viễn Ninh chưa kịp nói alo thì đầu dây bên kia đã âm u lên tiếng.

“Ninh Ninh, cậu được lắm, dám tắt máy. Tớ đang đứng trước trường cậu, cho cậu 2 phút phải có mặt.” Nói xong cũng không quan tâm Viễn Ninh trả lời liền tắt máy.

Viễn Ninh cau mày. Cậu ta nghĩ mình là ai chứ. Dám ra lệnh cho Cổ Viễn Ninh này thì đừng mong tôi không nghe lời cậu. Hu hu Viễn Ninh khóc trong lòng. Lạc Nguyên Kỳ tại sao cậu luôn ám tôi chứ.

Nhắc tới Lạc Nguyên Kỳ, Viễn Ninh lại nuốt nước bọt, cậu ta tìm tới cô thật nhanh a. Hai người nói dễ nghe là hàng xóm của nhau, còn khó nghe thì là thanh mai trúc mã. Cậu ta lúc nào cũng giả tạo trước mặt người lớn là quan tâm chăm sóc cô như một người anh trai, còn sau lưng ấy à hừ hừ cậu ta xem Viễn Ninh như một osin mà sai bảo, còn hay ăn hiếp cô, dành đồ ăn với cô. Cô còn nhớ có lần cuối cùng cậu ta dành đồ ăn với cô.

“Lạc Lạc cậu trả bánh cho tớ, tớ sẽ nói với ba mẹ.” Tiểu Ninh Ninh hai mắt đỏ hoe.

“Thiếu nợ là phải trả.” Lạc đại nhân bỗng câu môi cười nói.

“Ai thiếu nợ cậu chứ, còn nói nữa tính cách cậu thật ngang ngược.”

“Nga, là tớ nhớ nhầm sao, không sao cậu cứ cộng lại hết những gì tớ thiếu tới năm 25 tuổi, tớ sẽ làm chồng cậu, xem như cậu lời to rồi.” Lạc đại nhân cười nham hiểm nhìn tiểu Ninh Ninh còn đang ngây ngốc tiêu hóa hết lời cậu ta nói.

Từ đó về sau cuộc sống của Ninh Ninh không còn tốt đẹp như cô tưởng tượng nữa. Cậu ta lúc nào cũng ăn hiếp, bóc lột sức lao động của cô còn hơn trước. Mở miệng lại ngâm nga câu nói hứa sẽ làm chồng cô. Khiến cô uất ức sống qua ngày.

Viễn Ninh nhớ tới lời ước hẹn đó mà trân trối. Cô bốc hỏa, Lạc Nguyên Kỳ ai muốn cưới cậu chứ. Tội mong cậu cách xa tôi là tôi mừng rồi xem như oán từ nhỏ tới lớn của chúng ta xóa bỏ. Nhưng đó cũng chỉ là mong ước của cô, vị đại nhân họ Lạc đi ra nước ngoài được 3 năm bỗng nhiên lại trở về tiếp tục cuộc hành trình ám Viễn Ninh.

“Chút sâu vương vấn nhân nhật rơi từng dòng từng dòng hồi ức. Như mộng, như ảo lại như thật. Tiếng đàn ngân lên nhẹ nhàng như một khúc ca. Chỉ cần em khẽ khẽ mỉm cười. Trái tim anh đã bị cuốn hút ~” Tiếng chuông điện thoại lại reo. Viễn Ninh cầm điện thoại mà tay run run.

Thấy người gọi là Trịnh Phàm, cô thở phào nhẹ nhõm. Nhớ Trịnh Phàm nói sẽ đón cô chiều nay thì nào của bạn học Viễn Ninh bắt đầu xoay chuyển, Viễn Ninh cười tà một tiếng rồi tắt máy, bước nhanh ra cổng trường.

Mắt của Viễn Ninh xoay tròn, cô ngó nghiêng xung quanh thì thấy Lạc đại nhân đứng trong góc khuất đang nhìn cô. Viễn Ninh rung mình xoay người thì thấy Trịnh Phàm.

Người con trai vẫy tay với cô, ánh mắt nhẹ nhàng ấm áp, nụ cười rực rỡ đang tựa người vào xe. Viễn Ninh thầm chùi miệng, cô phi nhỏ bản thân mình, không có tiền đồ, anh ta là tên nguy thư sinh a, Viễn Ninh mày không thể bị bề ngoài của anh ta lừa gạt. Trịnh Phàm nếu tôi không biết anh trước đó chắc chắn tôi sẽ bị anh say mê một trận nhưng rất tiếc không có chữ “nếu”.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chuẩn Bị Dự Tiệc

Người con trai vẫy tay với cô, ánh mắt nhẹ nhàng ấm áp, nụ cười rực rỡ đang tựa người vào xe. Viễn Ninh thầm chùi miệng, cô phi nhỏ bản thân mình, không có tiền đồ, anh ta là tên nguy thư sinh a, Viễn Ninh mày không thể bị bề ngoài của anh ta lừa gạt. Trịnh Phàm nếu tôi không biết anh trước đó chắc chắn tôi sẽ bị anh say mê một trận nhưng rất tiếc không có chữ “nếu”.

Ở góc khuất, Lạc đại nhân buồn bực nhìn chằm chằm tấm lưng của Viễn Ninh. Cái con người ngu ngốc này, anh đứng ở đây từ nãy giờ mà cô không bước tới đây, lại còn đứng ngắm mỹ nam. Cô muốn anh tức giận sao.

Viễn Ninh thấy lạnh sống lưng, cô kêu lên không ổn. Ngược mặt nhìn Trịnh Phàm, cô nở một nụ cười tự cho là đẹp nhất. Vẫy tay với Trịnh Phàm, chạy nhanh đến bên anh.

“Phàm Phàm, anh tới có lâu không? Em xin lỗi, lúc nãy em bận nghe điện thoại của công ty đối tác làm ăn nên ra chậm, nào nào chúng ta đi ăn nào, em đói bụng rồi a~, nhanh nào Phàm Phàm.” Viễn Ninh nhanh tay nhanh chân kéo Trịnh Phàm vào xe.

Trịnh Phàm bất ngờ khi thấy Viễn Ninh làm nũng, anh rơi lệ trong lòng. Ninh Ninh cuối cùng em cũng chấp nhận người anh trai này. Chứ không biết rằng người nào đó chỉ vì không muốn gặp mặt Lạc đại nhân mà nhiệt tình, vui vẻ với anh để trốn Lạc đại nhân.

“Ninh Ninh, anh chờ em đi ăn trước rồi chúng ta đi mua lễ phục dạ tiệc. Tối nay anh với em đi dự sinh nhật của con trai Trưởng bộ tài chính kinh tế đất nước, chắc em biết cậu ta nhì.”

Viễn Ninh nghe anh nói đi dự tiệc thì khó chịu, cô không thích đi dự tiệc, rất mệt mỏi. Nhưng nghe sinh nhật của con trai Trưởng bộ tài chính kinh tế đất nước, thì hai mắt cô tỏa sáng. Ai không biết cậu ấm đó chứ Viễn Ninh biết rõ anh ta. Viễn Ninh làm tổng tài của một công ty lớn nhất nhì trong nước sao mà không biết Trưởng bộ tài chính kinh tế đất nước là ai và con trai quý báu của ông ta.

Nhưng cô lại nghe nói, sinh nhật của anh ta chỉ mời những có quyền có chức cao trong nước, cô đi được sao.

“Ngốc đừng suy nghĩ nhiều. Nên nhớ em là em gái anh.” Trịnh Phàm nhìn ra lo lắng với nghi ngờ trong mắt cô bèn nói, đồng thời anh tranh thủ lúc cô thất thần nheo nheo gò má của Viễn Ninh, khen ngợi trong lòng thật mềm mại, thật thích tay.

Viễn Ninh vừa thấy buồn cười vừa ấm lòng. Ngắm lại mấy ngày qua Trịnh Phàm rất biết quan tâm, chăm sóc cô trên cương vị một người anh trai. Cô trầm mặc một hồi quyết định thật lòng xem Trịnh Phàm là anh trai mình.

Sau khi thấy Viễn Ninh lên xe với Trịnh Phàm. Lạc đại nhân thực sự tức giận. CỖ-VIỄN-NINH cậu dám chóng đối tôi, dám lên có bạn trai sau lưng vị

hôn phu. Cậu giới lắm vừa lén lút với hân ta vừa qua mặt tôi.

Lạc Nguyên Kỳ bực bội, bước vào xe. Thư ký Lý không dám mở miệng, rùng mình vài cái khóc không ra nước mắt, “boss cậu đừng tởa khí lạnh nữa được không? Tôi thật không thể chịu được.”

“Về công ty.” Lạc đại nhân xoa thái dương, khó chịu nói.

Cổ Viễn Ninh tôi cho cậu chơi đùa hết ngày hôm nay rồi tôi sẽ bắt cậu lại. Tới lúc đó đừng trách vì sao tôi không phải là quân tử.

Lạc Nguyên Kỳ không hề biết cậu cho Viễn Ninh vùng vẫy hết ngày hôm nay mà sau này lại dẫn đến hai cái đại tình địch làm cho cậu phải đau đầu tìm cách giải quyết.

Ăn uống no nê xong, Trịnh Phàm chờ Viễn Ninh đi chọn đồ dạ tiệc cho tối nay.

Nhân viên theo yêu cầu của Trịnh Phàm lấy ra hơn hai mươi bộ váy dạ tiệc đủ màu sắc. Thiết kế tinh xảo đến từng đường may, hoa lệ đến mức Viễn Ninh choáng ngợp. Không nhìn được cô nâng tay chỉ vào đồng váy, mấp máy khóe môi lộ ra bộ dạng không thể tin được.

Trịnh Phàm cười đến híp mắt phượng xinh đẹp, cũng không quản cô nghĩ gì. Ngược lại nâng tay lấy bộ váy màu tím phấn và bộ váy màu đỏ, hào hứng bắt Viễn Ninh đi thay thử.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Dạ Tiệc

Trịnh Phàm cười đến híp mắt phượng xinh đẹp, cũng không quản cô nghĩ gì. Ngược lại nâng tay lấy bộ váy màu tím phấn và bộ váy màu đỏ, hào hứng bắt Viễn Ninh đi thay thử.

Viễn Ninh giật giật khóe môi. Cuối đầu nhìn bộ váy Trịnh Phàm chọn. Trên đầu lập tức chảy xuống ba vệt hắc tuyến.

Chất vải tơ tằm vô cùng mềm mại. Váy bó sát, vừa vặn ôm sát đường cong cơ thể của Viễn Ninh. Liếc nhìn phần ngực áo hơi trễ xuống làm lộ ra bộ ngực trắng sữa. Từ chân váy xẻ đến phần bắp đùi lộ ra đôi chân dài trắng nõn.

Sắc mặt Viễn Ninh tối sầm. Cô không thể nào hiểu gu thẩm mỹ của Trịnh Phàm táo bạo, thô tục tới mức nào. Nhưng cô quả thật không chịu được gu thẩm mỹ loại này.

Trước đôi mắt tán thưởng của Trịnh Phàm, Viễn Ninh xoa xoa thái dương, lấy một bộ lễ phục màu đen vô cùng tinh tế. Chất vải tơ tằm mềm mại, không hở hang, tinh tế mà xinh đẹp rất hợp với tuổi của cô.

Viễn Ninh thích thú nhìn chiếc váy mà cô chọn. Cô đưa cho nhân viên đóng gói lại.

Trịnh Phàm nhìn bộ váy Viễn Ninh chọn, giật đầu hải lòng. Em gái anh vốn đã xinh đẹp, mặc chiếc váy đó lại càng thanh lịch xen lẫn một chút yêu mị, quyến rũ.

Một chiếc xe BMW sang trọng dừng trước cổng khách sạn. Ngay lập tức có người tiến lên mở cửa xe thay cho người ở trong.

Trịnh Phàm lịch sự bước xuống xe. Sau đó, quay lại cẩn thận nắm tay Viễn Ninh nhẹ nhàng bước chậm xuống.

Lúc này, Viễn Ninh vui vẻ đi tới sảnh tiệc cùng Trịnh Phàm. Bước chân vào sảnh tiệc, cô có cảm giác khác lạ đúng hơn là khó chịu.

“Phàm Phàm, mọi người sao lại nhìn chăm chăm chúng ta vậy?” Viễn Ninh nhéo bàn tay ai kia đang nắn nắn xoa xoa bàn tay cô.

“Hừm, vì tổng tài JL’s Weal là em gái bảo bối của Nguyên thiếu a.” Trịnh Phàm vỗ đầu cô rồi cười.

Ặc thì ra là vậy. Không hiểu sao Viễn Ninh có cảm giác hơi thất vọng.

Cô bị Trịnh Phàm kéo đi giới thiệu với mọi người.

Thật là mệt đến không kịp thở mà!!!

Viễn Ninh vội vàng kéo tay Trịnh Phàm, lắc đầu cầu xin anh đừng đi nữa, nhưng bị Trịnh Phàm kiên quyết không chịu. Ngày hôm nay anh muốn cho mọi

người biết anh có một cô em gái xinh đẹp, tài giỏi nha.

Viễn Ninh đành phải làm nũng với anh, cái kiểu em gái làm nũng với anh trai này thật khiến cho Viễn Ninh cô buồn nôn một trận.

“Phạm Phạm, thôi mà, em không đi nữa đâu, xem nè chân em như muốn sưng lên rồi. Đau lắm nha~, người ta thật không thể đi được nữa mà ~.”

“Ừ vậy kiếm nơi nào ngồi xuống.” Trịnh Phạm nhìn xuống chân của cô thì đau lòng. Súng nịnh điềm nhẹ lên mũi cô.

Viễn Ninh gật đầu mạnh, kéo tay anh đi kiếm chỗ ngồi như sợ anh lại bắt cô đi chào hỏi mọi người.

Dưới ánh sáng mờ mờ của hành lang phía sau sảnh đãi tiệc, Viễn Ninh ngồi xuống tháo đôi giày cao gót, ê ăm xoa chân thì có đôi bàn tay nắm lấy chân cô mà xoa bóp rất nhẹ làm cho cô thoải mái. Viễn Ninh ngược mắt lên nhìn chủ nhân đôi bàn tay thì mỉm cười. Có anh trai thật không tệ!

Khoảng một lúc sau, cô nghe có tiếng bước chân thì quay đầu nhìn.

Có một người thanh niên bước tới chỗ cô ngồi, không nói đúng hơn là chỗ của Trịnh Phạm.

“Này, tiểu mỹ nhân này là ai có thể khiến cho đại thiếu gia họ Nguyễn của chúng ta phải xoa chân giùm đây.” Người nói câu đó không ai khác chính là nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay Tề Dục.

Trịnh Phạm như không nghe Tề Dục nói gì, chỉ tập trung xoa bóp chân cho Viễn Ninh. Còn Viễn Ninh cũng không quan tâm, người ta đây là đang nói chuyện với anh cô, làm gì tới lượt cô quan tâm đâu.

Tề Dục thấy hai người trước mắt không thèm nhìn mình thì thẹn quá hóa giận.

“Nguyễn Trịnh Phạm, sao cậu không trả lời tớ.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Dự Tiệc 1

“Nguyễn Trịnh Phạm, sao cậu không trả lời tớ.”

“Xong rồi, Ninh Ninh thấy hết đau chưa?” Trịnh Phạm ngược mắt nhìn bảo bối trước mắt, cũng chẳng buồn cho Tề Dục một cái ánh mắt.

Viễn Ninh ngượng cười, vội gật đầu thu chân lại thì bị Trịnh Phạm nắm lại, cẩn thận mang giày vào chân cô.

Tề Dục nhìn hai người trước mắt thì bắt đầu bốc hỏa bừng bừng. Anh ta nhìn thẳng vào Viễn Ninh như muốn xuyên thủng cô. Nếu ánh mắt có thể giết người thì Viễn Ninh đã chết biết bao nhiêu lần.

Viễn Ninh nhìn Tề Dục thì bắt đầu ngu ngơ. Sao anh ta nhìn cô bằng ánh mắt tình địch a, cô cướp bạn gái anh ta sao? Cô có thích con gái đâu mà giành với anh ta. Hay là...

Viễn Ninh tròn mắt nhìn Tề Dục. Cô từng nghe Mạn Tuyên nói về Tề Dục hình như rất yêu một người con trai. Lúc đó cô còn háng hái muốn biết chuyện tình của Tề Dục. Còn bây giờ cô hết có cảm giác háng hái rồi. Anh trai cô có khi nào là người tình của Tề Dục.

Thế là Tề Dục chính thức bị Viễn Ninh liệt vào sổ đen. Anh dám làm cho anh trai tôi bị gay ư, tôi nguyên rủa anh.

Viễn Ninh dừng phát dậy, kéo tay Trịnh Phạm đi thật nhanh.

“Phạm Phạm, em sẽ cố gắng bẻ cong thành thẳng, bất chấp tất cả em phải đưa anh trở lại làm đàn ông chân chính.”

Trịnh Phạm bất ngờ nghe Viễn Ninh nói vậy, chỉ biết lắc đầu cười.

“Ninh Ninh, anh không có bị gay, em suy nghĩ nhiều rồi.”

“Anh chỉ xem cậu ta là bạn thôi, Tề Dục rất tốt.”

Viễn Ninh nhìn Trịnh Phạm sâu một cái như muốn chứng thực lời nói của anh, cô thờ phào, may mắn anh trai chỉ xem Tề Dục là bạn. Từ nay về sau cô phải bảo vệ anh trai thoát khỏi móng vuốt của Tề Dục mới được. Trịnh Phạm nhìn cô hùng hực chỉ khí muốn làm anh hùng thì bật cười.

Tề Dục đứng ở gần đó nghe được cuộc nói chuyện của hai người thì xoa nhẹ lòng ngực. Tề Dục a Tề Dục, người ta chỉ xem mày là bạn a, tại sao mày biết rõ rồi mà vẫn không thể ngừng yêu cậu ta.

Lại nhìn Trịnh Phàm có những cử chỉ dịu dàng với Viễn Ninh làm cho Tề Dục vừa ghen tị vừa khó chịu.

Đội hai người đi vào sảnh tiệc, Tề Dục cũng bước theo sau.

Bữa tiệc bắt đầu, mở màn là cuộc phát biểu của Tề Dục. Viễn Ninh thấy kì lạ, sinh nhật mà cũng cần phải phát biểu, gửi lời cảm ơn tới mọi người.

Nhìn Tề Dục đang phát biểu, Viễn Ninh tiếc hận. Người con trai điềm tĩnh, xinh đẹp như hoa u lan này tuy không bằng những nam nhân nhà cô nhưng làm cho người ta nhìn vào chỉ muốn thật lòng thân cận, thật lòng đối xử.

Chỉ tiếc anh ta đã bước chân vào thế giới thứ ba. Nếu không thì anh ta làm say lòng biết bao nhiêu cô gái.

Đứng ngẩn ngơ được một lúc. Viễn Ninh thấy có gì đó kì lạ đang diễn ra. Sao quanh cô nhiều người vậy?

Viễn Ninh nghi hoặc liếc nhìn Trịnh Phàm. Anh ta đang cười rục rờ với một đám mỹ nhân đằng xa, cô hết lời để nói.

“Trịnh Phàm, tiểu mỹ nhân này là em gái của cậu.” Một giọng nói trầm ấm vang lên trên đầu Viễn Ninh.

Cô ngước mắt lên nhìn chủ nhân giọng nói ấy thì khỏi phải nói hoa tâm bắt đầu nhộn nhịp.

“Giới thiệu với mọi người, em gái tớ, Viễn Ninh.” Trịnh Phàm tự hào giới thiệu, ánh mắt liếc người con trai trước mắt đặc ý.

“Ninh Ninh, đây là những người anh em với anh, sau này em cứ xem họ là người một nhà mà cư xử, người lúc này hỏi là Chu Khải Uy, kế bên em là Tề Dục, Nhất Thảm Hạo và Trịnh Hiểu Bằng. Còn người đứng kế Khải Uy là em gái cậu ta Chu Thiển.”

Viễn Ninh gật gù đầu, ghi nhớ mặt từng người. Ai cũng đẹp, mỗi người một kiểu. Thật khiến cho Viễn Ninh hận không thể mở rộng hậu cung bắt những mỹ nhân trước mắt này về làm phi tần. Còn vị tỷ tỷ Chu Thiển chỉ có thể diễn tả bằng 1 từ đẹp, 2 từ quá đẹp, 3 từ cực kỳ đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Rung Động

Viễn Ninh gật gù đầu, ghi nhớ mặt từng người. Ai cũng đẹp, mỗi người một kiểu. Thật khiến cho Viễn Ninh hận không thể mở rộng hậu cung bắt những mỹ nhân trước mắt này về làm phi tần. Còn vị tỷ tỷ Chu Thiển chỉ có thể diễn tả bằng 1 từ đẹp, 2 từ quá đẹp, 3 từ cực kỳ đẹp.

Viễn Ninh xoa xoa khuôn mặt mình, ao ước nhìn khuôn mặt Chu Thiển, gen nhà họ Chu thật tốt a~.

Chu Thiển cười với Viễn Ninh trong mắt đầy tán thưởng. Nghĩ không chừng cô bé này thay thế vị trí của cô đi.

“Em gái nhỏ, em thật đáng yêu nha, lại đây anh hôn cái nào.” Nhất Thảm Hạo mở rộng vòng tay tươi cười nhìn Viễn Ninh.

“Thảm Hạo, cậu dám hôn em gái tớ.” Trịnh Phàm đen mặt.

Nhất Thảm Hạo giật mình, nghiêng đầu nhìn Trịnh Phàm rồi thảm máng mình ngu ngốc.

Chưa tới 1 phút, Thảm Hạo bị Trịnh Phàm dạy dỗ một trận. Nhìn cảnh tượng trước mắt, mọi người xung quanh bật cười.

“Viễn Ninh, xin lỗi em, lúc này là anh không đúng.” Tề Dục nhỏ giọng nói.

Viễn Ninh gượng cười, phát phát tay tỏ ý không có gì. Thấy vậy Tề Dục cũng không nói nữa.

Xử Thảm Hạo xong, cả đám cùng nhau đi kiểm gì đó bỏ bụng. Không khí quanh họ không vì có thêm Viễn Ninh mà ngưng đọng, cả bọn cười nói vui vẻ lấy Viễn Ninh làm trung tâm mà đối xử.

Từ đó về sau, ngoài Trịnh Phàm ra Viễn Ninh lại có thêm bốn cái đuôi và một đại mỹ nhân theo sau.

Một bản ballad nhẹ nhàng vang lên. Trịnh Phàm, Tề Dục, Thẩm Hạo và Khải Uy đều được các mỹ nhân tranh nhau mời làm bạn nhảy. Chu Thiển thì khỏi phải bàn, người ta là đại mỹ nhân a, chưa gì đã một hàng nam nhân mời nhảy.

Còn Hiểu Bằng lạnh nhạt từ chối khéo với một đám oanh oanh yến yến. Yên phận lùi vào một góc với Viễn Ninh.

“Sao không ai mời mình nhảy a~?” Viễn Ninh nhìn mọi người nhảy mà lòng buồn phiền: “Sức hấp dẫn của mình kém tới vậy sao?”

Không phải sức hấp dẫn cô kém mà tất cả nam khách ở đây ai cũng ngại mặt mũi của bọn Trịnh Phàm. Người ta là bảo bối của Trịnh Phàm nha, ngay cả người lạnh nhạt như Trịnh Hiểu Bằng mà cũng nể cười, quan tâm thì biết cô em gái nhỏ đó có địa vị cao như thế nào.

Hiểu Bằng nhìn Viễn Ninh tự làm bầm mà lắc đầu. Anh đưa tay ra trước mặt cô.

“Quý cô xinh đẹp, nhảy với tôi một bản được không?”

Viễn Ninh ngược nhìn anh.

“Thỉnh thịch, thỉnh thịch” Trái tim Viễn Ninh đập mạnh một nhịp. Đừng hỏi vì sao cô lại rung động với anh.

Thời khắc cô nhìn anh, khuôn mặt trịch thiên, anh mỉm cười nhẹ nhàng, ánh mắt nhìn cô nồng đậm sự dịu dàng.

Một lời nói, cử chỉ tao nhã. Chỉ cần một chút ít như vậy thôi cũng khiến cho hàng trăm trái tim của thiếu nữ bay về hướng anh, hướng chỉ một người hoa tâm như Viễn Ninh.

“Ninh Ninh, em nhảy với anh một bản được không?”

Viễn Ninh ngượng ngùng, gật đầu, đặt tay lên tay anh cùng nhau nhảy một bản ballad.

Hiểu Bằng nhìn người con gái trước mắt đang thẹn thùng, không dám nhìn anh mà muốn cười.

Khi bản nhạc kết thúc, Viễn Ninh vội vàng buông Hiểu Bằng ra. Cô vội đi ra ngoài để bình tâm lại.

Ban đêm, gió nhẹ thổi tới, Viễn Ninh cảm thấy thật thoải mái.

Mỗi lần dự tiệc rượu, cô đều lén trốn ra bên ngoài để hít thở không khí một lát.

Ngay lúc này, cô nghe một âm thanh thôn thức.

“Từ thiếu gia, ngài nhẹ chút, a...a, đừng...á nhanh quá, u...tha cho em Từ thiếu...” Một giọng nói quyến rũ khẽ ngâm nga.

“Hừm, tha hử, không phải em đang rất thoải mái sao?”

Viễn Ninh cảm thấy thật 囧

Một loạt âm thanh va chạm da thịt mạnh bạo, tiếng ngâm nga vang lên không tính là nhỏ.

Viễn Ninh tự làm bầm: “Phi lễ chó nghe, phi lễ chó nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Từ Ngôn

Viễn Ninh tự làm bầm: “Phi lễ chó nghe, phi lễ chó nghe.”

Vừa đúng lúc người thanh niên gọi là Từ thiếu làm xong việc cày cuốc đứng dậy thì chợt bắt gặp Viễn Ninh đang loay hoay. Anh ta đi về phía cô, nhếch mép cười.

“Cô gái nhỏ, nãy giờ em đứng ở nơi này rình xem người khác làm việc?” Từ thiếu kéo Viễn Ninh sát vào người.

Viễn Ninh giật mình, nhìn người trước mắt, cô khẽ nheo mắt lại.

“Thì ra là Từ Ngôn, hừ rình nghe anh làm chuyện bậy ư? Tôi không rảnh chỉ là vô tình đi ngang xem ai to gan ở tiệc sinh nhật của Tề Dục mà làm chuyện bậy đây.” Viễn Ninh gạt tay đang ôm eo cô ra, cười châm chọc.

Hừm, biết anh là Từ Ngôn mà còn làm dám phách lối. Từ Ngôn cười xấu xa một tiếng, hứng thú nhìn cô

“Cô gái nhỏ, có ai dạy em nên lễ phép với Từ Ngôn tôi chưa?”

“Hả? Từ Ngôn có ai dạy anh nên nhường nhịn trước mặt tôi chưa?” Viễn Ninh trong lòng chửi Từ Ngôn vô si.

Từ Ngôn bật cười, cô gái nhỏ tốt lắm, đủ hống hách: “Cô gái nhỏ, em tên gì?”

Viễn Ninh liếc nhìn Từ Ngôn, như không nghe câu hỏi Từ Ngôn, quay người trở lại bữa tiệc.

Đang bước vội thì “Phanh” Viễn Ninh đập mặt vào bức tường thịt rắn chắc.

Cô xoa xoa chiếc mũi của mình mà oán người trước mắt đi không nhìn đường.

“Ninh Ninh, này giờ em đi đâu, anh kiếm em mãi?” Một giọng nói lo lắng từ trên đỉnh đầu cô truyền xuống.

Viễn Ninh ngước mắt lên, đập vào mắt là khuôn mặt như trích tiên – Trịnh Hiểu Bằng.

Nhìn thấy anh lo lắng, cô ngượng ngùng, không biết nên nói gì cho phải.

“Em..em đi ra đây hít thở không khí.”

Hiểu Bằng nhìn cô rồi nhìn phía xa, anh cảm thấy có gì đó không đúng nhưng cũng không hỏi nhiều liền nắm tay Viễn Ninh đi vào trong.

Từ góc khuất, Từ Ngôn bước ra, anh nhìn chằm chằm bóng lưng hai người, cười châm chọc.

“Ninh Ninh ư, thật không ngờ cô gái nhỏ lại là em của Trịnh Phàm.”

“Từ thiếu, anh không biết sao, cô gái đó còn là tổng tài của tập đoàn JL’s Wall Cổ Viễn Ninh.” Nếu Viễn Ninh ở đây, chắc chắn cô liền nhận ra giọng nói quyền rũ này là của người phụ nữ cùng Từ Ngôn làm chuyện bậy.

“Hừm, Trương Mĩ Ái hình như anh của cô là Trương Hải Lam.” Từ Ngôn nhìn sâu vào đôi mắt của Mĩ Ái.

Trương Mĩ Ái giật mình, gạt đầu. Cô có 1 anh trai và 1 em gái nhưng họ đối với cô rất ít thân thuộc.

Trương Hải Lam và Trương Tuệ Lai là đời kế tiếp phục vụ cho nhà họ Cổ, từ nhỏ anh trai và em gái đã sống cùng ông bà nội ở nhà họ Cổ, còn cô không được ông bà chọn nên sống với ba mẹ ở thị trấn X.

“Nhưng mà Từ thiếu... em với họ...” Mĩ Ái lúng túng cúi mặt xuống không dám nhìn vào đôi mắt sắc bén kia.

“Tiểu Ái, nên nhớ tôi không nuôi người vô dụng, tôi chờ kết quả của em.” Từ Ngôn bỏ lại Mĩ Ái đang suy nghĩ, một mình bước vào sảnh tiệc.

Không ai biết, ngay thời khắc này đã đem số phận của một số người gắn kết với nhau.

Một âm mưu cho một mối quan hệ mới bắt đầu xây dựng.

Bữa tiệc kết thúc.

Viễn Ninh mệt mỏi nhìn Trịnh Phàm say tí bĩ. Cái người này, tửu lượng thấp, còn rảnh uống.

“Uống cho chết anh luôn đi.” Viễn Ninh đá mấy phát vào người Trịnh Phàm để hạ hỏa.

“Ha ha, Ninh Ninh đừng giận Phàm, điểm yếu của hắn chính là phụ nữ nha, mỹ nhân yêu cầu chuyện gì là Phàm không nỡ từ chối.” Nhất Thẩm Hạo đỡ Trịnh Phàm lên xe.

Trên đường về biệt thự, Viễn Ninh ghét bỏ Trịnh Phàm người toàn mùi rượu. Trước khi xuống xe, cô đập Trịnh Phàm thêm hai phát mới thông thả bước vào biệt thự.

Tắm rửa xong, đợi mọi người đi nghỉ ngơi hết. Viễn Ninh mở laptop.

Chương 11: Nhiệm Vụ 1

Tắm rửa xong, đợi mọi người đi nghỉ ngơi hết. Viễn Ninh mở laptop.

Ánh sáng máy tính nhàn nhạt. Con người trong treo ngồi trước laptop, mới vừa rồi còn bộ dạng ưu nhã, giờ phút này trên mặt trở nên nghiêm túc, ánh mắt hít lại, uy nghiêm giống hệt ông ngoại Cố Viễn Tri.

Ngón tay quen thuộc linh hoạt trên bàn phím, nhập vào một dãy số mật mã, tiến vào không gian của tổ chức.

Vừa vào đã thấy tất cả mọi người đều có mặt, đang nói chuyện phiếm.

“Từ Yêu, vụ buôn bán vũ khí hôm trước sao rồi? Cảnh sát quốc tế đuổi kịp cô chưa?”

“Mẹ nó, nếu đuổi kịp thì tôi còn ngồi đây nói chuyện phiếm sao? Bên cảnh sát quốc tế chỉ mới rục rịch nhỏ thôi chưa hành động gì lớn hết.”

“Ha hã, ai biểu buôn bán vũ khí cho bọn khủng bố.” Trang Nhất cười mỉa mai.

“Cút cho lão tử.”

Viễn Ninh vừa lên không quân bọn họ đang sôi nổi, cô đi thẳng vào vấn đề.

“Trang Nhất, bây giờ anh ở đâu?”

“Trụ sở ở Italy.”

“Điều tra cho tôi tình hình bên Nhật Bản.”

Trang Nhất ngừng cười, sừng sờ sau đó nét mặt nghiêm túc. Đáp một tiếng “Được” bắt đầu dò xét.

Viễn Ninh ngồi trên bàn làm việc, tay gõ lên mặt bàn theo tiết tấu, bây giờ cô đang rất gấp.

Mấy phút sau, Trang Nhất trở lại.

“Bên đó vẫn yên bình, không có cái gì đáng nghi cả.”

Viễn Ninh có cảm giác chuyện nay không đơn giản. Cảm giác cô rất mãnh liệt.

“Trang Nhất, đi qua bên trụ sở Nhật Bản quan sát cho tôi, tôi không nghĩ chuyện này đơn giản.”

“Xà Hạt, gọi tất cả mọi người tập hợp lại cho tôi, đang làm nhiệm vụ thì thông báo hoàn thành nhanh nhất có thể rồi quay về trụ sở chính.”

“Từ Tiêu ngừng tất cả hoạt động buôn bán với La Mã, đi điều tra cho tôi về các lô hàng của chúng ta được mafia La Mã sử dụng như thế nào.”

“Từ Yêu, thúc đẩy buôn bán vũ khí, cố gắng cùng bọn khủng bố quan hệ tốt, đồng thời theo chân bọn chúng gây rối loạn cho Châu Âu.”

“Tôi cho mọi người 3 tháng hoàn thành nhiệm vụ này, 3 tháng sau theo tôi về trụ sở chính.”

Không khí cuộc nói chuyện trầm xuống, áp lực.

“Viễn Hoàng, có phải chuyện gì xảy ra?” Từ Tiêu nhìn không được hỏi.

“Đúng vậy, đang bình thường sao lại ngừng hoạt động?” Xà Hạt tiếp lời.

“Hay là, bọn chúng đang âm mưu tính kế Huyết Vũ chúng ta?” Từ Yêu tròn mắt suy nghĩ.

“Tuệ Lai gửi tin tức về, bọn chính phủ Mỹ đang liên minh với bọn mafia ở La Mã. Chúng ta được bọn chúng chọn khai đao đầu tiên, nghe đâu bọn chúng đang ngầm thực hiện loại bỏ từng cơ sở ngầm của chúng ta hình như bắt đầu từ Nhật Bản.” Viễn Ninh hùng thú nhìn bọn họ.

“Ặc, Viễn Hoàng chuyện này sao bên tôi không nghe thấy tin tức?” Từ Tiêu xụ mặt xuống. Anh ở bên trụ sở La Mã mà không biết chuyện này, may mắn Viễn Hoàng nói trước khi sự việc chưa xảy ra nghiêm trọng nếu không anh chính là tội nhân thiên cổ.

“Lô hàng ở Nhật Bản cực kì quan trọng.” Từ Yêu vịn cổ mặt mỗi nói.

TRang Nhứt nhíu long mày: “Cho nên...”

“Có thể bọn chúng ra tay với lô hàng lần này.” Viễn Ninh suy đoán nói.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ tới Nhật Bản cẩn thận trông coi.” Trang Nhứt gật đầu hiểu.

“Còn nữa, Xà Hạt, nói với Na Na quan sát từng hành động của Từ Ngôn, kêu cô ta nhanh chiếm được sự sủng ái của Từ Ngôn cho tôi.” Viễn Ninh chợt nhớ.

“Được, nhưng nghe Na Na nói, bên Từ Ngôn xuất hiện người mới tên là Trương Mĩ Ái, này này mọi người đoán xem cô ta là ai.” Xà Hạt gian tà cười.

“Hừm, nói đi,nhanh vào vấn đề chính, tôi còn phải đi ngủ.” Viễn Ninh bĩu môi.

“A, Viễn Hoàng, ngài thật là, chẳng vui tí nào.” Xà Hạt bực bội.

“Cô ta chính là em gái ruột của Trương Hải Lam và cũng là chị gái của Trương Tuệ Lai.”

“Oh, cùng một huyết thống, phải đấu đá nhau chuyện này liệu có ổn?” Từ Tiêu ồn ào hỏi.

“Ha ha, dù muốn hay không cũng phải đối mặt với nhau, huyết thống hừ tôi không cho phép vì điều đó mà phá hỏng chuyện của tôi.” Viễn Ninh hừ lạnh.

“NHưng mà Viễn Hoàng, Từ Ngôn không phải đèn cạn dầu, Na Na tiếp cận hắn quá nhanh sẽ không may khiến hắn nghi ngờ?” Từ Yêu sâu kín nói.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ai Là Lão Đại?

“NHưng mà Viễn Hoàng, Từ Ngôn không phải đèn cạn dầu, Na Na tiếp cận hắn quá nhanh sẽ không may khiến hắn nghi ngờ?” Từ Yêu sâu kín nói.

“Phải Tiêu Đình qua bên đó phụ trợ Na Na đi.” Viễn Ninh bắt ngờ nói.

“Không được a Viễn Hoàng, Tiêu Đình là người của bên Lạc đại nhân gửi qua bên ta. Bây giờ ngài đẩy cô ta qua bên Từ Ngôn, LẠc đại nhân mà biết lúc đó cả Huyết Vũ chết chắc.” Trang Nhứt nuốt nước bọt.

Cả bọn vừa nghe Trang Nhứt nhắc tới Lạc đại nhân thì rùng mình.

“Tôi là lão đại hay cậu ta là lão đại hả? Các người thà không nghe lệnh tôi cũng không muốn Lạc Nguyên Kỳ tức giận?” Viễn Ninh tức giận quát. Lạc Nguyên Kỳ tôi nguyên rủa cậu.

Mọi người như không nghe Viễn Ninh nói. Giả bộ ngu ngơ lấy lý do rồi off. Họ có thể đắc tội với Viễn Hoàng nhưng không thể đắc tội với LẠc đại nhân. Ngay cả con cá bự Viễn Hoàng còn sợ Lạc đại nhân huống chi tép ruồi như bọn họ.

Viễn Ninh tức giận đùng đùng, tắt laptop. Viễn Ninh suy nghĩ một hồi mới chịu bỏ qua vấn đề bắt Tiêu Đình đi qua Từ Ngôn. Thân phận của Tiêu Đình cũng không bình thường. Tiêu Đình dù sao cũng là trợ thủ đắc lực của LẠc Nguyên Kỳ, cậu ta nhịn đau đưa qua bên cô. Nếu Tiêu Đình đi thì rất có thể những vòng bảo hộ hệ thống nội bộ của Huyết Vũ sẽ bị Sát Hỏa xâm nhập thì hậu quả cực kỳ kinh khủng.

Cô biết hai việc bên nào nặng,bên nào nhẹ.Cô nghiêng rằng không cam lòng nhưng cũng không làm được gì.

Viễn Ninh nằm trên giường lăn qua lăn lại. Suy nghĩ làm như thế nào để Na Na nhanh chóng chiếm được sự sủng ái của Từ Ngôn. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một biện pháp duy nhất phải khiến cho Từ Ngôn yêu Na Na, hai người đám cưới, sinh mấy đứa con, tiếp sau đó bắt Na Na khuyên Từ Ngôn đầu quân vào Huyết Vũ, Diêm Hách sẽ liên minh với Huyết Vũ trở thành người một nhà.

Mọi việc phát triển không tệ!!

Cứ quyết định biện pháp này!!

Càng nghĩ càng vui vẻ, thế là người nào đó tự quyết định hôn sự của Na Na với Từ Ngôn.

Hôm sau, Viễn Ninh mặt gấu trúc tỉnh dậy sửa soạn đi học.

Tối hôm qua vì quá hưng phấn suy nghĩ con đường tươi đẹp của Huyết Vũ mà Viễn Ninh tới tận hai giờ sáng mới mệt mỏi đi ngủ.

Cô đi xuống lầu dùng bữa sáng thì không thấy Trịnh Phạm đâu. Cô ngó nghiêng xung quanh cũng không thấy mọi người gọi Trịnh Phạm xuống dùng bữa.

“Quản gia, anh trai đâu rồi?”

“Thiếu gia sáng nay có việc bận nên đã đi trước rồi ạ. Tiểu thư ăn nhanh, sắp trễ giờ học a.”

Viễn Ninh nhìn đồng hồ thì co rút khéo miệng. Quản gia ngài thật biết cách ăn mất giờ, bây giờ chỉ mới có 6h15, còn chưa trễ học đâu.

Bước vào lớp, Viễn Ninh thấy Mạn Tuyên ngồi chỗ của cô. Viễn Ninh rụt rè bước lại gần Mạn Tuyên. Lần này không biết chuyện gì nữa.

“Tuyên Tuyên thân ái ~, sáng sớm cậu đã chờ tớ, có việc gì vậy?”

“Cỗ Viễn Ninh, cô có xem tôi là bạn không? Có anh trai là Nguyên Trịnh Phạm, có ba là Nguyên Nghiêm mà giấu tôi?” Mạn Tuyên sát khí khắp người. Nếu hỏi ai là người Mạn Tuyên muốn giết lúc này thì cô không ngần ngại trả lời là Viễn Ninh.

“Ặc, Tuyên Tuyên thân ái ~, tớ tính nói sau để tạo bất ngờ... Ha ha ha Tuyên Tuyên xin lỗi, sau này tớ không dám nữa.” Viễn Ninh nắm tay Mạn Tuyên cầu xin.

Bọn Tử Yêu mà thấy Viễn Ninh lúc này thì chắc chắn tròn mắt, không tin: “Người là ai? Dám mạo danh dung nhan của lão đại chúng ta.”

Mạn Tuyên ghét bỏ, hất tay Viễn Ninh ra, bỏ đi: “Viễn Ninh, tớ tha cho cậu lần này, tớ về lớp” Viễn Ninh tớ tha thứ cho cậu nhưng rồi sẽ có người thay tớ trừng trị cậu. Ha ha ha...

“Ặc chỉ là có thêm ba ba và anh trai thôi mà sao mà kinh khủng vậy.” Viễn Ninh ngoẹo đầu suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Hiến Thân

“Ặc chỉ là có thêm ba ba và anh trai thôi mà sao mà kinh khủng vậy.” Viễn Ninh ngoẹo đầu suy nghĩ.

Còn vài ngày nữa Viễn Ninh sẽ tốt nghiệp. Bây giờ cô đang đầu đầu làm luận văn tốt nghiệp. Ngồi trong lớp, cô vẫn thản nhiên lấy laptop ra soạn thảo luận văn, không quan tâm đến sắc mặt giáo sư đang đen dần.

Một mối vuron vai, Viễn Ninh tắt laptop, hải lòng luận văn vừa viết xong của mình.

“Chút sầu vương vấn nhân nhật rơi từng dòng từng dòng hồi ức. Như mộng, như ảo lại như thật. Tiếng đàn ngân lên nhẹ nhàng như một khúc ca. Chỉ cần em khẽ khẽ mỉm cười. Trái tim anh đã bị cuốn hút ~”

“Alo, Lạc Nguyên Kỳ bây giờ tớ rất bận, không rảnh nói chuyện với cậu, bye bye~”

Điện thoại lại reo, Viễn Ninh nhìn dãy số trước mắt quyết định không bắt máy.

Cô lon ton chạy ra cổng trường. Mà không biết nguy hiểm đang tới gần.

Lạc đại nhân nheo mắt nhìn thân ảnh nhỏ nhắn xinh đẹp ở phía xa. Cậu bước từ từ về phía cô.

Viễn Ninh nhìn đồng hồ, từ khi ra về tới giờ cũng mất hết 10 phút rồi a. Cô không thấy bác Triệu tài xế đâu. Có khi nào bác Triệu quên đón cô?

Viễn Ninh đang suy nghĩ thất thần liền không biết có người đang đứng phía sau cô.

Lạc đại nhân đối với Viễn Ninh lúc này vừa hận vừa yêu. Cậu nghĩ cậu không ở đây 3 năm. Người con gái ngốc này sẽ thương tâm, nhớ nhung cậu. Đợi đến khi về nước hai người sẽ đính hôn, đợi thêm 3 năm nữa thì tổ chức hôn lễ.

Không ngờ, cậu trở về thì không thấy cô ra đón, cậu gọi điện thoại cô cố tình tắt, tránh né cậu như tránh ôn thần.

“Ninh Ninh, đang đợi ai hử?” Lạc đại nhân vuốt mái tóc mềm mại của Viễn Ninh.

Viễn Ninh đứng hình. Giọng nói này vô cùng quen thuộc, ngay cả nằm mơ cô cũng có thể giật mình tỉnh giấc.

Cô quay người lại, ngược nhìn khuôn mặt yêu nghiệt hằng đêm ám cô thì Viễn Ninh khó khăn nuốt nước bọt

“Ninh Ninh chỉ mới 3 năm không gặp mà lá gan cậu to hơn trước rất nhiều.” Lạc đại nhân nhéo đôi má phúng phính của Viễn Ninh.

“Lạc Lạc, mừng cậu trở về, ha ha gan tớ nhỏ lắm không to a.” Viễn Ninh bước dịch ra sau vài bước.

“Hừ” Lạc đại nhân nắm tay Viễn Ninh kéo lên xe.

Xa xa Mạn Tuyên nhìn Viễn Ninh đang đau khổ bị Lạc đại nhân kéo đi, sáng khoái cười: “Tự cầu phúc cho mình đi Ninh Ninh, đáng đời cậu.”

Viễn Ninh co rúm người, ánh mắt cúp xuống không biết đang nghĩ gì. Lạc Nguyên Kỳ ú ớ nhìn người hèn mọn trước mắt.

Không khí căn phòng căng thẳng, im lặng đến ngột ngạt.

Cốc, cốc, cốc

Không đợi người bên trong trả lời. Trương Hải Lam mở cửa, bước vào.

“Lạc tổng mời uống trà.” Anh đặt tách trà xuống, nghiêng đầu nhìn Viễn Ninh đang tròn mắt cầu xin anh thì thờ ơ.

Tiểu thư từ nhỏ luôn như thế. Không biết chừng nào mới trưởng thành cho người khác bớt lo. Lần này hay rồi chộc giận vị đại nhân trước mắt mà còn không biết hối lỗi.

Trương Hải Lam nhấp máy môi như muốn nói gì đó, ngừng một lát rồi lơ đãng nhìn Viễn Ninh, bước khỏi phòng. Trước khi đi còn cẩn thận khóa cửa lại giữm.

“Lạc Lạc, tớ biết lỗi rồi.” Con người hèn mọn vẫn như trước không dám nhìn Lạc đại nhân.

Lạc Nguyên Kỳ hé môi cười. Khuôn mặt yêu nghiệt vẫn điềm nhiên như trước. Nhẹ nhàng cầm tách trà uống. Lặng lẽ quan sát người trước mắt.

Viễn Ninh khóc không ra nước mắt. Số cô thật xui xẻo. Cứ tưởng tránh được ôn thần Lạc Nguyên Kỳ một vài ngày cho đến ngày tốt nghiệp xong thì cô sẽ xách valy chạy sang Canada ở cùng ông bà ngoại, chạy thật xa để cậu ta không tìm thấy là tốt nhất.

Nhưng ông trời dường như không muốn cô rời đi nên phái cái tên xấu xa này đến bắt cô.

Thật đau khổ a.

“Lạc Lạc, tớ xin lỗi, tớ hứa về sau sẽ không tránh cậu nữa nga. Nếu không thì tớ dọn qua ở nhà cậu nhé.” Viễn Ninh gấp gấp nói, ở cùng nhà với tên xấu xa này cũng được còn hơn bây giờ cô bị trừng phạt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nụ Hôn Đầu

“Lạc Lạc, tớ xin lỗi, tớ hứa về sau sẽ không tránh cậu nữa nga. Nếu không thì tớ dọn qua ở nhà cậu nhé.” Viễn Ninh gấp gấp nói, ở cùng nhà với tên xấu xa này cũng được còn hơn bây giờ cô bị trừng phạt.

Nguyên Kỳ nhẹ nhõu mảy: “Không được, bây giờ nhà tớ cậu không tiện ở.”

Viễn Ninh tròn mắt, khó hiểu. Nhà cậu ta không tiện ở? Không phải mấy năm trước cậu ta luôn xin ông ngoại cô cho cô qua nhà cậu ta ở vài ngày sao. Những lúc ấy Viễn Ninh sẽ khóc lóc một trận không chịu qua. Bây giờ cô tự dâng xác mình mà cậu ta không đồng ý.

Cô nhớ tới một việc mà Tuyên Tuyên nói với cô. Lạc Nguyên Kỳ dẫn bạn gái về nước. Chắc cô gái ấy đang ở nhà cậu ta. Sắc mặt Viễn Ninh trắng bệch, sợ hãi.

“Lạc Lạc, cậu đừng nói với tớ là có 1 cô gái đang ở chung với cậu?”

“Cậu nói thử xem” Nguyên Kỳ híp mắt cười. Trong lòng cậu có chút vui vẻ, thì ra Ninh Ninh không phải không quan tâm đến cậu.

“Lạc Lạc, cậu đã có bạn gái thì nên bên cạnh cô ấy, đừng tìm tớ nữa, tớ không muốn cô ấy hiểu lầm.” Viễn Ninh hưng phấn nói.

Lúc này sắc mặt cô trắng bệch, sợ hãi vì tên xấu xa này có bạn gái rồi mà vẫn ám cô. Đây là khiêu khích trần trụi a, chẳng lẽ cậu ta muốn cô bạn gái mình tới đánh ghen cô ư. Muốn cô làm vật hy sinh hử. Lạc Nguyên Kỳ cậu thật xấu xa.

Gân tay của Nguyên Kỳ nổi lên thấy rõ. Cậu lạnh lùng quét mắt tới Viễn Ninh. Hận không thể một ngụm cắn chết người vô tâm vô phé này.

Cậu đứng lên, từng bước về phía Viễn Ninh.

“Ninh Ninh, cậu đây là muốn chết thoải mái hay sống không bằng chết.”

Viễn Ninh cúi đầu xuống thấp nhất có thể để giảm bớt tội lỗi.

Nguyên Kỳ kéo khuôn mặt cô lên. Ngắm nhìn dung nhan xinh đẹp hằng đêm cậu đều nhớ nhưng. Án một nụ hôn lên đôi môi đỏ mọng nhỏ nhắn đang vênh lên. Cậu miết nhẹ, cắn cắn. Nhân lúc Viễn Ninh đang nghech mặt ra thì chiếc lưỡi linh hoạt tiến vào khoan miệng ấm áp của Viễn Ninh, ôn nhu hút lấy mật ngọt trong miệng cô.

Tâm trí của Viễn Ninh bây giờ đang ở đâu ư?

Cô từ lúc bị Lạc đại nhân hôn thì tâm trí đã bay thẳng đến chín tầng mây.

Nụ hôn ôn nhu nhưng bá đạo chiếm lấy môi cô, làm cô thở không thông. Nguyên Kỳ buông cô ra, vuốt nhẹ khuôn mặt đỏ lên vì không thở nổi của Viễn Ninh.

Viễn Ninh liếc nhìn Nguyên Kỳ. Cô không biết bây giờ nên có thái độ gì. Đánh cậu ta, giận cậu ta dám cướp nụ hôn đầu của cô? Cô không giống những nữ nhân chỉ vì một nụ hôn đầu mà tự làm khó mình. Dù sao cô cũng hưởng thụ nụ hôn đó a. Suy nghĩ một hồi, Viễn Ninh liền xem như hành động của Nguyên Kỳ chưa từng xảy ra.

“Lạc Lạc, nếu cậu không có chuyện gì để nói với tớ thì về với bạn gái cậu đi, tớ còn phải làm việc.”

Ngon lửa mới dập tắt lại bùng lên. Cô dám lơ đi nụ hôn của cậu, còn đuổi cậu.

Viễn Ninh vô tội nhìn Nguyên Kỳ. Thật oan cho cô nga, người ta chỉ nghĩ đến nếu người con gái biết bạn trai mình không hảo hảo ở cạnh mình mà ở đây hôn người con gái khác, rất thương tâm.

Nguyên Kỳ thờ dài, xoay người bước khỏi phòng.

“Ninh Ninh, cậu đừng quên cậu là của tớ. Đời này đừng nghĩ thoát khỏi vòng tay của tớ.”

Viễn Ninh nhìn bóng lưng cao ngạo đi xa.

Chẳng lẽ kiếp này Viễn Ninh cô phải làm vợ bé!!

“Hải Lam, anh vào đây.” Bị ý nghĩ trong lòng làm hoảng sợ Viễn Ninh cầm tách trà uống vài ngụm cho tâm bình tĩnh.

“Tiểu thư, cô có chuyện gì sai bảo?”

“Ngày mai tuyển nhân viên vào công ty, tôi sẽ tham gia, anh sắp xếp tùy ý.” Viễn Ninh mệt mỏi dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Khiêu Tử

“Ngày mai tuyển nhân viên vào công ty, tôi sẽ tham gia, anh sắp xếp tùy ý.” Viễn Ninh mệt mỏi dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

“Vâng, ngày mai 7h tôi sẽ qua đón tiểu thư, đây là tài liệu của công ty Tịch Thiên.” Trương Hải Lam cung kính sắp xếp tài liệu đặt lên bàn.

“Anh xử lý đi, tôi tin anh sẽ thu mua được công ty Tịch Thiên.” Viễn Ninh xua tay.

Hải Lam thấy Viễn Ninh giao phó công việc cho mình cũng không dám chậm trễ, cúi chào cô rồi đi ra làm việc.

Viễn Ninh cầm điện thoại nhìn một lúc lâu không biết đang nghĩ gì. Cô nhấn một dãy số lạ.

Đầu dây bên kia đổ chuông một lúc lâu vẫn không ai bắt máy.

Viễn Ninh vẫn nhẫn nại gọi thêm một lần.

“Viễn Hoàng.” Một giọng đàn ông trầm vang lên.

“Khiếu Tử trở về, tôi có nhiệm vụ giao cho cậu.”

“Ồ, còn bên đây thì... tôi vẫn nên ở đây thì tốt hơn.” Hần ngập ngừng từ chối.

“Từ Tiêu sẽ thế cậu, trở về nhanh cho tôi.” Viễn Ninh buồn bực ra lệnh.

“Vâng, Viễn Hoàng, nhiệm vụ là gì?” Hần bắt đầu đi thờ dài.

“Nhiệm vụ của cậu rất quan trọng, nó liên quan đến sự sống chết của tôi.”

Khiếu Tử nhắc ly nước lên uống thì ho sặc sụa, liên quan tới sống chết của Viễn Hoàng? Hần có thể không làm được không.

“Nhiệm vụ là cậu phải tìm mọi cách ngăn Tiêu Đình liên lạc với Nguyên Kỳ, tôi muốn trở về tổng bộ một thời gian, tôi không muốn bị Nguyên Kỳ biết tung tích.” Viễn Ninh nghiêm chỉnh nói từng chữ.

Khiếu Tử ngẩn người. Lạc Nguyên Kỳ về nước lúc nào?

“Viễn Hoàng tôi sẽ hy sinh cả mạng sống này để thực hiện nhiệm vụ.” Hần khí khái lên tiếng.

Cô biết Khiếu Tử căm ghét Nguyên Kỳ từ lúc nhỏ. Giao việc này cho cậu ta chắc chắn không thất bại.

Nhìn đồng hồ điểm 19h tối, Viễn Ninh tắt laptop.

Trở về biệt thự vừa đúng lúc bữa tối dọn lên. Trịnh Phàm nhanh tay cầm túi xách của cô.

“Ninh Ninh mau tắm đi.”

Viễn Ninh liếc nhìn anh, bước lên phòng. Tắm tãp một phen.

Trịnh Phàm vừa ngồi xem TV, vừa quay sang nhìn phía cầu thang.

30 phút rồi a, Ninh Ninh chưa xuống nữa. Không biết có chuyện gì không.

Trịnh Phàm nóng nảy chạy lên phòng Viễn Ninh.

“Ninh Ninh, em xong chưa, anh đói lắm rồi a.”

Viễn Ninh hừ lạnh, tắm cũng không được yên ổn. Anh đói thì ăn đi không ai bảo anh chờ nha.

“Xong rồi, anh xuống đi, em xuống liền.”

Thoa một lớp gel dưỡng da mỏng, Viễn Ninh chậm chạp bước xuống lầu.

Ngồi vào bàn ăn, nhìn một bàn đầy thức ăn, Viễn Ninh nhìn Trịnh Phàm nghi hoặc.

“Ninh Ninh, em ăn đi, nhìn anh làm gì.” Trịnh Phàm đang ăn thì dừng, ngây thơ không hiểu anh mắt của cô em gái nhỏ.

“Đồ ăn nhiều như vậy, sao ăn hết. Anh thật biết phung phí.”

“Không nhiều không nhiều, vừa đủ anh ăn no.” Trịnh Phàm xua tay.

Viễn Ninh tặng ánh mắt khinh bỉ cho anh. Ăn nhiều như vậy mà không chết thì cũng thành heo đi.

Trịnh Phàm ngây thơ lần thứ hai không hiểu em gái vì sao không chịu ăn cơm mà cứ nhìn chằm chằm mình.

Hai anh em đều tuân theo quy tắc “ăn không nói, ngủ không nói.”

Ăn xong, Trịnh Phạm hài lòng xoa bụng mình. Viễn Ninh nhìn sang những chiếc đĩa lúc đầu còn đầy ắp thức ăn giờ đây sạch sẽ bóng loáng mà đầu rơi đầy hắc tuyến.

Cô không ngờ anh hai lại có sức công phá lớn như vậy.

“Ninh Ninh, mai anh sẽ trở lại quân đội, không có ở nhà một khoảng thời gian, có chuyện gì cần giúp đỡ em nhờ Hiếu Bằng, hẳn giải quyết giúp em.”

Viễn Ninh ngó ngàng ngược nhìn anh. Anh đi kệ anh sao phải nói với cô làm gì.

“Đồ vô lương tâm” Trịnh Phạm nhìn khuôn mặt không quan tâm của em gái nhỏ, đau lòng nói.

“Hừ, mai anh sẽ nhắn với Hiếu Bằng chăm sóc em một khoảng thời gian anh đi vắng.”

Viễn Ninh nhớ tới mỹ nhân tiên tử làm cô rung động mà mỉm cười, gật đầu.

Mỹ nhân dâng tới cửa, ngu gì không lấy.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Phỏng Vấn

Mỹ nhân dâng tới cửa, ngu gì không lấy.

Viễn Ninh gật đầu hài lòng với sự sắp xếp của Trịnh Phạm, vui vẻ bước lên phòng.

Phải ngủ sớm a, sáng mai cô còn phải đến công ty gấp tiểu thiếp của Từ Ngôn a.

[-----ta là đường phân cách vui vẻ-----]

“Quản gia, ông giúp cháu giao bài luận văn này cho Kiều giáo sư, nói với thầy ấy là hai ngày sau cháu sẽ quay lại lấy bằng tốt nghiệp.”

Viễn Ninh đưa xấp giấy luận văn cho quản gia, dặn dò thêm vài câu xong mới đi.

“Hải Lam, lần này có bao nhiêu người trúng tuyển sơ bộ?” Viễn Ninh vừa xem bản hợp đồng bán công ty Tịch Thiên vừa hỏi.

“Khoảng 87 người.”

“Nhiều vậy sao, hình như tôi nghe thư ký Tô nói trong đó có một người tên Trương Mĩ Ái.” Viễn Ninh ngược nhìn bên sườn mặt Hải Lam, thầm gật đầu khen Hải Lam càng ngày càng nĩ hơn a.

Hải Lam im lặng, trong lòng anh dâng lên một trận đau sót.

Một bên là em gái anh, một bên là tiểu thư. Hai bên có xảy ra xung đột anh không biết nên làm như thế nào cho đúng.

Thấy Hải Lam không trả lời, Viễn Ninh nhìn ra sự khó chịu trong lòng Hải Lam, cũng không nói nhiều, muốn cho anh thời gian suy nghĩ.

Khoảng 10 phút sau, một chiếc thể thao màu đỏ dừng trước JL’s Weal.

Viễn Ninh cầm hồ sơ, khoe miệng cong lên, chậm rãi bước vào công ty.

Từ Ngôn, anh chờ đó cho tôi, đợi tôi chơi chán rồi tôi chuẩn bị cho anh một món quà thật lớn.

Viễn Ninh ngồi vào ghế chính giữa, chào hỏi với mọi người xong, lên tiếng cho bắt đầu phỏng vấn.

Phỏng vấn tới người thứ 52 Viễn Ninh nhàm chán ghé đầu lên bàn gật gù buồn ngủ. Cô liếc sang Hải Lam kế bên, buồn bực: “Trương Mĩ Ái chừng nào mới tới cô a, tôi rất buồn ngủ, lỡ cô tới chậm, tôi ngủ rồi làm sao đây?”

Tâm Hải Lam trầm xuống, mặt mày xoa mi tâm: “Tiểu thư, Mĩ Ái số 78, xin cô vì tôi phục vụ tiểu thư từ nhỏ mà ra tay nhẹ với Mĩ Ái được không?”

Hải Lam hiểu con người của Viễn Ninh, anh không ôm hy vọng Viễn Ninh sẽ chấp nhận lời thỉnh cầu của anh nhưng anh không thể im lặng nhìn em gái mình bị hành hạ.

Viễn Ninh không thêm đề ý đến lời nói của Hải Lam. Cô áp má trên bàn phi phò ngủ.

Nghे người thông báo gọi tên Trương Mĩ Ái, Viễn Ninh mới lờ mờ giương mắt tỉnh dậy.

Cuộc phỏng vấn diễn ra hết sức bình thường, Viễn Ninh chỉ ngồi nghe Mĩ Ái lưu loát trả lời mọi câu hỏi phỏng vấn.

Đợi Mĩ Ái vào làm ở công ty thì cô sẽ hành hạ cô ta sau, còn bây giờ cô rất buồn ngủ, không có sức đùa với cô ta.

Trương Mĩ Ái trước khi bước ra khỏi phòng phỏng vấn, lén lút nháy mắt, cười với Hải Lam.

Đương nhiên hành động lén lút của Mĩ Ái không qua được con mắt thề ngủ của Viễn Ninh, cô khinh bị Mĩ Ái. Phỏng vấn cả buổi chẳng lẽ cô ta còn sợ không vào được công ty. Cho dù cô không có năng lực vào công ty làm thì Viễn Ninh cũng sẽ phê chuẩn cho cô ta vào.

Chưa kể đến khuôn mặt, dáng người quyến rũ của cô ta mới bước vào phòng liền phóng mị nhãn khiến những người xung quanh Viễn Ninh vì ngại tổng tài ở đây nên không dám thất thố.

Viễn Ninh đứng dậy dự định đi ra ngoài, cô không thể chịu đựng cho đến kết thúc.

“Hạ Du Nguyệt.” Người thông báo hét lớn.

Viễn Ninh khựng người lại, nhướn mày nhìn người con gái tao nhã bước vào phòng, nghiêng đầu nở nụ cười, đi phớt qua Du Nguyệt ra ngoài.

Cô ngây ngốc ở quán nước gần công ty gần một tiếng đồng hồ thì Du Nguyệt mới xuất hiện.

Viễn Ninh oán giận trừng mắt với Du Nguyệt.

Du Nguyệt nhìn bộ dạng giận dữ của Viễn Ninh mà bật cười.

“A Viễn, tớ xin lỗi. Chút mời cậu một bữa ăn để đền bù được chứ?” Du Nguyệt chớp chớp đôi mắt hạnh đào to tròn.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thề Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tiểu Du Nguyệt

“A Viễn, tớ xin lỗi. Chút mời cậu một bữa ăn để đền bù được chứ?” Du Nguyệt chớp chớp đôi mắt hạnh đào to tròn.

“Bảo bối ~, cậu về mà không báo cho tớ, làm người ta thương tâm a.” Viễn Ninh hít hít mũi, đáng thương nhìn Du Nguyệt.

“A Viễn, tớ vừa xuống sân bay là chạy đến công ty cậu xin việc. Người tớ còn đang mệt mỏi nhà.” Du Nguyệt bĩu môi.

Viễn Ninh thu lại bộ dạng đáng thương, lo lắng nhìn Du Nguyệt.

Du Nguyệt là bạn thân từ cấp một của Viễn Ninh. Lần đầu gặp của hai người vào đầu năm học lớp bốn, không biết lý do vì sao mà Tiểu Viễn Ninh rất chán ghét Tiểu Du Nguyệt. Khi ông ngoại Cổ Viễn Tri thường xuyên dắt theo cô cháu gái nhỏ cùng đi bàn vụ làm ăn với nhà họ Hạ, trong khoảng thời gian ấy cô tiếp xúc dần dần với tiểu Du Nguyệt, cảm thấy tiểu Du Nguyệt không chán ghét như cô nghĩ nên hai người bắt đầu trở thành bạn tới bây giờ.

Tâm sự với nhau một lúc cho tới 13h, Viễn Ninh luyến tiếc tạm biệt Du Nguyệt.

Cô quay lại công ty xử lý công việc.

Nhìn tập hồ sơ của Mĩ Ái, Viễn Ninh nhức đầu không biết nên cho cô ta làm ở bộ phận nào.

Cô ta xin vào làm bộ phận thiết kế game bên khu B của JL's Weal nhưng chắc chắn đáng người cô ta đẹp như vậy vào bộ phận thiết kế game có hơi đáng tiếc, vẫn thích hợp nhất là bộ phận quảng cáo ở khu E của JL's Weal.

Viễn Ninh đóng dấu bộ phận quảng cáo vào hồ sơ của Mĩ Ái liền hài lòng mỉm cười.

Không phải cô ta rất tự tin với đáng người của mình sao. Viễn Ninh đây là đang tạo cơ hội cho mỹ nhân quyền rũ như cô ta có đất diễn nha.

Còn hồ sơ của Du Nguyệt không cần suy nghĩ, Viễn Ninh liền đóng dấu phó tổng giám đốc của JK's Wall. Du Nguyệt là tri kỷ, không thể làm chức vị thấp được nhìn qua nhìn lại chỉ có chức phó tổng là còn trống, Viễn Ninh liền quyết định chọn nó.

Nếu để giám đốc các công ty con của JK's Weal biết thì sẽ tức chết. Chỉ có chức phó tổng còn trống, tổng tài ngài suy nghĩ thật khiến người ta hận chết mà.

“Chút sâu vương vấn nhân nhật rơi từng dòng từng dòng hồi ức. Như mộng, như ảo lại như thật. Tiếng đàn ngân lên nhẹ nhàng như một khúc ca. Chỉ cần em khẽ khẽ mỉm cười. Trái tim anh đã bị cuốn hút ~”

Một cái đầu nhỏ nhỏ ngoi lên trong những hàng văn kiện, tài liệu công ty. Đôi mắt to tròn đảo tròn liên tục nhưng vẫn điềm nhiên không quan tâm tiếng chuông điện thoại.

Thật phiền phức!!

Đôi tay nhỏ cố gắng vươn tới chiếc bàn nhỏ đặt cạnh bàn làm việc. Vươn một hồi, vẫn không thể với tay lấy được điện thoại. Viễn Ninh buồn bực mặc kệ không thèm nhìn chiếc điện thoại.

Ký tên bản văn kiện cuối cùng xong, Viễn Ninh vươn người đứng dậy.

Tự rót một ly nước cho mình, cô cầm điện thoại lên, tùy ý nhìn.

“Hộp đêm” Lắm lắm hai tiếng, cô nhấn vài chữ gửi đi.

Chưa đến một phút, điện thoại kêu “ding-dinh” hai tiếng.

Viễn Ninh mở tin nhắn đọc mà khóe môi cong lên.

“Tô Kiều.”

“Chuyện công ty Tịch Thiên tôi đã ký, chị giải quyết chuyện còn lại đi, còn Thiên Tung xử lý ông ta nhanh gọn một chút rồi viết bản báo cáo cho tôi.”

Tô Kiều gật đầu, cầm tài liệu đi.

Viễn Ninh gõ mép bàn vài nhịp, đôi mắt neho lại đầy sắc bén, trầm tư nhìn ra ngoài cửa kính.

Thành phố phồn vinh, lên đèn rực rỡ. Tại một góc khuất nhỏ ở phía nam thành phố.

“Lão đại, mọi chuyện đều theo kế hoạch của ngài.”

“À, vậy sao? Viễn Hoàng bên kia như thế nào?”

“Viễn Hoàng tiểu thư vẫn bình thường nhưng lão đại... Lạc Nguyên Kỳ trở về rồi. Cũng đã được vài ngày.”

Người đàn ông được gọi là lão đại bỗng mở mắt. Đôi mắt màu xanh lam như viên bảo thạch xinh đẹp sáng giữ căn phòng tối.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Gặp Lại Từ Ngôn

Người đàn ông được gọi là lão đại bỗng mở mắt. Đôi mắt màu xanh lam như viên bảo thạch xinh đẹp sáng giữ căn phòng tối.

“Tôi còn nghĩ cậu ta bỏ cuộc a, Khánh Thanh, mai về cùng tôi. Nói với Khánh Dương tạm thời quản lý Luss.”

Khánh Thanh hơi ngáp ngừng, cậu không biết nên mở miệng thế nào với lão đại.

“Nói.”

“Lão đại, Viễn Hoàng tiểu thư phái Kim Na Na tiếp cận Từ Ngôn, Viễn Hoàng tiểu thư còn phái đám Từ Yêu đến khiêu khích Sát Hỏa của chúng ta, ngài xem...”

Người đàn ông nhướn mày, hẳn thật không nghĩ đến Viễn Ninh lại cả gan đến vậy.

Vừa đột nhập vào Diêm Hách, vừa khiêu khích gây chiến với Sát Hỏa. Đây không phải tìm chết sao? Dù có Khai Tinh Ma, có Lạc Nguyên Kỳ làm hậu thuẫn thì cũng không đủ sức chống đối với Diêm Hách với Sát Hỏa.

“Hừm, đi phái Ôn Ngư qua bên Từ Ngôn giúp đỡ Kim Na Na, còn chuyện khiêu khích thì cứ mặc Từ Yêu cô ta làm, chúng ta cứ đóng chặt cửa không giao thiệp với bên ngoài.”

Khánh Thanh dạ vâng, xoay người ra khỏi phòng.

“Ninh Ninh, vài ngày nữa chúng ta lại gặp nhau, em có vui không?” Hần cầm một tấm hình cũ, mỉm cười.

Viễn Ninh lúc này đã thay một bộ váy, trang điểm nhẹ, lái xe tới hộp đêm Quang Khai.

Vừa bước vào phòng bao, Chu Thiển liền nhào đến ôm cánh tay cô, ân cần hỏi cô đủ thứ.

Chậm rãi trả lời một lượt câu hỏi của Chu Thiển xong, Viễn Ninh đi một vòng chào hỏi từng người.

Cho đến khi bước đến trước mặt một người tuấn lãng, Viễn Ninh dừng bước, nhìn chằm chằm người nọ mà nghiêng răng ken két.

Bộ dạng cả lợ phất phơ, hất mặt lên trời, cả ánh mắt không thèm nhìn một cái xem người trước mắt là ai, hai bên ôm mỹ nhân, hết xoa lại nắn. Muốn bao nhiêu vô lại thì có bấy nhiêu.

Nuốt xuống tâm tình khó chịu, Viễn Ninh cố gắng cong khóe môi.

“Từ thiếu, xin chào.” Viễn Ninh đưa tay ra trước mặt Từ Ngôn.

Từ khi cô bước vào phòng thì anh đã chú ý đến từng cử chỉ của cô. Nhìn cô cẩn thận chào anh thật khôil hài. Từ Ngôn giả vờ lơ đãng ngược nhìn cô.

“Tiểu mỹ nhân lâu rồi không gặp em, em không tìm anh khiến anh thật thương tâm.”

“HA ha Từ thiếu nói đùa, đây là lần đầu gặp a.” Hừ lâu rồi không gặp? Không phải tôi với anh mới gặp nhau cách đây 2 ngày sao.

“Phải không?Ninh Ninh có cần tôi nhắc lại chuyện đêm đó cho em nghe không?”

“A, tối nào?tôi thật không nhớ là tôi cùng Từ thiếu đây quen biết.” Viễn Ninh gào thét trong lòng, mắg Từ Ngôn thối tha không biết bao nhiêu lần.

Từ Ngôn mỉm cười, nắm bàn tay mềm mại của cô.

Nhìn hai người mỉm cười với nhau có vẻ thật ôn hòa nhưng Chu Thiển đứng kế bên thâm chày mồ hôi lạnh.

Chu Thiển thầm chửi Từ Ngôn ngu ngốc, chọc ai thì chọc lại đi trêu ghẹo nàng công chúa trên tay Trịnh Phàm. Căng mắt của người ra mà nhìn đi bốn thiếu gia của đại gia tộc nhà họ Nguyên, Chu, Trịnh, Nhất bao quanh Viễn Ninh như vệ sĩ thân cận, ngay cả Tề Dục còn nhượng bộ vài phần, không biết người đầu chứa gì mà cả gan làm loạn. Thật không sợ chết.

Không khí giữa Viễn Ninh với Từ Ngôn tràn đầy mùi thuốc súng. Từ Ngôn nắm bàn tay mềm mại luyến tiếc bỏ ra nên anh quyết định không cho Viễn Ninh rút tay lại. Trên mặt vẫn hòa ái mỉm cười không quan tâm sắc mặt Viễn Ninh đang trầm xuống.

Chu Thiển thấy vậy vội vội vàng vàng giải vây. Liếc nhìn Từ Ngôn cảnh cáo.

“Ninh Ninh, đừng quan tâm tới hắn.”

Chu Thiển kéo tay Viễn Ninh đi đón tiếp một vài vị khách.

Đợi đến khi Chu Khải Uy cùng Tề Dục đến, tiệc bắt đầu.

Viễn Ninh ngồi chỗ khuất, cầm ly rượu vang nhâm nhi, cô nhìn mọi người ca hát, nhảy múa.

Cảm thấy không có gì thú vị, Viễn Ninh nhỏ giọng xin phép với Chu Thiển liền bước ra khỏi phòng bao.

Chu Khải Uy bỏ ly rượu xuống, chạy theo Viễn Ninh.

“Ninh Ninh, em sao vậy? Khó chịu sao?” Anh ân cần sờ trán cô em gái nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chu Khải Uy

“Ninh Ninh, em sao vậy? Khó chịu sao?” Anh ân cần sờ trán cô em gái nhỏ.

Thấy Viễn Ninh không muốn trả lời, Khải Uy ngỡ cô bị bệnh, vội vàng kéo cô vào xe chở tới bệnh viện.

Đi được nửa đường, Viễn Ninh bỗng mờ miện.

“Anh Khải Uy, em không sao, chỉ hơi mệt mỗi thôi. Anh dừng xe cho em xuống. Anh quay lại với buổi tiệc đi.”

Khải Uy quay đầu xe lại. Chạy thẳng về phía biệt thự Nguyên gia.

Thấy Khải Uy không có ý dừng xe. Viễn Ninh cũng không quản anh ta.

Về tới biệt thự, Viễn Ninh nhanh chân chạy lên phòng ngủ, nằm xuống giường.

Mọi chuyện càng ngày càng phức tạp, cô có cảm giác ngày mai sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Khải Uy mở cửa phòng Viễn Ninh, nhìn em gái nhỏ đang thẫn thờ nhìn trần nhà. Đặt bát cháo cùng một vài viên vitamin lên bàn nhỏ. Anh nhẹ nhàng bước lại gần cô.

“Ninh Ninh, em đang gặp chuyện gì sao? Có thể chia sẻ với anh được không?” Khải Uy đỡ Viễn Ninh ngồi dậy.

Viễn Ninh không trả lời, tựa như cô vẫn còn đang trong thế giới suy nghĩ của mình.

Khải Uy kiên nhẫn ngồi đợi cô trả lời. Anh cầm chén cháo thổi vài cái cho đỡ nóng.

Cô quay sang nhìn anh phức tạp.

“Anh Khải Uy, sao lại là anh không phải nên là anh Hiểu Bằng sao?”

“Ninh Ninh, chẳng lẽ anh không tự động quan tâm em được sao? Em thích Hiểu Bằng hơn anh? Ninh Ninh ghét bỏ anh a.” Khải Uy buồn bã nói.

“Không có a, em không ghét bỏ anh.”

Khải Uy mỉm cười, xoa đầu cô. Đưa chén cháo cho cô, ý bảo cô ăn: “Ninh Ninh không cần nhờ Hiểu Bằng, anh quan tâm em là đủ, mấy ngày nay anh không bận gì hết.”

Viễn Ninh ngẩn người. Cô khuấy chén cháo trong tay trầm mặc suy nghĩ.

Mỹ nhân tiên tử Hiểu Bằng cùng với mỹ nhân hảo soái Khải Uy nên chọn ai a? Cô lấy hết cả hai được không? Được không?

“Trong khoảng thời gian này cho anh làm vệ sĩ của em được không?” Ánh mắt thành khẩn nhìn Viễn Ninh.

Viễn Ninh gian nan suy nghĩ, cô thật thì thích Hiểu Bằng hơn a. Nhưng mà nhìn ánh mắt này, khuôn mặt này thật khiến cô không nở lắc đầu. Làm mỹ nhân buồn là tội lớn a.

Nuốt xuống miếng cháo cuối cùng, cô gật đầu.

Mỹ nhân tiên tử xin lỗi anh. Xem như chúng ta không có duyên phận a.

Khải Uy vui vẻ đưa ly nước cho Viễn Ninh.

Anh biết chắc cô sẽ đồng ý. Tiểu Thiển nói cho anh biết Viễn Ninh rất dễ bị sắc dụ, chỉ cần bày ra khuôn mặt đáng thương, thành khẩn sao cho đẹp mắt là cá sẽ cắn câu.

Nhìn Khải Uy đắc ý cười, Viễn Ninh có cảm giác như bị lừa.

“Em nghỉ ngơi đi, mai anh đón em qua công ty.” Khải Uy đứng dậy, cầm chén cháo Viễn Ninh vừa ăn xong cùng ly nước bước ra khỏi phòng.

Viễn Ninh ập ợ cho qua chuyện. Bước nhanh khóa cửa phòng lại. Nhớ lại ánh mắt đắ ý của Khải Uy khiến Viễn Ninh không thoải mái.

Cô xoa cổ đang nhức mỏi, bước vào phòng tắm, lắ đầu không suy nghĩ nhiều đến chuyện đó nữa.

Khải Uy nhìn cửa phòng của Viễn Ninh mà chau mày.

Anh đi ra đến xe thì điện thoại rung lên.

“Alo, anh hai sao rồi? Ninh Ninh có đồng ý không?” Người đầu dây bên kia không á khác chính là Chu Thiến.

“Ninh Ninh đã đồng ý.”

“Ha ha, cố gắng lên anh hai, em ủng hộ Ninh Ninh là chị dâu a.” Chu Thiến cười khúc khích.

“Con bé này, anh có nói là anh muốn Ninh Ninh là bạn gái anh sao?” Khải Uy bắt đắ dĩ cười.

“Anh đừng dối lòng, em biết hết đắ nhé. Nhanh tay lên không thì hắ cướp Ninh Ninh đi lúc ấy anh đừng buồn a~.” Chu Thiến bủ môi.

Khải Uy trầm mặt. Hắ đến bên cạnh Ninh Ninh trước anh. Liệu anh còn cơ hội không?

Khải Uy thờ dài: “Anh tự biết. Nhớ 23h là em phải về không là mẹ lại lo lắ bắt anh chạy đi kiểm em. Lúc đó đừng trách anh nói với mẹ là em đang qua lại với Từ Ngón.”

Nhắ đến Từ Ngón, Khải Uy đen mặt, lạnh lùng nói: “Em nên chấm dứt với hắ đi. Em không thấy hắ vừa qua lại với em vừa hai tay ôm phụ nữ sao? Đừng tưởng anh không biết suy nghĩ của em, em nghĩ Trịnh Phạm quan tâm em qua lại với ai hắ? Nếu không muốn cậu ta hủy hôn ước thì lo mà ngoan ngoãn ở nhà mà học cách thành 1 cô vợ ngoan hiền đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chu Thiến

Nhắ đến Từ Ngón, Khải Uy đen mặt, lạnh lùng nói: “Em nên chấm dứt với hắ đi. Em không thấy hắ vừa qua lại với em vừa hai tay ôm phụ nữ sao? Đừng tưởng anh không biết suy nghĩ của em, em nghĩ Trịnh Phạm quan tâm em qua lại với ai hắ? Nếu không muốn cậu ta hủy hôn ước thì lo mà ngoan ngoãn ở nhà mà học cách thành 1 cô vợ ngoan hiền đi.”

“Sao anh lại nói vậy. Em quen Từ Ngón thì liên quan gì đến anh Phạm.” Chu Thiến buồn bực phủ nhận.

“Anh nói cho em biết. Mấy ngày trước Trịnh Phạm thấy em vào khách sạn cùng Từ Ngón. Cậu ta lúc đó đứng nhìn hai người mà trào phúng, khinh thường. Cậu ta còn nói với anh <.”

“Anh, em không có, em vẫn còn trong sạch, hôm đó em chỉ vào cùng hắ...” Chu Thiến bói rồi lên tiếng.

“Em đi mà giải thích với Trịnh Phạm, anh cảnh cáo em một lần nữa, đừng chọc giận cậu ta. Đừng nghĩ cậu ta nể mặt anh cưới em về mà em bây giờ muốn làm gì thì làm.” Khải Uy ngắt lời Chu Thiến.

Nói xong, không đợi đầu dây bên kia trả lời. Khải Uy tắt điện thoại, lái xe trở về nhà.

Chu Thiến ngăn người nhìn điện thoại.

“Tiểu Thiến, ra nhảy với tớ.” Một cô gái nắm tay Chu Thiến kéo ra sàn nhảy.

Chu Thiến lắ đầu, trấn tĩnh nói: “Thanh Uyển, tớ mệt mỏi, cậu ở lại chơi với họ, tớ muốn về.”

Thanh Uyển khó hiểu nhìn cô. Nhìn Chu Thiến bước đi xiên xiên vẹo vẹo mà thờ dài.

Thanh Uyển đi tới trước mặt Từ Ngón.

“Từ Thiểu, cậu đang là bạn trai của Tiểu Thiến.” Thanh Uyển kinh miệt liếc nhìn người đàn ông đang vui vẻ ôm mỹ nhân trong lòng.

“Hả? Không phải cô là bạn thân của Chu Thiển sao?” Từ Ngôn một bên trêu ghẹo mỹ nhân trong lòng, không quan tâm đến Thanh Uyển.

“Anh thật quá đáng.” Thanh Uyển tức giận hét lên rồi phất tay bỏ đi về phía Chu Thiển.

Thanh Uyển đỡ Chu Thiển đang nghiêng ngã ra khỏi hộp đêm. Cô đẩy Chu Thiển vào xe, thấy Chu Thiển dờ dẩn suy nghĩ chuyện gì. Cô lại chỉ biết thờ dài. Lái xe hướng về biệt thự của Chu gia.

“Tiểu Thiển, cậu chia tay với Từ Ngôn đi. Nhìn hấn tay này tay kia ôm phụ nữ thật khiến tớ đánh hấn một bạt tay.” Thanh Uyển đập tay vào vô lăng ga.

“Thanh Uyển, tớ sai rồi, sai thật rồi.” Hai hàng nước mắt lăn dài trên đôi gò má của Chu Thiển.

Thanh Uyển không nói gì, một đường chạy thẳng về biệt thự.

Chuyện của Tiểu Thiển vẫn nên để cậu ta tự ngộ ra. Cậu ta có bao giờ chịu nghe lời khuyên đâu.

Chu Thiển ngẩn ngơ nhìn ra ngoài đường. Mọi thứ đều chạy nhanh vùn vụt qua mắt cô.

Thời gian cũng trôi qua thật nhanh.

Chu Thiển nhớ lúc cô 19 tuổi, ba bắt cô về nước để đính hôn Nguyên đại thiếu gia. Cô không chịu, khóc một trận nhưng cũng bị ba cưỡng ép trở về nước. Về nước được vài ngày, không thấy ba nói về chuyện xem mắt, cô nghĩ chắc chuyện xem mắt hủy rồi sao ba có thể đem con gái bảo bối đuổi khỏi nhà nhanh như vậy được. Cùng lúc đó, cô chuyển vào trường đại học của anh hai. Ở nơi đó cô gặp được Thanh Uyển. Thanh Uyển rất thích nhìn những anh chàng sinh viên đại học quân đội tập luyện với lại ba cô là phó hiệu trưởng của trường nên chiều thứ 6 và thứ 7 tuần nào cũng viện cớ kéo cô chạy qua sân cỏ bên ấy. Chu Thiển mấy ngày đầu rất chán, cô thật không hiểu nổi họ tập luyện có gì hay mà Thanh Uyển lại thích nhìn đến vậy. Liên tục hai tháng, vào chiều thứ 6 và thứ 7, mọi người trong trường quen với cảnh một cô gái nằm ngủ mê mẩn còn một cô gái cầm ống nhòm, chép chép miệng.

Bước qua tháng 5, Thanh Uyển kéo Chu Thiển qua trường quân đội nhưng vào ngày thứ 3 và thứ 5.

“Thanh Uyển, không phải thứ 6 với thứ 7 sao?” Chu Thiển nhăn mặt hỏi.

“Vi hôm nay Nguyên thiếu sẽ huấn luyện cho năm nhất. Ngàn năm mới có một lần a, phải nhanh nắm bắt cơ hội được thấy anh ấy, he he he.” Thanh Uyển che miệng cười, nhớ tới khuôn mặt của Nguyên Thiếu mà chép chép miệng.

Chu Thiển lẩm bẩm: “Nguyên thiếu? Nguyên đại thiếu gia?”

Chu Thiển thoáng thoáng cảm giác mong chờ được nhìn thấy người mà khiến ba ép cô về nước.

Chạy tới sân cỏ, mọi người xung quanh ngược nhìn hai cô gái cũng không bắt ngờ. Mọi người đều nghĩ tới cảnh thường thấy.

Nhưng khiến cho mọi người phải thất vọng, Chu Thiển hôm nay không ngủ gật nữa mà nghiêm túc nhìn về phía sân cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tiệc Chọn Thê 1

Nhưng khiến cho mọi người phải thất vọng, Chu Thiển hôm nay không ngủ gật nữa mà nghiêm túc nhìn về phía sân cỏ.

“Thanh Uyển ai là Nguyên thiếu?”

“A, người mà đứng chỉ huy đó, woa thật soái a, còn người đang bị anh ấy bắt đi phạt những người bị phạt là Nhất thiếu – Nhất Thẩm Hạo, anh ấy cũng rất soái nhưng không bằng Nguyên thiếu.” Thanh Uyển nhìn hai người đằng xa, xoa cằm nói.

“Này Thanh Uyển, nhìn anh ta bắt quá cũng chỉ có 25 sao anh ta được huấn luyện năm nhất, không phải cậu nói khóa huấn luyện này chỉ có những người sĩ quan mới được sao?” Nhìn anh ta trẻ vậy, cùng lắm thì cũng chỉ là sinh viên mới ra trường sao có thể làm sĩ quan được.

“Ngốc, Nguyên thiếu là ai? Nguyên thiếu chính là người trong lòng của bao nhiêu người con gái thì sao có thể là một kẻ tầm thường? Nguyên thiếu tên là Nguyên Trịnh Phạm, anh ấy tốt nghiệp đại học năm 18 tuổi, chỉ vồn vẹn 3 năm anh ấy từ một sĩ quan bình thường trở thành một đại úy cấp cao, chưa kể đến gia chủ nhà họ Nguyên là một đại tướng. Gia tộc anh ấy đều là quan quân, ai ai cũng tài giỏi.”

Chu Thiển ngẩn ngơ, “đại úy”- “đại tướng” cô thật không ngờ người xém chút thành đối tượng cho cô xem mắt là một người trong quan quân. Cô nghĩ

người cô xem mắt sẽ là kinh thương hay cao lắm là công nhân viên chức nhà nước bình thường.

Nhìn người con trai uy nghiêm ra lệnh mang một sức hút khó tả, trái tim Chu Thiến như lỡ một nhịp.

Từ ngày đó trở đi, thứ 3 và thứ 5 không còn thấy một cô gái nằm ngủ mê man nữa mà thay vào đó là một cô gái nghiêm chỉnh nhìn nơi huấn luyện.

Một năm trôi qua.

Chu Thiến trở thành sinh viên năm hai. Trong một năm qua, cô có hỏi ba về chuyện xem mắt Nguyên đại thiếu gia nhưng ba cô đều làm ngo.

Cho đến ngày sinh nhật của Nguyên gia chủ, cô được mời đi dự tiệc.

Trước khi bước ra khỏi xe, mẹ cô có nói bữa tiệc này nói nghe nhẹ nhàng chỉ đơn giản là sinh nhật của Nguyên gia chủ, còn nói nghe quan trọng, nặng nề là buổi tiệc để Nguyên thiếu chọn vị hôn thê.

Chu Thiến nghe thật ngỡ ngàng, trong lòng ần ần đau lòng.

“Thiến Thiến, khi vào bữa tiệc nhớ phải đi theo anh hai con a.” Chu phu nhân vỗ vỗ tay con gái.

Chu Thiến nhu thuận gật đầu.

Suốt buổi tiệc, cô chỉ biết đi theo sau Chu Khải Uy, anh chào hỏi mọi người, cô cũng chào hỏi mọi người. Anh nói chuyện với người ta, cô im lặng đứng bên cạnh. Anh ăn một chút điểm tâm, cô cũng không dám ăn nhiều.

Chu Khải Uy liếc nhìn em gái đi phía sau, làm sao anh không biết ba mẹ anh đánh chủ ý gì. Chẳng lẽ họ nghĩ anh sẽ đề cử em gái mình cho Phạm sao.

Chu Khải Uy lên lầu, dừng chân trước một căn phòng.

“Tiểu Thiến, em...” Chu Khải Uy nhìn Chu Thiến đầy phức tạp.

Chu Thiến ngược đầu, thắc mắc nhìn anh.

“A, Khải Uy, tiểu mỹ nhân này là ai đây?” Nhất Thẩm Hạo hứng thú nhìn Chu Thiến.

“Em gái tớ, con bé từ nhỏ ở Anh quốc nên các cậu không biết.”

“À, em gái cậu tớ thấy quen quen hình như gặp ở đâu rồi thì phải.” Thẩm Hạo xoa cằm, bày ra dáng vẻ suy tư.

Khải Uy mỉm cười, xoay người đẩy cửa bước vào phòng. Tất nhiên Chu Thiến cũng lẻo đẻo theo sau.

Chu Thiến lén lút ngược nhìn những người đang ngồi. Trong đó cô nhận ra Nguyên Trịnh Phạm, Thẩm Nhất Hạo, Tề Dục, còn hai người nữa cô không nhận ra.

Khải Uy kéo ghế cho em gái ngồi rồi ngồi bên cạnh Thẩm Hạo.

Thời gian trôi qua 30 phút, Chu Thiến như bị lãng quên. Cô cảm thấy thật khó mà hòa vào không khí này. Ngồi chỉ mới nửa tiếng, cô cứ ngỡ đã hai tiếng trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tiệc Chọn Thê 2

Thời gian trôi qua 30 phút, Chu Thiến như bị lãng quên. Cô cảm thấy thật khó mà hòa vào không khí này. Ngồi chỉ mới nửa tiếng, cô cứ ngỡ đã hai tiếng trôi qua.

Chu Thiến thật không hiểu nổi anh trai mình. Không phải nên theo kịch bản là anh hai sẽ giới thiệu cô với mọi người rồi cô sẽ hòa đồng vui vẻ với mấy người đó sao. Nhưng trái lại anh hai chẳng làm gì khiến cô cảm thấy thật xấu hổ.

Trịnh Phạm hí hóp mắt nhìn Chu Thiến đang cúi mặt như cố gắng giảm bớt sự tồn tại của mình.

Khuôn mặt bầu bĩnh, hồng hào, cái miệng nho nhỏ đang vênh lên làm bầm thật khiến người ta muốn cắn một cái, đôi mắt bán nguyệt ánh lên sự buồn bã.

Anh quan sát cô được 15 phút thì hơi bất ngờ khi nhận ra em gái Khải Uy là cô bé hay ngồi xem anh huấn luyện năm nhất. Ánh mắt vụt qua một tia sáng nhưng rất nhanh được anh giấu đi.

Tề Dục thấy Trịnh Phàm híp mắt nhìn em gái Khải Uy thì ho khan vài tiếng, lấy chân đá Trịnh Phàm.

Trịnh Phàm nhìn Tề Dục cảnh cáo như muốn nói: Tề Dục đừng làm tôi mất hứng.

Tề Dục cười vô tội, anh chính là cố ý muốn Trịnh Phàm mất hứng.

“Cậu chủ, lão gia mời cậu chủ cùng mọi người xuống, bữa tiệc đã bắt đầu.” Một người giúp việc mở cửa lễ phép nói.

Mọi người nghe vậy, liền lục đục đứng dậy đi xuống sảnh tiệc.

Buổi tiệc cũng giống với những bữa tiệc bình thường khác, cũng không có gì đặc sắc nhưng lại rất rắc rối.

Vì tất cả tiểu thư từ nhà quyền quý đến nhà bình thường trong giới thượng lưu đều vây xung quanh Trịnh Phàm.

Nhìn những oanh oanh yến yến đang bám lấy anh, Trịnh Phàm xoa trán.

“Phàm, cậu thật nhiều hoa đào a, ngay cả chị gái tớ cũng bị cậu hút hồn.” Thẩm Hạo vỗ vai Trịnh Phàm than thở. Nhìn những cô gái từ thực nữ đến nóng bỏng đều một tác vay quanh Phàm thật khiến anh ghen tỵ chết được.

Trịnh Phàm nhếch mép cười. Ánh mắt nhìn Thẩm Hạo khiêu khích: nếu muốn thì kêu lão già nhà cậu mở một buổi tiệc chọn vợ cho cậu đi.

Thẩm Hạo trừng mắt Trịnh Phàm, nghiêng răng: “Hừ, nếu không có hôn ước thì tớ đã tổ chức một bữa tiệc chọn vợ chắc chắn lớn hơn buổi tiệc này.”

Trịnh Phàm xoay người cầm một ly rượu vang: “Nga~”

Thẩm Hạo thật hận mẹ anh, thời còn trẻ, mẹ Nhất cùng bà bạn thân thời đại học của mình định ra hôn sự cho hai nhà. Nếu nhà mẹ Nhất có con trai thì con gái nhà bên kia sẽ làm dâu, ngược lại nhà bên kia có con trai thì con gái nhà họ Nhất sẽ làm con dâu.

Có hôn sự thì không nói gì nhưng mẹ Nhất luôn giữ bí mật không chịu nói cho anh nghe vị hôn thê của mình là ai. Mẹ Nhất cứ thần thần bí bí nói đợi con bé học xong thì anh sẽ được biết. Thật tức a!! Lỡ cô ta là một con nhóc thì đợi cô ta học xong có khi nào anh đã thành một ông chủ trung niên đi.

Trịnh Hiểu Bằng nhìn Thẩm Hạo bằng ánh mắt thương hại càng làm cho Thẩm Hạo đối với vị hôn thê tương lai càng thêm bất mãn.

Ánh mắt Chu Thiên dõi theo bóng lưng Trịnh Phàm mà trong lòng như bị hàng vạn con kiến cắn.

Không biết từ lúc nào, cô không đòi được ánh mắt ra khỏi anh, không biết từ lúc nào trái tim cô vì anh là rộn ràng và không biết từ lúc nào thấy người con gái khác vây quanh anh mà lòng cô vừa đau khổ vừa ghen tỵ.

Chu Khải Uy lơ đãng lướt qua khuôn mặt đang đau buồn mà vẫn cố giấu của em gái mình.

Anh thờ dài. Ngay từ đầu anh phải nên cản ba mẹ đón em gái về, sau buổi tiệc anh phải hảo hảo nói chuyện với em gái để con bé không quá lún sâu vào tình yêu với Trịnh Phàm. Mong là lần này không quá muộn.

Ngô Thế Huân cầm ly rượu xoay tròn, anh tà tà quan sát mọi người, nhất là vẻ mặt của hai anh em nhà họ Chu. Anh cười lạnh. Một người là anh trai, một người là em gái, anh em phối hợp thành công gọi nên hứng thú của Trịnh Phàm a.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Lưu Manh

Ngô Thế Huân cầm ly rượu xoay tròn, anh tà tà quan sát mọi người, nhất là vẻ mặt của hai anh em nhà họ Chu. Anh cười lạnh. Một người là anh trai, một người là em gái, anh em phối hợp thành công gọi nên hứng thú của Trịnh Phàm a.

“Kịch hay, kịch hay.” Thế Huân nhỏ giọng nói.

Đúng vậy, vì thái độ của Khải Uy không có ý muốn em gái mình tham gia buổi tiệc này cộng thêm thái độ, hành động, ánh mắt của Chu Thiến thành công đòi ánh mắt của Trịnh Phàm.

“Kịch hay? Huân cậu thật vô sự, lần này người được chọn chắc chắn là Chu Thiến đi.” Hiểu Bằng nhún mày.

Thế Huân cười trừ, không nói gì.

“Cậu nghĩ xem, nếu Phàm chọn Chu Thiến vậy mối hôn sự này có bị hủy?” Thẩm Hạo cũng tham gia vào cuộc trò chuyện.

“Nhìn cô ta đi, tính cách yếu đuối.” Tề Dục hừ lạnh.

“Cậu lại ghen ư? Tiểu Tề cậu có phải nên suy nghĩ lại theo tớ không?” Thế Huân bày ra vẻ mặt vô lại, nâng cằm Tề Dục.

Tề Dục gạt tay Thế Huân, tức giận trừng mắt.

Thế Huân ha hả cười.

Hiểu Bằng nhìn bộ mặt thỏa mãn sau khi đùa giỡn mỹ nhân của Thế Huân khinh bỉ.

“Vô lại.” Thẩm Hạo nhỏ giọng mắng.

Thế Huân cười đến híp cả mắt: “A, A Hạo đây là ghen tỵ à. Ha Ha chút tôi về gia đền bù cho A Hạo được không?”

“Luuu mạnh, ai cần cậu đền bù.” Thẩm Hạo tức giận đến gợn cả chân.

“A, thật đau lòng mà, cũng chỉ có Hiểu Hiểu là hợp với gia nhất.” Thế Huân bày ra bộ dạng đau lòng chưa đến 1 phút liền nhào vào người Hiểu Bằng.

Tề Dục cùng Thẩm Hạo thầm cười. Cũng chỉ có Hiểu Bằng là trị được cậu ta.

Hiểu Bằng thấy móng vuốt của Thế Huân sắp chạm được vào mình nhanh chân đá cậu ta. Thế Huân khụy gối xuống, khóc trong lòng. Hiểu Hiểu thật không biết thương hoa tiếc ngọc mà.

“Cậu chủ, lão phu nhân té xỉu, lão gia gọi cậu về gấp.” Một người đàn ông cao lớn thở hổn hển, chạy vào.

Thế Huân đứng dậy, phui bộ quần áo. Liếc nhìn người đàn ông đó, rồi sai bước đi ra khỏi bữa tiệc.

Hiểu Bằng trầm mặc suy nghĩ. Lão phu nhân lại giờ trò gì đây.

Cả khuôn mặt Thẩm Hạo đen dần, hừ lạnh lại là bà ta vẫn không chịu an phận đi.

Tề Dục lo lắng nhìn bóng lưng Thế Huân, thở dài.

Trịnh Phàm đứng xa nhìn Thế Huân ra khỏi bữa tiệc vội vàng chạy đến chỗ bọn Hiểu Bằng.

“Lại là bà ta?”

Tề Dục gật đầu.

“Lại muốn cháu gái họ hàng xa của mình làm đại thiếu phu nhân Ngô gia đi.”

Nghe vậy, tất cả ánh mắt của mọi người đều trở nên lạnh lẽo.

Ngô gia ở thành phố này là một đại gia tộc. Giàu có số một ở đây, quyền lực thì cũng không cần phải nói muốn mưa được mưa, muốn gió được gió, các đại gia tộc khác đều phải nhường 3 phần. Nhắc đến Ngô gia người ta liền nghĩ đến tổng tài Ngô Thế Huân người trẻ tuổi nhất trong giới thương trường. Ngô Thế Huân là trưởng tử Ngô gia, từ nhỏ anh đã được giáo dục trở thành một người thừa kế nhưng vì anh từ nhỏ đã đi theo ông nội với ba, mẹ học tập nên tình cảm của bà nội đều tập trung cho em trai của anh. Đến khi ông nội mất, mười lăm tuổi anh trở thành tổng tài của hàng loạt các công ty lớn nhỏ trong và ngoài nước và nhiều tài sản thuộc Ngô thị khác, mặc dù bên cạnh có ba và mẹ ủng hộ và giúp đỡ nhưng vẫn có nhiều người phản đối việc một đứa trẻ mười lăm tuổi kế thừa. Mặc kệ mọi người phản đối, anh vẫn làm tổng tài từng bước từng bước tạo ra một thế giới cho anh tung hoành ngang ngược. Có lẽ ghen tỵ nên người em trai không nhiều lần gặp mặt của anh kiên quyết cũng muốn làm tổng tài. Vì thương yêu cháu trai, lão phu nhân muốn Thế Huân giao ra một nửa các công ty cho em trai. Tất nhiên với tính cách độc tài của anh thì không bao giờ có chuyện giao tài sản vào kẻ không có tài năng. Lão phu nhân tức giận đến suy tim, cô cháu gái họ hàng xa nhờ việc đi thăm bệnh lão phu nhân mà gặp được Thế Huân liền nhất kiến chung tình, không biết dụ dỗ lão phu nhân như thế nào làm cho bà nhất quyết bắt Thế Huân phải cưới cháu gái làm thiếu phu nhân. Tất nhiên với tính cách của anh chuyện này cũng vậy, lão phu nhân có ép cỡ nào, nhào cỡ nào cũng không khiến Thế Huân mảy may để ý.

Chương 24: Đấu Tranh Cùng Một Đám Nữ Nhân 1

Hiếu Bằng phát tay, bước đi: “Tớ về trước, nói với bác Nguyên lần sau tớ ghé thăm.”

Đi được vài bước, Hiếu Bằng nói tiếp: “Chuyện này đứng nói với Khải Uy, nếu không cậu ta lại cuống cuống lo lắng.”

Trong sáu người bọn họ, chỉ có Khải Uy là vị thế là kém nhất. Chính vì thế mỗi lần xảy ra chuyện gì liên quan tới Ngô gia là cậu ta luôn là người không giúp được gì. Điều đó làm cho Khải Uy càng thêm khó chịu càng thêm lo lắng cho Huân.

Trịnh Phạm thờ dài, gật đầu. Quay người hỏi Thẩm Hạo với Tề Dục: “Tớ nên chọn ai làm vị hôn thê?”.

Thẩm Hạo với Tề Dục đồng thanh đáp: “Không phải cậu có đáp án rồi sao. Tội tớ cáo từ.”

Hai người đồng thời chạy theo Hiếu Bằng. Thâm phi nhỏ đến giờ Trịnh Phạm còn giả ngây.

Trịnh Phạm thờ dài lần hai. Cứ chuyện gì liên quan tới Huân là cả bọn lại nháo nhào. Nghĩ nghĩ vài cái, Trịnh Phạm cảm thấy thương tâm. Tớ cũng là bạn của các cậu mà!! Sao lại đối xử khác biệt đến vậy? Chuyện bạn chí cốt chọn vợ chẳng lẽ không đáng cho các cậu để tâm?

Trịnh Phạm khóc không ra nước mắt, nghiêng người nhìn hai anh em nhà họ Chu đang đứng phía xa.

“Nói với ba tôi, chọn tiểu thư nhà họ Chu, tôi có việc bận, chuyện còn lại ông ta cứ tùy tiện.” Trịnh Phạm nhấc điện thoại nói với người bên cạnh Nguyên Nghiêm.

Trịnh Phạm nhìn tin nhắn của Tề Dục. Thiết nghĩ không biết anh đến kịp không. Mong là mọi chuyện chưa diễn ra.

Ánh mắt của Khải Uy dần dần mất đi độ ẩm. Không cần ai nói thì anh cũng biết lần này lại là lão bà bà của Ngô thị xảy ra chuyện đi.

.

Cười giễu cợt, mỗi lần Huân có chuyện anh không thể giúp đỡ, đứng nhìn bạn mình trong khó khăn mà không giúp được gì thật sự khiến anh cảm thấy đau lòng.

Bàn tay Khải Uy nắm chặt, những gân xanh nổi lên cho biết chủ nhân của nó đang tức giận đến cỡ nào. Nếu bà ta còn làm gì quá đáng lần nữa anh sẽ không ngại cho bà ta ném thêm chút tư vị đau buồn.

Chu Thiển cảm thấy anh trai dường như có chuyện không ổn vội kéo tay áo của Khải Uy.

Cảm thấy có người đang kéo ống tay mình, Khải Uy thu lại sát khí. Phục hồi lại tinh thần như trước, mỉm cười với Chu Thiển.

“Em đi tìm ba mẹ đi, anh đi nơi khác một lát.”

Chu Thiển chưa kịp trả lời thì Khải Uy đã vội vàng vàng chạy đi.

Đúng lúc này, giọng nói của Nguyên gia chủ vang lên: “Mời Chu tiểu thư – Chu Thiển.”

Chu Thiển sững sờ, bước lại gần Nguyên gia chủ.

“Ha ha, bây giờ tôi muốn nói cho mọi người biết là Tiểu Thiển sau này chính là con dâu của Nguyên gia, theo lễ như cũ cảm ơn mọi người đã tham dự buổi tiệc hôm nay, một tháng sau tôi sẽ mời mọi người tới tham dự lễ đính hôn.”

Đa số tiểu thư ở đây đều phóng con mắt ghen tỵ muốn giết người tới Chu Thiển. Hận không thể nhào lên xé xác Chu Thiển ra.

Cô giật mình, “con dâu Nguyên gia”. Vậy cô sẽ trở thành vợ của Nguyên đại thiếu gia ư.

Chu Thiển chiêm trong vui sướng, lùi mình vào một góc nhỏ của bữa tiệc, ngây ngô cười.

Có lẽ từ thời khắc này sinh mệnh của cô gắn với Trịnh Phạm nên về sau cuộc sống của cô không còn được yên bình như trước.

“A đây không phải Chu Thiển sao?” Một người con gái xinh đẹp bước đến. Hai từ “Chu Thiển” cô ta như dùng hết sức nghiêng răng mà bật ra.

Chu Thiển điều chỉnh sắc mặt một chút, điềm nhiên, thực nữ, toát lên khí thế của một vị đại tiểu thư so với người trước mắt có hơn chứ không kém.

“A thì ra là Tụ Mẫn Kha , hôm nay tới bữa tiệc này, thật không nghĩ cô cũng tham gia.”

“Tại sao tôi không được tham gia? Hừ đừng tưởng trở thành vị hôn thê của Nguyên đại thiếu gia là muốn nói gì thì nói, cũng nhờ anh trai mình mà cô mới được cái chức vị này đừng có mà lên mặt với tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đấu Tranh Cùng Một Đám Nữ Nhân 2

“A thì ra là Tụ Mẫn Kha , hôm nay tới bữa tiệc này, thật không nghĩ cô cũng tham gia.”

“Tại sao tôi không được tham gia? Hừ đừng tưởng trở thành vị hôn thê của Nguyên đại thiếu gia là muốn nói gì thì nói, cũng nhờ anh trai mình mà cô mới được cái chức vị này đừng có mà lên mặt với tôi.”

Chu Thiên khẽ cười: “Mẫn Kha nói vậy làm người khác hiểu lầm, Mẫn Kha đây là ý nói Nguyên Đại thiếu gia không có mắt bị bạn bè tùy ý sắp đặt, không biết nhìn người?”

Tụ Mẫn Kha hận người con gái trước mắt, muốn giơ tay xé rách tấm mặt nạ tiểu bạch thỏ của cô ta ra để mọi người đền biết bộ mặt thật cô ta là gì.

“Tôi không có...”

“Chu Thiên nói vậy là hiểu lầm ý của Mẫn Kha rồi, sao Mẫn Kha có thể nói Nguyên thiếu như vậy được, dù sao chuyện này cũng chưa biết kết thúc ai sẽ thắng, cưới nhau có thể ly hôn hưởng chi là đính hôn.” Mâu Thanh Khuê từ xa đi đến.

“A, thật không nghĩ đến một người thanh cao, lạnh nhạt như Mâu nhị tiểu thư cũng muốn chức vị này a.” Chu Thiên cười nhạt.

“Chu Thiên hiểu Khuê tới vậy thì chắc cũng biết Khuê đã có người thương trong lòng, làm gì có suy nghĩ không an phận với người bạn mình yêu đâu.” Thanh Khuê nhớ tới khuôn mặt tuấn tú của một người liền thẹn thùng.

“Có người thương? Không biết công tử nhà ai thật xui xẻo được cô nhớ mong.” Chu Thiên khinh thường.

“Cô thì biết cái gì, từ nhỏ Thanh Khuê đã đính hôn với Ngô nhị thiếu gia, hừ so với cô ....” Tụ Mẫn Kha tức giận hét.

“Mẫn Kha, cậu im miệng.”

Thanh Khuê nghe Mẫn Kha nhắc đến bảy từ “đính hôn với Ngô nhị thiếu gia” thì tức giận. Chuyện đó chính là cái đính trong lòng cô từ nhỏ đến lớn. Cô không muốn thành nhị thiếu phu nhân Ngô gia, cái mà cô muốn chính là Đại thiếu phu nhân. Cái tên Ngô Liệt ngu ngốc, không bằng một phần tài giỏi của Ngô đại thiếu gia. Chính vì ngại lão phu nhân Ngô gia còn sống nên Mâu gia không lùi hôn ước sang Ngô đại thiếu gia, dẫn đến hôn ước đến tận bây giờ. Mỗi lần Thanh Khuê bắt chuyện hay cố gắng thân cận Ngô đại thiếu gia đều bị cái tên Ngô Liệt phá hoại, mồm miệng nào là <> , << Tôi là vị hôn phu của cô, chỉ có tôi mới được thân cận với cô>>... . . . . . Khiến cô hận mà không thể làm gì, im lặng nhẫn nhịn.

Mẫn Kha vội che miệng, tự trách bản thân mình.

Chu Thiên hứng thú nhìn sắc mặt thoát trắng thoát xanh của Thanh Khuê.

Thanh Khuê vuốt ngực vài cái, điều chỉnh lại tâm tình, mỉm cười nhìn Chu Thiên.

Chu Thiên thầm vỗ tay khen hay! Thanh Khuê này thật có tố chất của một vị phu nhân gia chủ sau này. Rất biết điều chỉnh, che dấu cảm xúc.

“Chu Thiên, không nên đề trong lòng chuyện Mẫn Kha vừa nói. Dù sao thì chuyện này cũng là gia đình hai bên ước định nhưng cũng không có giấy bút chỉ là một câu nói băng quơ, không quan trọng. Chuyện chính vẫn là đại thiếu phu nhân Nguyên gia cuối cùng là ai.”

“Đúng vậy, không biết ai mới là người thắng cuối cùng, phải không Ung tam tiểu thư?” Một cô gái tư sắc tựa như yêu tinh quyến rũ, một nụ cười cũng có thể làm hàng chục nam nhân vì nàng mà hăm vào luân hồi.

Vị Ung tam tiểu thư từ một phía khác đến, khó chịu nhíu mày: “Ồ ly tính, tại sao cô ở đây, không phải giờ này cô đang dùng thân thể dơ bẩn của mình phục vụ nam nhân sao?”

Cô gái kia khẽ che miệng cười quyến rũ: “Ung Cát vẫn miệng chanh chua như ngày nào, người mà người ta muốn phục vụ bây giờ là sáu vị thiếu gia IY của thành phố này nha.”

“Hừ, đồ tiện tì dơ bẩn như người cũng đòi phục vụ cho sáu vị thiếu gia IY?” Ung Cát trầm giọng khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đấu Tranh Cùng Một Đám Nữ Nhân 3

Cô gái kia khẽ che miệng cười duyên rử: “Ung Cát vẫn miệng chanh chua như ngày nào, người mà người ta muốn phục vụ bây giờ là sáu vị thiếu gia IY của thành phố này nha.”

“Hừ, đồ tiện tì dơ bẩn như người cũng đòi phục vụ cho sáu vị thiếu gia IY?” Ung Cát trầm giọng khinh thường.

Sáu vị thiếu gia IY là ai mà cô ta muốn phục vụ thì có thể phục vụ thật không hiểu nào cô ta cấu tạo bằng gì mà tự tin đến vậy.

“Ung Cát nói đúng nha, Tư Lan thật không nên lấy bệnh bản cho 6 vị thiếu gia IY.” Một thiếu nữ xinh đẹp, dịu dàng, cầm ly rượu vang ưu nhã nói.

Tư Lan nhéo mắt nhìn Ngọc Diễm Ngân: “Ý của Ngọc tiểu thư là sao?”

“Mọi người đây là đang trò chuyện với nhau sao? Ha ha cho tôi tham gia với.” Thêm một vị mỹ nhân nhác váy đi đến.

Mọi người thăm mắng em gái nhỏ thật giả ngu, ai bảo đây là đang trò chuyện, à mà cũng khá giống với trò chuyện, chỉ là cuộc trò chuyện này ngầm đấu đá phân cao thấp.

“Yến Nhã Giai, cũng muốn tham gia ư? Không phải cô có vị hôn phu rồi sao?” Mẫn Kha khó hiểu nói.

“Chẳng lẽ, Yến lão gia hủy hôn ước với Thịnh gia, mà cũng đứng tên kia không phải vài tháng trước sống chết đòi cưới một cô gái nước Pháp, ừ hình cô gái đó có thai, Thịnh gia dù có mất mặt cỡ nào thì cũng không thể không nhận cháu mình, đành nạp cô gái đó vào cửa thành thiếp thất đi, ủy khuất cho Yến nhị tiểu thư sau này vào cửa phải nhận con của thiếp thất kia làm con ruột. Tôi nói có đúng không Yến Nhã Giai.” Ngọc Diễm Ngân uống hết ly rượu vang, ngà ngà say.

Mọi người đều lộ ra bộ mặt hiểu rõ. Ánh mắt thương hại đều dồn vào Yến Nhã Giai.

Yến Nhã Giai xấu hổ, ho khan vài tiếng: “Ngọc tỷ tỷ thật biết nhiều thứ, chuyện ấy gia gia đã hủy hôn ước với Thịnh gia rồi, mong tỷ tỷ đừng nhắc đến chuyện hôn ước của muội nữa.”

“Nga, sao tôi nghe bên Thịnh gia kiên quyết không hủy hôn, nhất định cưới Yến nhị tiểu thư vào cửa, hứa sẽ không làm cô ủy khuất, hay là lần này Yến lão gia đánh chủ ý lên vị trí Nguyên thiếu phu nhân, dù gì Thịnh gia cũng không thể dành con dâu với Nguyên gia.” Ngọc Diễm Ngân cười tà ác. Đừng trách tôi vì sao như vậy, có trách thì trách Yến Nhã Giai cô không nên đánh chủ ý tới những thứ mà cô không thể với tới.

Yến Nhã Giai oán hận nhìn Ngọc Diễm Ngân. Cô ta đây là muốn lấy mình ra khai đao đầu tiên?

Mọi người nghe Ngọc Diễm Ngân nói đều ngầm hiểu. Diệt được người nào thì cơ hội thành Nguyên thiếu phu nhân càng cao.

“Đúng vậy, Yến tiểu thư không nên như vậy, dù sao cô vẫn còn hôn ước.”

“Yến Ngọc Giai, thân phận người xem như đã có chồng rồi mà còn ham muốn hồng hạnh xuất tường.”

....

....

Nên người một câu, ta một câu châm chọc Yến Nhã Giai. Khiến Yến Nhã Giai xấu hổ, tràn ngập hận ý với người đầu tiên gây chuyện Ngọc Diễm Ngân.

“Các vị tỷ tỷ có nói gì thì chuyện Nhã Giai muốn cùng các tỷ tỷ so tài, tranh thủ tình cảm Nguyên thiếu thì là chuyện sẽ xảy ra, hôn sự với Thịnh gia không nhọc lòng các tỷ tỷ quan tâm, Nhã Giai nhất định sẽ hủy hôn để cạnh tranh cùng các vị tỷ tỷ.” Yến Nhã Giai bỏ ngoài tai tất cả lời châm chọc.

“Nhã Giai muội muội mặt thật dày a, sao không nói với Nguyên gia chủ nạp muội vào cửa thành thiếp thất của Nguyên thiếu luôn đi.” Tư Lan uốn éo thân hình, liếc nhìn Yến Nhã Giai.

“Hồ Ly Tinh như người thật ngu, nếu muốn thành thiếp thất của Nguyên thiếu phải nhận được sự đồng ý của chính thất, có ai mà muốn chồng mình có

thiếp thất đúng không Chu tiểu thư.” Ung Cát khinh thường Tư Lan, quay đầu nhìn Chu Thiển này giờ im lặng.

Chu Thiển xụ mặt, hừ lạnh: “Muốn tranh tôi tranh với các cô, muốn trở thành thiếu phu nhân thì mơ đi, muốn thành thiếp của Nguyên đại thiếu gia trừ phi các cô đứng giữ thành phố chạy bằng hai tay hai chân, kêu ba tiếng giống chó thì hãy nghĩ tới. Muốn đấu với tôi các cô còn non lắm.”

Mâu Thanh Khuê cười nhạt: “Tốt, để xem ai cuối cùng là người đứng bên cạnh Nguyên thiếu.”

Nói xong Mâu Thanh Khuê kéo Mẫn Kha đi.

“Ha ha, Nhã Giai muội muội muốn thành thiếp thì về nhà tập tiếng chó sủa đi.” Tư Lan cười vài tiếng, tà tà liếc nhìn Chu Thiển rồi cũng uốn éo thân mình lác mông rời đi.

“Tiện nhân như ngươi nên biết thân biết phận, đừng nghĩ Chu đại thiếu gia nằm trong IY thì em gái như ngươi lên mặt. Một Chu gia nho nhỏ thì đừng cậy quyền lên mặt.” Ung Cát phất tay bỏ đi.

“Chu tiểu thư mạnh miệng nha, muốn đấu thì liệu cô đấu lại một lúc 5 người sao? Cô thật ngây thơ.” Ngọc Diễm Ngân dựa vào người hầu của mình, đi ra khỏi sảnh tiệc.

Chu Thiển lạnh mặt, nhìn Nhã Giai còn đang đứng bên cạnh. Đợi cô ta nói.

Nhã Giai cười châm chọc: “Chu tiểu thư nên từ bỏ chức vị hôn thê này đi, cho dù bất kỳ người nào trong 6 người chúng ta cuối cùng trở thành Nguyên thiếu phu nhân thì chắc chắn không phải là cô.”

Chu Thiển nghiêng răng, liệu cô những gì cô đang làm và sắp làm có đáng để hy sinh đáng để đổi lấy vị trí này.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Âm Mưu Của Cổ Viễn Trì

Chu Thiển nghiêng răng, liệu cô những gì cô đang làm và sắp làm có đáng để hy sinh đáng để đổi lấy vị trí này. Đã bước vào vòng xoáy đành phải tìm đường sống sót bước ra.

Cũng vì quyết định này của Chu Thiển mà sau này tình cảm giữa cô với Trịnh Phàm luôn gặp rắc rối, cãi và nhau đủ điều.

Đó là chuyện sau này, còn bây giờ tình hình chính là Ngô gia.

“Calen, cô đi gây sức ép với công ty Ngôi Sao Thiên Trọng cho tôi, tốt nhất là lôi kéo những nghệ sĩ quan trọng bên đó qua công ty mình, nói với Neil đầu thầu dự án Thụy Kim, dù không đem dự án về thì cũng phải làm cho công ty Thịnh Thành không thể lấy được.”

Calen bên kia trầm mặc suy nghĩ không biết Ngô Liệt đã làm gì Chu tổng khiến cho Chu Tổng ra tay diệt hết đường sống của người ta như vậy.

Đúng vậy, hai công ty Ngôi Sao Thiên Trọng và Thịnh Thành là của Ngô Liệt. Ngô lão phu nhân không thể lấy vài công ty của Ngô gia cho Ngô Liệt nên lấy tiền túi của mình ra mua hai công ty cho Ngô Liệt quản lý.

Người đang bị Khai Uy tính kế sau lưng thì lúc này đang ở khách sạn nằm ôm mỹ nhân.

“Nhược Tinh, em nói xem khi nào em gái em Nhược Đan mới quyến rũ được anh hai anh đây.” Ngô Liệt một tay ôm eo Nhược Đan, một tay khẽ xoa vùng ngực của cô.

“A, Liệt, anh mạnh tay quá nhẹ chút thôi, em ấy nói đang dụ dỗ bá mẩu a.” Nhược Tinh nhéo cái tay đang làm loạn trên ngực mình.

“Ha ha, tiểu bảo bối đau sao, đau chỗ nào anh xoa cho hết đau.” Hai tay Ngô Liệt nhanh chóng cời chiếc đầm của Nhược Tinh.

Một cảnh xuân đập diu hiện lên.

Sau khi thỏa mãn xong, Ngô Liệt nhìn người con gái vẫn còn đang ý loạn tình mê, nhấp máy miệng nói: “Anh thấy em nên khuyên em ấy buông tay đi, muốn thành đại thiếu phu nhân không dễ, anh biết tính cách của anh hai, anh ta rất độc đoán, ngay cả anh - em trai anh ấy mà anh hai còn ra tay không nhẹ thì em gái em coi chừng sẽ chết.”

“Ừm, anh đi mà khuyên, con bé không chịu đâu. Liệt khi nào thì anh cưới em vào cửa.” Nhược Tinh vịn vẹo thân mình.

“Không được, chuyện anh với em không nên lộ ra cho Tiểu Khuê biết, đợi anh thú Tiểu Khuê vào cửa, anh sẽ xin Tiểu Khuê nạp em vào thành thiếp.” Ngô Liệt kéo thân thể Nhực Tình lại gần mình khề hôn vài cái lên khuôn mặt cô.

“Người ta không chịu, chuyện của chúng ta Thanh Khuê đã biết, anh giấu nàng ta làm gì, nàng ta còn mong anh mau mau hủy hôn ước để nàng ta cùng người thương vui vẻ.” Nhực Tình giận dỗi quay mặt chỗ khác.

“Sao em biết?”

“Hôm nay, em theo bạn vào bữa tiệc của Nguyên gia chủ, đúng lúc em đi về thì nghe thoáng người thương, Ngô nhị thiếu gia, rồi gì mà hôn ước chỉ một câu nói băng quơ, không có giấy bút.” Nhực Tình nói càng càng vui vẻ, cô biết chuyện gì liên quan tới Thanh khuê, Liệt đều phản ứng rất mạnh. Cô cười đắc ý, Thanh Khuê lần này cô chết chắc.

Ngô Liệt bước xuống giường đi vào phòng tắm, vài phút sau một người đàn ông lịch lãm bước ra.

“Anh về Ngô gia trước, tiền anh đặt ở đầu giường, chút ăn uống gì đi.”

Ngô Liệt mở cửa bước vào xe rồi lái xe ra khỏi khách sạn. Anh không hề biết ở phía xa có người áo đen đang quan sát.

Tách, Tách

Tiếng máy ảnh vang lên .

Người chụp ảnh vui sướng cười. Lần này tin tức hấp dẫn như vậy nên bán bao nhiêu đây?

Người áo đen chui vào xe, ra dấu với người lái xe đi về phía Ngô gia.

Ở một quán cafe đối diện khách sạn, một lớn một nhỏ đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Âm Mưu Của Cổ Viễn Trì 2

Ở một quán cafe đối diện khách sạn, một lớn một nhỏ đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ông ngoại, tối nay thành phố không được bình yên nha.”

“Ha ha, tiểu Ninh thật biết quan sát, trai cô tranh nhau ngư ông đắc lợi.” Cổ Viễn Trì vui vẻ nói, đôi mắt lão liên, xoa xoa tay.

Trên đầu Viễn Ninh chảy xuống 3 vạch hắc tuyến. Nhà người ta chiến tranh ông ở đây thu lợi a. Nham hiểm, nham hiểm.

“Ông ngoại, ông có chắc là lần này Ngô Liệt cùng Ngô Thế Huân đều tới Cổ gia chúng ta xin giúp đỡ? Gia tộc nhà mình có to như họ đâu.”

“Tiểu Ninh, con thật ngốc, Ngô gia đứng thứ 1 trên thương trường, gia tộc ta không thể chiếm vị trí thứ nhất nhưng vị trí thứ 2 tất nhiên là chúng ta xưng tên không ai dám tranh giành. Lúc này, Calen thông báo Đại Thiếu gia Chu gia ra tay chèn ép Ngô Liệt a, ta đã nói với Lưu Liên bắt đầu thực hiện kế hoạch. Con chờ xem kết quả đi. Ha ha ha.” Cổ Viễn Trì hừng hực chí khí, nghĩ đến kết quả mà mình muốn ông không khách khí thoải mái cười.

Ặc, hơ hơ đừng nói mong muốn của ông ngoại là ...

“Ông ngoại, đừng nói là ông muốn thống nhất thiên hạ, lật đổ ngôi vua a.” Sắc mặt Viễn Ninh xanh mét.

Chuyện gì có thể chứ chuyện thâm tóm tắt cả thì Cổ gia còn thua xa Ngô gia a.

Cổ Viễn Trì đang cười thì ngậm miệng. Nhìn sắc mặt không thể tin của cô cháu ngoại mà khóe miệng co rút.

“Tiểu Ninh a, ông đang tính kế sao cho ta ngang hàng với Ngô gia a, một núi không chứa hai hổ nhưng một nước có thể chứa hai vua, con không nên không có chí khí như vậy a.”

“Ông chắc không đó?” Viễn Ninh lắc đầu nghi hoặc.

“Hừ dù gia tộc ta không được tham gia vào chính trị như Ngô gia nhưng những cái khác tất nhiên sẽ có phần. Nên nhớ chúng ta còn gia tộc lánh đời ở phía sau hỗ trợ. Một hồi đẫm máu phân chia thắng lợi, lần này chiến lợi phẩm của chúng ta không ít đâu, con tạm thời qua nhà của nha đầu Mạn Tuyên ở đi, ta đấu con suốt hai mươi mấy năm, nếu họ biết Cổ gia còn có 1 vị tiểu thư thì...” Viễn Trì sắc mặt lạnh lẽo nhìn thẳng vào con người trong suốt của Viễn Ninh.

“Ngoại, nhưng con đã kế thừa công ty, họ vốn đã biết con.” Viễn Ninh bắt mắt với yêu cầu của ông ngoại, cô không ngu ngốc ngồi chờ người ta bằm thịt đâu.

“Con nghĩ ta thông báo với bên ngoài là con kế thừa à, sao con không suy nghĩ vì sao ta lại chỉ để tiểu tử họ Trương kia cùng nha đầu họ Tô làm thư ký, cầm tất cả mọi người không được bước đến tầng 145, tại sao phải làm một thang máy dành riêng cho tổng tài ở chỗ khuất của công ty, tại sao mỗi lần họp hay những buổi gặp mặt khác thư ký Trương đều thay con làm?”

Viễn Ninh tròn mắt nhìn ông ngoại. Cô cứ nghĩ ông ngoại... Ừm, một người dị thường.

Viễn Ninh gật đầu thỏa hiệp với ông ngoại. Hai ông cháu trở về biệt thự Cổ gia, chưa ngồi được lâu, Viễn Ninh bị ông ngoại Cổ đuổi sang nhà Mạn Tuyên. Chuyện công ty tạm thời ông ngoại xử lý.

Còn bên Ngô gia lúc này.

Thế Huân hí mắt nhìn lão thái thái đang khóc rống, ai nói gì khuyên gì lão thái thái đều không nghe. Miệng cứ liên tục mắng con trai, con dâu, cháu trai bất hiếu, không để ý đến cái mạng già này. Trong lòng tràn đầy sự chán ghét.

Tề Dục, Thẩm Hạo, Hiểu Bằng và Trịnh Phàm thành thoi ngồi uống trà nhìn lão thái thái cùng vị cháu gái của bà ta khóc rồi lại nháo như đang xem hí kịch, hận không thể vỗ tay khen hay, diễn rất tốt.

Ngô Lai Tuân nhăn nhó nhìn đồ dành mẹ mình. Nháy mắt với vợ. Tề Liễu ánh mắt lạnh lùng trừng chồng mình. Kêu nàng đồ bà ta? Hừ thà kêu nàng đi khỏi cái nhà này thì có còn hơn. Ngày nào cũng nháo, nháo đến nỗi A Huân không chịu về nhà làm nàng lo lắng, nhớ thương con trai mình. Ngô Lai Tuân thờ dài, mẹ chồng nàng dâu đến khi nào mới sống hòa thuận a. Ông cảm thấy thật đau lòng cho bản thân mình. Mẹ vì cháu trai thứ cùng cháu gái xa mà chen ép cháu trai trưởng, bắt ông làm điều mà mình không muốn. Con trai trưởng vì không muốn gặp bà nội mà sống ở ngoài. Vợ vì nhớ thương con trai mà mặt lạnh với mẹ, cô quạnh ông mấy tháng nay, lúc nào cũng khó chịu với cháu gái xa, không quan tâm con trai thứ để nó tùy ý làm bậy.

Ngô Lai Tuân tròn mắt nhìn không ngừng than thở, cảm thấy mình làm người thật thất bại.

Tề Liễu hậm hực, đá Nhược Đan đang ôm chân mình van xin. Thấy sắc mặt con trai càng ngày càng tối, bà hận không thể đá chết Nhược Đan. Vừa lúc đó, Ngô Liệt bước vào biệt thự.

Anh cũng người, chuyện gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Âm Mưu Của Cổ Viễn Trì 3

Tề Liễu hậm hực, đá Nhược Đan đang ôm chân mình van xin. Thấy sắc mặt con trai càng ngày càng tối, bà hận không thể đá chết Nhược Đan. Vừa lúc đó, Ngô Liệt bước vào biệt thự.

Anh cũng người, chuyện gì đây?

“Anh về làm gì? Sao không ở bên ngoài luôn đi về cái nhà này làm gì cho thêm chuyện. Nếu không phải tại anh thì anh trai anh đã không phải dọn ra ngoài rồi.” Tề Liễu tức giận chỉ tay vào khuôn mặt Ngô Liệt.

Cả phòng khách im lặng, triệt để im lặng. Lão thái thái đang khóc cũng nín ngược nhìn con dâu.

“Mẹ, không cần như vậy, con dọn ra ngoài không phải vì A Liệt.” Thế Huân nhẹ nhàng kéo tay Tề Liễu xuống. Nháy mắt với Ngô Liệt, mau nói gì đi a sao im như khúc gỗ vậy.

Trong lòng Ngô Liệt cảm xúc lẫn lộn, anh biết ba mẹ không quan tâm, yêu thương anh nhiều như anh trai vì anh không xuất sắc như anh, không có dòng máu kế thừa Ngô gia. Từ nhỏ anh theo bà nội, được nghe bà kể rất nhiều chuyện về gia tộc, những gia chủ của Ngô gia vĩ đại cỡ nào, nhìn bóng lưng anh trai đấu tranh vì gia tộc thì với anh, anh trai chính là tín ngưỡng. Anh không so đo chuyện ba mẹ không công bằng vì anh trai xứng đáng nhưng lúc này anh cảm thấy thật mệt mỏi, đau lòng nhận ra mình trong lòng mẹ không bao nhiêu phân lượng.

“Con xin lỗi, con xin phép lên phòng.” Ngô Liệt hạ mi, che dấu cảm xúc đau lòng xoay người bước lên cầu thang.

Tề Liễu hừ lạnh một tiếng.

Lão thái thái thấy cháu trai mình yêu thương bị con dâu nói nặng lời liền gào khóc như điên.

“Đì à, đì không nên nói vậy với anh Liệt a, anh ấy sẽ đau lòng.” Nhược Đan bên cạnh đau lòng nhìn lão thái thái khóc, dùng cảm nói với Tề Liễu.

Tề Liễu tát một cái lên mặt Nhược Đan: “Tôi còn chưa có ngu đến nỗi để cô dạy bảo, lên mặt dạy tôi.”

Nhược Đan ôm mặt, nước mắt lã chã, điềm điềm đáng yêu, yếu đuối nhìn Thế Huân. Ánh mắt cầu xin anh giúp đỡ.

Thẩm Hạo ha hả cười: “Ai ai ánh mắt đó, khuôn mặt đó muốn có bao nhiêu lực sát thương thì có bấy nhiêu a, đì Liễu đi nhìn đi muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn dịu dàng có dịu dàng, nhìn rất có phong vị của một vị con dâu a.”

Nhược Đan mừng rỡ quay đầu nhìn người nói giúp mình, nhưng nghe Thẩm Hạo nói tiếp mặt cô liền biến sắc.

“Không thì nạp nàng ta làm thông phòng cho Huân đi cho nàng thỏa mãn mong muốn làm con dâu Ngô gia.”

Nhược Đan hai tay kéo váy Tề Liễu, lắc đầu kịch liệt. Nàng không cần a, một nhị tiểu thư Mai gia sao có thể hạ thấp bản thân đi làm tỳ thiếp.

Tề Liễu lạnh lùng đẩy tay Nhược Đan. Với cô ta cũng xứng. Hai chị em nhà cô ta làm những chuyện gì sau lưng chẳng lẽ nàng không biết. Hừ, chị thì muốn chức nhị thiếu phu nhân, em thì muốn đại thiếu phu nhân. A Liệt thì nàng không quan tâm, hẳn muốn làm gì thì làm miễn sao không ảnh hưởng đến gia tộc, còn A Huân thì nàng không bao giờ chấp nhận một đứa con dâu không gia thế cao, không tài hoa, không nhan sắc như cô ta chỉ biết gây chuyện, khóc lóc suốt ngày. Cho dù là tỳ thiếp thì cũng phải là những tiểu thư gia tộc hạng trung.

Thế Huân ánh mắt thâm trầm nhìn Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo khó khăn nuốt nước bọt, lần này chết chắc, anh lại chọc nhầm ổ kiến lửa a. Hiểu Bằng nhếch môi cười, ánh mắt thương hại nhìn Thẩm Hạo. Trịnh Phàm cười hắc hắc, thầm nghĩ Thẩm Hạo ngu ngốc. Cũng chỉ có Tề Dục vỗ vai, an ủi Thẩm Hạo.

Ngô Lai Tuân xoa mi tâm, hướng quản gia phát tay. Quản gia hiểu ý, gọi bác sĩ với một số y tá đến kéo lão thái thái mặc bà vụng vẩy, gào thét. Đưa bà vào phòng, tiêm một ít thuốc an thần cho bà ta yên lặng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Âm Mưu Của Cổ Viễn Trì 4

Ngô Lai Tuân xoa mi tâm, hướng quản gia phát tay. Quản gia hiểu ý, gọi bác sĩ với một số y tá đến kéo lão thái thái mặc bà vụng vẩy, gào thét. Đưa bà vào phòng, tiêm một ít thuốc an thần cho bà ta yên lặng ngủ.

“A Đan, con cùng A Tinh trở về lại Mai gia đi, ngày mai ta sẽ sắp xếp cho hai con trở về. Còn các cậu a, bớt lo chuyện bao đồng đi, lúc nào cũng chạy sang nhà lão già này xem kịch, hừ sau này tôi tính tiền phí trả nước với phí xem kịch a.”

“Hi Hi, Ngô thúc thúc, thúc còn rất trẻ a, thân thể tráng kiện, đâu có già a. Chúng con đây là lo lắng cho Huân a, lỡ thúc đồng ý hôn sự với Mai gia thì tui con chết chắc.” Thẩm Hạo cười nịnh nọt.

Ngô Lai Tuân nhìn Nhược Đan đang thất thần rồi nhìn sang con trai lớn. Gật đầu đồng ý với Thẩm Hạo. Đừng nói tui nhỏ chết chắc, ông cũng chết chắc a.

“Hừm, được cái miệng luyên thuyên, quản gia, ông đi sắp xếp ngày mai A Tinh với A Đan trở về Mai gia.”

“Bác, cháu không muốn trở về, Mai gia có gì không xứng với Ngô gia a...” Nhược Đan nức nở lên tiếng. Mai gia của cô tuy không phải gia tộc lớn mạnh như Ngô gia, nhưng cũng là một trong những gia tộc lâu đời mấy trăm năm lịch sử, mà cô lại là con vợ cả địa vị so với mấy vị tiểu thư của gia tộc lớn chỉ hơn chứ không kém.

Tề Liễu tức giận đến run người, phẫn hận nhìn Nhược Đan.

“Đủ rồi, ba mẹ hai người nghỉ ngơi đi, chuyện này để con giải quyết.” Thế Huân lạnh lùng quát.

Ngô Lai Tuấn thờ dài, kéo Tề Liễu lên phòng. Chuyện của tui nhỏ để tui nhỏ giải quyết, hai người cũng già rồi cũng không nên xen vào.

Thế Huân phát tay cho lui hết tất cả người hầu. Không còn người ngoài trong phòng nữa, mọi chuyện sẽ dễ dàng giải quyết.

“Này, Mai nhị tiểu thư, cô có tin là nếu cô còn kiên quyết làm dâu Ngô gia thì gia tộc cô sẽ biến mất không?” Trịnh Phàm vui vẻ nâng cằm Nhục Đan lên, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt anh.

“Mấy trăm năm tồn tại cũng nên kết thúc a.” Tề Dục gạt đầu phụ họa.

Hiều Bằng lạnh nhạt liếc nhìn Nhục Đan. Ý vị nhìn mặt cô càng ngày càng biến sắc. Anh mấy ngày nay rất rảnh rỗi a.

“Này này, mấy cậu thật biết cách dọa mỹ nhân sợ mà, vị tiểu thư này tôi khuyên cô từ bỏ đi, nếu không muốn hắc hắc ... các nam nhân nhà cô sung quần, các nữ nhân nhà cô thì biến thành quân kỹ...” Thẩm Hạo sâu kín nói.

Một gia tộc lâu đời cũng không thể nào chống lại gia tộc xuất phát từ quân nhân. Dù sao toàn mạng còn hơn bị Tề Dục hành động liền chết hết, kinh khủng hơn vẫn là bị Hiều Bằng chơi đùa tới mức sống không bằng chết.

Thẩm Hạo cảm thấy mình thật tốt bụng, trung bộ mặt hãy cảm ơn ta đi trước mặt Nhục Đan.

Nhục Đan sợ hãi, nước mắt lại lăn dài trên khuôn mặt, khuôn mặt tái nhợt, yếu ớt nhưng vẫn cố bày ra dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, chọc người một phen cảm thấy thật thương, muốn bảo vệ.

Nhưng rất tiếc ở đây toàn là nhân trung long phượng, gia thế cao ngất ngời, mỹ nhân vây quanh vô số, đủ loại hình tượng. Nên nhìn dáng vẻ của Nhục Đan cảm thấy chán ghét.

Nhục Đan yếu ớt lên tiếng: “Tại sao chứ? Huân, em yêu anh thật lòng, tại sao anh không thể mở lòng với em?”

Thế Huân không kiên nhẫn trả lời câu hỏi của Nhục Đan. Trao đổi ánh mắt với đám anh em

Thế Huân: Cô ta có bị bệnh về não không vậy?

Thẩm Hạo: Hắc hắc, kêu bác sĩ ngọc thụ lâm phong Hiều Bằng của chúng ta chuẩn trị cho nàng, phẫu thuật đầu nàng ta ra xem chứa gì trong đó.

Trịnh Phàm: Chắc cậu thật không biết thương hoa tiếc ngọc mà, hưởng thụ xong rồi hãy phẫu thuật. Không nên phí của trời. Huân tới luôn a.

Tề Dục: Các cậu không thấy cô ta ngực to sao? Năm nay rất lưu hành kiểu phụ nữ này nha, ngực ta nhỏ nhỏ.

Hiều Bằng: Giải quyết nhanh!!!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Âm Mưu Của Cổ Viễn Trì 5

Tề Dục: Các cậu không thấy cô ta ngực to sao? Năm nay rất lưu hành kiểu phụ nữ này nha, ngực to nhỏ nhỏ.

Hiều Bằng: Giải quyết nhanh!!!

Cả đám thấy ánh mắt như giết người của Hiều Bằng liền khụ khụ vài tiếng, quanh sang nhìn Nhục Đan, sắc mặt mỗi người một kiểu. Thâm trầm – lạnh lùng – chán ghét – thiếu kiên nhẫn – thương tiếc.

Ặc thương tiếc, tất nhiên là của Trịnh Phàm, anh chép chép miệng, mỹ nhân thân hình yếu điệu như vậy, khuôn mặt xinh đẹp như vậy, nhất là đôi chân dài của cô, chỉ cần nghĩ đến đôi chân ấy quấn lấy hông của mình thì cậu em nhỏ phía dưới liền rục rịch, một đêm phòng tình chắc chắn là sung sướng đến dục tiền dục tử.

Nhận thấy mọi người nhìn mình có gì đó không đúng, Trịnh Phàm gượng cười vài tiếng thay đổi sắc mặt cho phù hợp với hoàn cảnh.

“Mai Nhục Đan tôi không thích người phụ nữ như cô, trở về Mai gia nếu không đừng trách tôi không khách khí.” Thế Huân chán nản lên tiếng.

Nhục Đan xui xẻo ngã người về phía sau. Cằm phần nhìn người đàn ông trước mắt. Cô hận, hận không thể chiếm lấy trái tim anh, hận anh lấy gia tộc ra ép cô.

“Tôi trở về Mai gia, tôi thề sẽ không bao giờ tới Ngô gia.” Nhượng Đan cắn răng nói. Tôi thề tôi sẽ khiến anh hối hận vì quyết định hôm nay.

Thế Huân hài lòng mỉm cười, gọi người hầu vào giúp Nhượng Đan trở về phòng.

Cũng chẳng còn việc gì bận tâm, cả bộ Trịnh Phạm lục đục chia tay, trở về biệt thự.

Nhưng chẳng ai biết, tất cả mọi quá trình, diễn biến đều nằm trong âm mưu của một người.

-----Ta là đường phân cách tình yêu-----

Mai gia, nghị đường.

“Lão gia, người phải làm chủ cho Nhượng Tinh a, con bé đang mang thai giọt máu của Ngô gia a.” Nhị phu nhân - Tiêu Nhã Anh khóc lóc.

“Đúng vậy, cha, người phải làm chủ cho Nhượng Tinh, Ngô gia thật quá đáng.” Đại thiếu gia – Mai An lên tiếng.

Tình hình này phải nói đến bốn tháng trước.

Mai đại tiểu thư cùng Mai nhị tiểu thư bị trả về Mai gia. Nhưng chỉ có Mai Nhị tiểu thư trở về, còn Mai đại tiểu thư lên lút nửa đường trở về khách sạn mà nằng với Ngô Liệt hay hẹn gặp nhau.

Hai tháng sau, Mai đại tiểu thư trở về Mai gia với thương tích đầy mình, không biết chuyện gì xảy ra khi tình dậy Nhượng Tinh khóc suốt mướt, không ăn không uống cứ nhốt mình trong phòng.

Kiên trì chưa đến vài tuần Nhượng Tinh ngất xỉu. Mai nhị phu nhân hốt hoảng gọi bác sĩ thì phát hiện Nhượng Tinh mang thai được hai tháng.

Khi Nhượng Tinh biết tin mình mang thai thì kiên quyết đó là con của Ngô Liệt. Còn Mai gia từ trên xuống dưới loạn thành 1 đoàn khi nghe tin này.

Chính vì thế Mai gia chủ - Mai Bách Nhật đến tìm Ngô gia lý luận, đòi công đạo, bắt Ngô gia Nhị thiếu gia phải nạp Nhượng Tinh làm vợ. Nhưng Ngô gia chưa gấp thì Thanh gia lại gấp.

Gia chủ Thanh gia khi biết tin, Ngô nhị thiếu vi phạm hôn ước thì tức giận. Nhưng cũng vì trước đó có ý định hủy hôn ước để chuyển hôn ước sang Đại thiếu gia Ngô gia nên bèn lấy chuyện này tranh cãi âm ỉ nhất quyết đòi hủy hôn.

Ngô Liệt vừa phải giải quyết chuyện Mai gia, kiên quyết nói đứa bé đó không phải của anh, không chấp nhận yêu cầu nạp Nhượng Tinh, vừa giải thích với Thanh gia, không chịu hủy hôn ước với Thanh Khuê.

Thế Huân vì chuyện ồn ào này mà phải chạy về nước, ra mặt giúp em trai nên mọi chuyện được ép xuống.

Nhưng vài ngày sau, hình ảnh Nhượng Tinh vào khách sạn với vài người đàn ông trong đó có Ngô Liệt và hình ảnh Ngô Liệt vào khách sạn với nhiều phụ nữ trong đó có Nhượng Tinh thì mọi chuyện lại bị khơi ra tiếp tục dậy sóng dư luận.

Thanh gia vui mừng hết cỡ, bằng chứng Ngô Liệt vào khách sạn với nhiều phụ nữ a, Ngô gia cũng không thể nào cãi được nữa. Liên hủy hôn ước với Ngô gia.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thề Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Âm Mưu Của Cỗ Viễn Trì 6

Thanh gia thì vui mừng hết cỡ, bằng chứng Ngô Liệt vào khách sạn với nhiều phụ nữ a, Ngô gia cũng không thể nào cãi được nữa. Liên hủy hôn ước với Ngô gia.

Dù không thể chuyển hôn ước sang Ngô đại thiếu gia thì gia chủ Thanh gia cũng không muốn gả con gái cưng của mình cho một người như Ngô Liệt.

Còn gia chủ Mai gia không thể làm gì được, con trong bụng của Nhượng Tinh chưa biết chắc có phải của Ngô gia hay không nên ngậm bồ hòn làm ngọt trở về Mai gia.

Mọi chuyện thành ra như vậy nên nghị đường Mai gia lúc này mới có cảnh Nhị phu nhân khóc lóc, Đại thiếu gia giận dữ lên tiếng.

Mai Bách Nhật gạt bàn tay Tiêu Nhã Anh đang níu áo mình, quát:

“Khóc cái gì, bà dạy con bà như thế nào mà để nó quan hệ với nhiều người, rồi đem thêm rắc rối về nhà, đưa con trong bụng nó cũng chưa chắc là của Ngô gia, bà muốn tôi làm gì hả?”

“Lão gia nói đúng a, muội muội không nên khóc a, chuyện này lỗi cũng là do bên ta một phần không thể đòi đạo lý được.” Đại phu nhân - Thiển Sung Nghi nâng Tiêu Nhã Anh đứng dậy. Châm chọc nhìn Tiêu Nhã Anh, mẹ nào tất có con ấy, đều là hạng đàn bà dơ bẩn, ngu ngốc.

“Hừ bây giờ nhị nương muốn gia tộc ta hạ thấp thân phận tới cầu xin Ngô gia nạp Nhượng Tĩnh thành thiếp thất sao? Mà thiếp thất không biết bên kia có đồng ý không dù gì Nhượng Tĩnh cũng chỉ là một thứ nữ lại là một phụ nữ dâm đãng. Nhị nương chấp nhận đi đừng náo lại gây họa cho gia tộc.” Nhị thiếu gia Mai gia - Mai Đăng kinh thường liếc nhìn Tiêu Nhã Anh với Mai Nhượng Tĩnh.

“Đăng, sao em nói vậy với nhị nương, dù sao Nhượng Tĩnh cũng là em gái của em, đều là con của cha. Nhị nương thật xin lỗi, Đăng còn nhỏ không biết rõ sự việc.” Mai An kéo tay em trai mình, hướng Tiêu Nhã Anh xin lỗi.

Tiêu Nhã Anh thấy lão gia không nói gì đối với lời nói khinh thường của Mai Đăng đành cuối gầm mặt, phẫn hận chửi bới trong lòng.

“Gia chủ, có gia chủ Cổ gia tới thăm.” Quản gia gõ cửa, cung kính nói.

Mọi người đều nghi hoặc, Cổ gia tới đây làm gì?

“Mời vào phòng khách đi, Nhã Anh bà với Nhượng Tĩnh trở về phòng đóng cửa suy nghĩ đi, còn lại cũng trở về hết đi.” Mai Bách Nhật đứng dậy, hướng tới cửa đi.

Phòng khách.

Cổ Viễn Tri thong thả uống trà, không quan tâm tới ánh mắt đầy nghi hoặc của gia chủ Mai gia.

Không gấp, không gấp a. Chuyện gì có gấp đến đâu cũng nên uống miếng nước, ăn miếng bánh, thưởng thức rồi nói sau cũng được.

Cả phòng khách, im lặng gần nửa tiếng đồng hồ, thì Cổ Viễn Tri mới thỏa mãn buông ly trà xuống, điều chỉnh tư thế.

“Mai gia chủ, hôm nay tôi đến đây là bàn một vụ làm ăn.”

“Làm ăn? Chuyện gì?”

“Kết thông gia với Bùi gia, chen ép Ngô gia, với lại ta biết đứa bé trong bụng đại tiểu thư là của ai.”

“Bùi gia?” Mai Bách Nhật trầm ngâm suy tính.

Bùi gia cũng như Mai gia là gia tộc lâu đời nhưng Bùi gia lại là gia tộc kỵ sỹ, những nhà chức bộ trong nhà nước hay quân nhân cấp cao đa phần xuất thân từ Bùi gia. Địa vị của Bùi gia trong đất nước này còn cao hơn cả Ngô gia. Nhưng Bùi gia lại không mạnh về tiền tài như Ngô gia.

Nhưng tại sao một thế gia vọng tộc như thế lại để mắt tới Mai gia? Bùi gia có quan hệ gì với Cổ gia?

Như nhìn ra những nghi hoặc trong lòng của Mai gia chủ, Cổ Viễn Tri ôn tồn giải thích.

“Gia chủ Bùi gia từng nợ ta một nhân tình, với lại em trai ta ở rể Bùi gia. Nên cũng có thể xem hai nhà là thông gia. Tuy chuyện này gây một đợt sóng dư luận nhưng rất ít người biết người ở rể Bùi gia là em trai ta, các người không biết Cổ gia và Bùi gia có quan hệ là phải. Gia chủ Bùi gia cũng đồng ý, đại tiểu thư gia chỉ thứ hai của Bùi gia – Bùi Hân sẽ cưới Mai nhị tiểu thư. Còn chuyện chen ép Ngô gia thì người cứ thoải mái, ở phía sau có Bùi gia chống lưng nhưng chen ép có chừng mực, Bùi gia sẽ không che chở Mai gia.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Âm Mưu Của Cổ Viễn Tri 7

“Chuyện này có ích lợi gì với người? Ta thấy chuyện này...” Mai Bách Nhật nhăn mày.

“Vụ làm ăn này gia tộc người có lợi nhất rồi còn gì, bám được cây đại thụ Bùi gia, chen ép Ngô gia trả thù. Mai Bách Nhật người không nên tham lam. Nếu muốn hợp tác thì đừng hỏi nhiều. Người chỉ cần theo kế hoạch của ta là được.” Cổ Viễn Tri uống một ngụm trà, xua tay nói.

“Vậy, đứa bé trong bụng Nhược Tinh là của...?”

“Ta tra thì người kia rất bí ẩn, ta bỏ ra rất nhiều tiền mới mua được hai tin tức. Thứ nhất là Tam thiếu gia Hoàng gia từng vào khách sạn với con gái người, thứ hai là những đứa bé có dòng máu Hoàng gia, con gái sẽ có một cái bớt hình một ngọn lửa màu đỏ kiêu diễm sống động ở trên ngực, con trai sẽ có bớt hình ngọn lửa xanh tím huyền bí trên vai trái.” Cổ Viễn Tri thở dài, bụng đầy than thở, nhìn Mai Bách Nhật như muốn nói nếu lần này người không hoàn thành giao dịch thì ta đây sẽ lấy hết tiền tài của gia tộc người.

Hoàng gia – gia tộc huyền bí, chẳng ai biết gia tộc họ có bao nhiêu người, ai là gia chủ. Nhưng có một lời đồn người đứng sau đất nước này chính là Hoàng gia. Điều khiển chính trị, thao túng kinh tế. Hoàng gia chính là một trong những gia tộc đế vương huyền bí sau lưng của các nước ở cả vùng đông thổ châu á này.

(Mình dự định sẽ viết truyện về gia tộc Hoàng gia này sau khi hoàn thành bộ này. Nếu các bạn có hứng thú thì ủng hộ truyện sau này của mình nhé. Tks)

“Được, ta đồng ý giao dịch.” Mai Bách Nhật sáng khoái đồng ý. Ai biết gia tộc của ông càng ngày càng xuống dốc a.

“Ha ha, tốt, người chờ Bùi gia sang nghị thân đi, ta đi trước, nhớ không được nói người khác biết về hai tin tức của Hoàng gia nếu không người chờ gia tộc người biến mất đi. Còn đứa bé của con gái người nếu là của Hoàng gia thì tốt nhất không nên tiết lộ nếu Hoàng gia biết thì đừng nói là gia tộc người bị diệt mà cả đất nước này những người có quan hệ tới Mai gia đều bị diệt. Lúc đó Mai Bách Nhật người chính là tội nhân thiên cổ a.” Cổ Viễn Tri đứng dậy bước ra khỏi phòng khách, nửa đường không ngại bồi thêm vài câu đe dọa Mai gia. Trong lòng ông cũng lo sợ a, nếu tên Mai Bách Nhật này nói cho người khác biết để gia tộc kia biết thì Cổ gia không chừng cũng tiêu.

Mai Bách Nhật run người, thâm hạ quyết tâm khi Nhược Đan sinh đứa bé ra nếu là giọt máu của Hoàng gia, ông nhất định sẽ giết chết nó để trừ mối họa.

Tiền Cổ Viễn Tri ra khỏi Mai gia, Mai Bách Nhật đi hướng về Đại Uyển của Đại phu nhân và nhị tiểu thư.

Thiên Sung Nghi đang nói chuyện với con gái mình thì nghe người hầu thông báo Mai Bách Nhật tới. Bà dắt Nhược Đan cùng đi ra khỏi phòng ngủ.

“Lão gia, có chuyện gì sao?” Bà rót chén trà đưa cho Mai Bách Nhật.

“Ừm, vài ngày nữa Bùi gia sẽ đến nghị thân với chúng ta.” Ông hướng mắt nhìn Nhược Đan.

“A, Bùi gia? Sao họ nghị thân cùng chúng ta?”

“Giao dịch thôi, Cổ gia muốn chúng ta chèn ép Ngô gia, còn Bùi gia thiếu Cổ gia 1 nhân tình nên họ chấp nhận yêu cầu Cổ Viễn Tri, kết thông gia, chống lưng cho chúng ta.” Mai Bách Nhật đặt chén trà xuống, ánh mắt vẫn nhìn Nhược Đan.

“Cha, vậy người gả qua Bùi gia là con?” Nhược Đan cứng nhắc hỏi.

“Ừ, con chuẩn bị tâm lý gả sang Bùi gia đi, Đại thiếu gia Bùi Hàn, nhớ phải nắm chắc tâm của thiếu gia bên ấy.”

Mai Bách Nhật nói xong liền đứng dậy, bỏ đi.

Thiên Sung Nghi thì sung sướng, lật đật ghi kế hoạch đi mua sắm cho con gái.

Còn Nhược Đan lòng nặng trĩu, cảm xúc mâu thuẫn, cô vui vì người cô gả là thiếu gia Bùi gia, các vị thiếu gia Bùi gia ai chẳng tài năng ai chẳng anh tuấn lại không hề có tình nhân hay thế thiếp, một lòng với vợ mình nhưng cô cũng buồn vì người cô sắp gả không phải người cô yêu.

“Đan Đan, quên hẳn đi, hẳn không xứng với em, hạnh phúc đang đứng trước mắt nên nắm bắt.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Hồi Kết Thúc 1

“Đan Đan, quên hẳn đi, hẳn không xứng với em, hạnh phúc đang đứng trước mắt nên nắm bắt.”

Mai Đăng nghe tin Nhược Đan sẽ gả sang Bùi gia liền cao hứng chạy sang Đại Uyển, vừa bước vào cửa thì thấy em gái mình gục mặt xuống bàn, buồn bã thẫn thờ.

Con bé nghĩ gì chẳng lẽ anh còn không biết. Ngô Thế Huân tên kia lạnh lùng, ra tay thủ đoạn chưa bao giờ nhẹ tay, hấn ta tựa như ác ma. Em gái anh từ nhỏ ngoan hiền, lương thiện, có chút nghịch ngợm không thể nào hợp với tên kia nhưng lại hợp với Bùi Hàn.

Với lại hai đứa lúc nhỏ cũng từng chơi với nhau, em gái có thể không nhớ hấn nhưng chắc chắn Bùi Hàn vẫn còn nhớ em gái.

Nhược Đan ngược mặt nhìn anh ba của mình, thờ dài, gật đầu.

Buông tay a, không phải của cô cưỡng cầu cũng chẳng được gì. Anh ba nói đúng cô phải biết nắm bắt hạnh phúc đang gần trước mắt.

Một năm sau.

Bùi gia cùng Mai gia chính thức kết thông gia với nhau.

Mai gia một đường bước lên mây, địa vị tăng cao, nhiều vụ làm ăn cứ tấp nập đến.

Có ai ngờ từ một gia tộc hạng trung lâu đời sắp suy tàn nhưng lại được Bùi gia đề mắt tới.

Nhưng cũng không có ai biết phía sau ánh hào quang đó là ...

Nhược Đan ở Bùi gia tuy được Bùi Hàn yêu thương che chở nhưng không được lòng mẹ chồng, bị em chồng kinh thường, em dâu lúc nào cũng so gía thế.

Nhược Tinh sinh được một đứa bé gái, đúng như trong suy nghĩ, đứa bé có một cái bốt hình ngọn lửa trên ngực. Mai Bách Nhật cướp đứa trẻ thì Nhược Tinh sống chết che chở cho con mình, nhờ Mai An giúp trốn ra khỏi Mai gia. Chuyện này làm cho Mai Bách Nhật đau đầu một thời gian.

Mai Bách Nhật vừa đưa một đứa con ngoài dã thú cùng với một vị phu nhân trở về Mai gia, đứa con đó cùng vị tam phu nhân vô cùng ngang ngược, lúc nào cũng gây chuyện với Thiên Sung Nghi và Mai Đăng, ông vừa nạp vài vị tiểu thiếp trẻ đẹp, quyến rũ. Ngày ngày ở lại phòng của mấy tiểu thiếp kia khiến Thiên Sung Nghi tức giận gây khó dễ với mấy tiểu thiếp khắp nơi. Mai gia không một ngày nào yên bình.

Ngũ phu nhân Mai gia quyến rũ Mai An không thành lại bị Mai An nói nặng nhẹ. Khóc nháo 1 trận nói Mai An cưỡng bức cô ta, Mai Bách Nhật giận dữ không nghe lời giải thích của Mai An, cũng không điều tra sự việc rõ ràng, trục xuất Mai An ra khỏi Mai gia.

Thất phu nhân mới vừa nạp liền có thai nhưng bị hãm hại mất đi đứa con, cả đời không thể mang thai. Mai Bách Nhật điều tra ra thủ phạm là Ngũ phu nhân. Sau đó Ngũ phu nhân bị giết chết.

Nhị phu nhân vì chuyện Nhược Tinh biến mất mà đau lòng, sinh bệnh mà chết.

Không biết Mai Đăng làm gì mà Tứ phu nhân yêu hấn điên cuồng, vì Mai Đăng mà hãm hại các tiểu thiếp của Mai Bách Nhật, giúp Mai Đăng trả thù Mai Bách Nhật.

Mai Bách Nhật sức khỏe ngày càng xuống, ham mê tửu sắc. Mọi việc trong gia tộc phần lớn đều rơi vào tay Mai Đăng.

(nói đến đây thì chắc mọi người biết ai là kẻ phía sau toàn bộ âm mưu ở hậu viện Mai gia rồi nhì!)

Ngô gia liên tục bị Mai gia khiêu khích, chèn ép. Có một số sản nghiệp của Ngô gia bị Mai gia cướp. Tề Dục, Trịnh Phàm, Hiểu Bằng, Khải Uy, THầm Hạo bị cấm không được xen vào chuyện này nên không thể giúp Thế Huân.

Khải Uy nghĩ tất cả chuyện này là do Ngô Liệt với lại thư ký Calen bên cạnh xúc tác thêm vào nên Khải Uy liên tục chèn ép công ty của Ngô Liệt.

Trải qua hai năm.

Địa vị các gia tộc bắt đầu có sự thay đổi.

Nhưng đó chỉ là một sự khởi đầu của một thế hệ mới.

Đúng như kế hoạch của Cổ Viễn Tri, Ngô Thế Huân cùng Ngô Liệt đồng thời đến tìm gặp nhờ sự giúp đỡ từ Cổ gia.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hồi Kết Thúc 2

Đúng như kế hoạch của Cổ Viễn Tri, Ngô Thế Huân cùng Ngô Liệt đồng thời đến tìm gặp nhờ sự giúp đỡ từ Cổ gia.

Chuyện này vì có sự tham gia của Bùi gia nên tất cả các gia tộc khác đều tránh né không dám đụng vào hay giúp đỡ Ngô gia, đường cuối cùng Ngô gia đành phải tới Cổ gia nhờ giúp đỡ.

Sau đó thì không cần phải suy nghĩ nhiều, Cổ gia trở thành gia tộc ngang bằng với Ngô gia, Bùi gia. Tạo thành thế chân vạc. Cạnh tranh gây gắt với nhau.

Người bình thường nhìn vào sẽ nghĩ Ngô gia nhờ Cổ gia giúp đỡ là phải vì cổ gia chủ Ngô gia từng là bạn thời đại học với Cổ Viễn Tri mà hai gia tộc lại là đối tác làm ăn lâu năm với nhau. Dù không có tình thì cũng phải có nghĩa, giúp đỡ là chuyện đương nhiên.

Nhưng những lão gia chủ lâu đời của thành phố này sao mà không biết âm mưu này do ai đứng sau. Bùi gia còn chưa lên tiếng phản nản, các tiểu gia tộc như của các lão thì làm gì có quyền lên tiếng, chỉ đành âm thầm phỉ nhổ Cổ Viễn Tri vô sỉ, cáo già.

Ngay cả Ngô gia cũng bị hấn làm đá kê chân, Bùi gia làm bia đỡ đạn. Cổ Viễn Tri, người muốn gia tộc chúng ta phải sống như thế nào a.

Trên đầu đã có hai con dao, bây giờ lại thêm một con dao nữa. Thật khiến cho các gia tộc khác ghen ghét một bụng.

Còn người bị các lão gia chủ mắng, bây giờ đang thông thả cùng cô con gái trong phòng sách trò chuyện.

“Viễn Hàm, chắc con cũng hiểu gia tộc ta bây giờ như thế nào.”

“Thưa cha con biết.”

“Gia tộc chúng ta dù đã đứng đầu tạo thành thế chân vạc nhưng gia tộc ta không can thiệp nhiều vào chính trị, nói trắng ra gia tộc ta chỉ đi được 1 nửa con đường còn 1 nửa còn lại cần sự giúp đỡ của con, cha biết điều này ủy khuất con, cha xin lỗi.”

“Thưa cha, con không ủy khuất.”

“Ừ, đợi Ninh Ninh kế thừa chính thức thì lúc đó chúng ta mượn sức Nguyên gia để giữ vững vị trí.”

“Mà con yêu Nguyên Nghiêm rồi đúng không? Haizz dù sao con cũng nên có hạnh phúc chính mình, quên tên kia rồi thì tốt.”

“Cha, anh ấy sống tốt chứ?” Cổ Viễn Hàm dè dặt hỏi.

“Tốt, sao mà không tốt được, hừ gia tộc đó chẳng ai tốt đẹp cả. Cha nói với con lúc trước rồi, một gia tộc như Hoàng gia thì không bao giờ để ý tới gia tộc nhỏ nhoi như chúng ta, may mắn gia tộc đó ngầm cho phép chúng ta nuôi Ninh Ninh nếu không thì...” Cổ Viễn Tri xoa mi tâm. Chuyện này chính là vết thương trong tâm của ông mười mấy năm qua.

“Con xin lỗi, con xin phép.” Cổ Viễn Hàm nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng sách.

Viễn Ninh chính là giọt máu của Hoàng gia. Hồi còn trẻ, Cổ Viễn Hàm xinh đẹp, dịu dàng lung linh không ít các công tử thế gia yêu thích trong đó có Hoàng Cẩn Phi. Hai người có một thời gian cực kỳ hạnh phúc nhưng Hoàng gia thì không đồng ý một người con dâu có gia thế thấp. Bắt Hoàng Cẩn Phi trở về cưới một người con gái khác nếu không Cổ gia sẽ bị diệt. Khi biết tin mình có thai, Cổ Viễn Hàm im lặng, che dấu không dám để lộ ra ngoài sợ Hoàng gia biết tin. Đến tận ngày Viễn Ninh được sinh ra, Hoàng Cẩn Phi biết tin người mình yêu sinh cho mình 1 cô con gái liền vui vẻ chạy đến bệnh viện nhưng bị lão phu nhân ngăn lại, lão phu nhân nói với Hoàng Cẩn Phi nếu hấn ngoan ngoãn từ bỏ mẹ con Viễn Hàm thì đứa bé đó sẽ an toàn, bình an lớn lên ở Cổ gia. Sau đó thì không còn sau đó nữa.

Chính vì bí mật này mà sau này có một đợt phong ba ập tới, Hoàng gia chính thức ra ánh sáng. Một gia tộc đế vương bắt đầu ra thủ đoạn, thời thế bắt đầu xoay chuyển.

Đó cũng chỉ là chuyện sau này còn bây giờ thì các gia tộc ổn định vị trí nhưng chuyện sau hậu viện thì chưa một lần nào bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chuyện Hậu Viện 1

Đó cũng chỉ là chuyện sau này còn bây giờ thì các gia tộc ổn định vị trí nhưng chuyện sau hậu viện thì chưa một lần nào bình yên.

Trải qua hai năm, chưa một ngày nào Chu Thiển không mệt mỏi. Anh tài năng, cô cố gắng học tập thật tốt, anh gia thế cao, cô học cách làm dâu nhà hào môn thế gia, anh có vạn người mê, có tình nhân, cô không ghen tỵ chỉ mong sánh bước cùng anh hết đoạn đường sau này. Nhưng đối lấy tất cả sự cố

gắng của cô, anh chỉ lạnh lùng liếc qua. Nhiều lúc cô muốn buông tay, Nguyên gia quá cao, một người con gái không có tài năng như cô liệu có thể trụ tới lúc hồi kết thúc nhưng cô không cam lòng, khi trái tim cô lỡ nhịp vì anh thì lúc đó cô biết cô phải nhất định có người đàn ông này.

Tài năng gì chứ, gia thế à, hoa đào khắp nơi ư hừ Chu Thiển cô đây sẽ giải quyết hết. Anh lạnh lùng, cô sẽ nóng như lửa rồi sẽ có một ngày ngọn lửa của cô xua đi cái lạnh lẽo của anh. Anh không quan tâm cô, vậy thì cô quan tâm anh là được rồi, từ từ anh sẽ nhận ra có một người con gái như cô luôn quan tâm,giúp đỡ anh mọi lúc khi cần.

Còn một lũ hoa hoa kia muốn đấu, ha ha cô sẽ phụng bồi. Muốn đụng vào người đàn ông của cô thì đừng mong cuộc sống yên bình.

Đến 1 giết 1, đến đôi giết đôi. Đòi này số phận đã an bài Đại thiếu phu nhân Nguyên gia là Chu Thiển cô rồi. Đại hoa, nhị hoa hay tiểu hoa đừng có mơ tưởng, giỏi thì đến đấu với cô, cô chấp hết lũ hoa hoa các cô!!!

Qua bao nhiêu ngày tháng, cô cuối cùng cũng chen vào được cuộc sống của anh, cuối cùng cũng trở thành người anh yêu. Cô và anh đính hôn. Có lẽ khoảng thời gia đó chính là khoảng thời gian đẹp nhất mà cô mong ước bấy lâu. Cô không chạy đi tranh thủ tình cảm với lũ hoa hoa kia vì cô biết anh sẽ không thêm để ý tới lũ hoa hoa đó, cô không ghen tỵ hay cáu gắt với anh chuyện đó vì cô biết anh ghét bạn gái mình không tin tưởng.

Nhưng tới một ngày, tại sinh nhật của anh, như thường lệ anh đi chào hỏi với mọi người còn cô chỉ cần đứng bên cạnh thể hiện khí thế của một tiểu thư quý tộc, cho đến khi buổi lễ kết thúc. Cô trở về cùng cha mẹ, nhưng đi được nửa đường cô nhận được tin nhắn của anh trai Khải Uy, cô liền trở lại Nguyên gia, cảm giác nói cho cô biết có chuyện xảy ra, nó liên quan đến anh. Bước vào căn phòng của gia chủ, cô thấy tất cả mọi người đã ở đó: gia chủ, anh trai, Trịnh Phạm,các bạn của anh và thêm một cô gái đang mang thai. Nhìn người con gái đó không ai khác chính là kẻ luôn luôn đối địch cô ở mọi lúc mọi nơi, xà hạt mỹ nhân - Ngọc Diễm Ngân.

Ngọc Diễm Ngân liếc nhìn Chu Thiển, cười đắc ý, xem lần này tôi thắng hay cô thắng.

Chu Thiển mỉm cười thầm khen thủ đoạn của Ngọc Diễm Ngân tốt khiến Chu Thiển tôi trở tay không kịp a.

“Tiểu Thiển tới rồi thì tới đây ngồi đi.” Nguyên Nghiêm vỗ vị trí kế bên mình.

Chu Thiển lễ phép đáp lại một tiếng, hướng tới vị trí kế bên Nguyên Nghiêm ngồi xuống.

“Tiểu Thiển, chắc con biết Ngọc tiểu thư?”

“Dạ.” Chu Thiển cúi mặt xuống, tính toán kế sách.

“Ừm, Tiểu Phạm lần nay con gây họa, đã có vị hôn thê mà con dám vi phạm vào điều lệ cấm của hôn ước, con tính như thế nào hả?” Nguyên Nghiêm quát to.

“Cha, cái thai đó không phải của con, đêm đó con mặc dù có say nhưng chưa tới nỗi nhận không ra ai a.” Trịnh Phạm gấp gấp phủ nhận.

“Phạm, sao anh lại nói như vậy, đêm đó chúng ta đã hòa nhập cùng nhau, anh còn khen em rất tuyệt nữa mà.” Ngọc Diễm Ngân ầm ức lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Chuyện Hậu Viện 2

“Phạm, sao anh lại nói như vậy, đêm đó chúng ta đã hòa nhập cùng nhau, anh còn khen em rất tuyệt nữa mà.” Ngọc Diễm Ngân ầm ức lên tiếng.

Cả căn phòng rơi vào im lặng.

Thẩm Hạo cùng Khải Uy đưa ánh mắt thương hại nhìn Trịnh Phạm. Này trêu ai không trêu, 419 với ai không chịu chú ý cẩn thận lại dính đến tiểu thư Ngọc gia, mà dính đến tiểu thư Ngọc gia thì cũng thôi đi lại đụng trúng vị tiểu thư nổi tiếng trong giới thượng lưu là xà hạt mỹ nhân – Ngọc Diễm Ngân. A đời thật biết đùa mà. Người anh em xin lỗi, tội này không giúp cậu được. Tội tớ sẽ cầu nguyện giúp cậu. Cầu nguyện đứa bé đó không phải con của cậu.

Hiếu Bằng nhìn Trịnh Phạm: có cần tớ cho cậu một liều thuốc vô sinh không?

Trịnh Phạm hai mắt phun lửa nhìn Hiếu Bằng. Anh cảm thấy thật bi ai a, có ai xui xẻo có người anh em chí cốt mà muốn giúp mình như vậy không chứ. Hơ hơ hơ Thẩm Hạo cùng Khải Uy nói đúng đời thật biết đùa, người xui xẻo đó lại là anh.

Thế Huân tà tà nhìn cái bụng 3 tháng của Ngọc Diễm Ngân. Mới có 3 tháng sao to như 5 tháng vậy a. Có khi nào là song sinh không? Mà chỉ có một đêm, vậy... Anh cười hắc hắc vỗ vai Trịnh Phạm, người anh em số cậu thật tốt, một đêm liền có 2 đứa con. Cậu thật mạnh nha, một đêm hóa sói chắc

không dưới 7 lần đầu.

Trịnh Phàm gào thét trong lòng, lũ khốn nạn các cậu, mở miệng một câu là anh em tốt, hai câu là có hoạn nạn cùng chia vậy mà bây giờ đều ngồi xem kịch. Tại sao số anh thật khổ mà, thật là đau lòng.

“Bác Nguyên, chuyện nay cháu nghĩ nên điều tra cẩn thận, ai chẳng biết Ngọc tiểu thư trong giới thượng lưu là người như thế nào, chúng ta cũng không nên nhìn về một phía mà không nghe anh Phàm giải thích.” Chu Thiến ôn tồn phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Đứng đứng, bác Nguyên nên tra a, ai biết được cô ta làm chuyện đó với ai để có thai rồi lợi dụng Phàm lúc say rồi nói đứa con đó là của Phàm.” Tề Dục hung hăng chiếu tia X-quang tới cái bụng 3 tháng như 5 tháng của Ngọc Diễm Ngân. Anh hận không thể chạy đến dạy dỗ cô ta để cô ta biết không nên đụng vào Phàm của anh.

Trịnh Phàm nhìn Chu Thiến tràn đầy tình cảm. Tiểu Thiến anh biết em sẽ tin tưởng anh mà.

Anh gục đầu lên vai Tề Dục nhỏ giọng nói: “Tiểu Tề, cậu thật tốt, tớ biết cậu luôn giúp đỡ và đứng về phía tớ chứ không phải như lũ kia.” Trịnh Phàm liếc nhìn đám người đang vui vẻ xem kịch.

Thẩm Hạo, Thế Huân, Khải Uy đồng loạt ngược nhìn chỗ khác, lơ cái nhìn ai oán của Trịnh Phàm.

Chỉ có duy nhất Hiểu Bằng chống lại ánh mắt đó: tớ hỏi thật đấy, có cần tớ cho cậu một liều không?

Trịnh Phàm tức giận muốn học máu: Hiểu Bằng cậu muốn Nguyên gia không có con nối dõi ư.

Hiểu Bằng mỉm cười, lắc đầu. Trịnh Phàm cậu càng ngày càng như một vị oán phụ nơi khuê phòng a. Anh suy nghĩ có nên nói với bác Nguyên cho cậu ta trở lại quân đội không?

“Để tớ điều tra việc này a, dù sao liên quan đến Tiểu Thiến, tớ không muốn con bé ủy khuất.” Khải Uy lên tiếng.

“Tiểu Tề điều tra đi, ta tin Tiểu Tề sẽ tra ra chân tướng ai là cha của đứa con trong bụng của Ngọc tiểu thư.” Nguyên Nghiêm hướng mắt về phía Tề Dục.

Một lần nữa cả phòng triệt để im lặng.

Tất cả mọi người trong phòng ngoại trừ Nguyên Nghiêm và Tề Dục, Ngọc Diễm Ngân đều cùng chung một suy nghĩ.

Nguyên lão gia thật biết dùng thủ đoạn, một chiêu chặn hết đường sống của người khác luôn a.

Trong giới thượng lưu ai chẳng biết Tề đại thiếu vừa ra tay thì đừng mong còn sống. Ngọc Diễm Ngân lần này đụng trúng chỗ đau của Tề Dục cho dù đứa con đó thật sự là của Trịnh Phàm thì cũng đừng mong nhận tổ quy tông còn liên lạc Ngọc gia nữa a.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chuyện Hậu Viện 3

Trịnh Phàm nhìn Tề Dục tha thiết: người anh em, cậu phải giúp tớ minh oan a.

Chu Thiến đắc ý nhìn bụng bầu của Ngọc Diễm Ngân: lần này xem cô làm gì được, muốn lấy cái thai ra dành Phàm với tôi ư? Cô thật ngốc. Muốn thế vị trí của tôi, cô còn non lắm.

Ngọc Diễm Ngân nghiêng răng. Nguyên gia chủ đã nói như vậy, kẻ ngu còn hiểu hướng chỉ là một người như cô. Không muốn nhận con của cô? Vậy để xem Nguyên gia đối mặt như thế nào với dư luận.

Hai tuần trôi qua.

Mọi chuyện cứ như lâm vào đường cùng, mọi chứng cứ đều nói lên người tối hôm đó cùng với Ngọc Diễm Ngân là Trịnh Phàm. Mặc dù, Tề Dục đã tạo chứng cứ giả nhưng đều bị một thế lực nào đó ngăn cản. Ngay cả Thế Huân, Thẩm Hạo cùng Khải Uy nhúng tay vào cũng không thể quay chuyển được tình huống.

Chuyện cũ chưa giải quyết xong thì tin xấu khác lại ập đến.

Trịnh Phạm bị Nguyên gia chủ bắt trở về lại quân đội để tránh gây họa.

Thẩm Hạo thì bị Nhất gia chủ bắt đi làm nhiệm vụ phục vụ cho tổ quốc.

Còn Tề Dục bị Tề gia chủ mắng một trận vì suốt ngày lo chuyện không đâu, đe dọa nếu không lo quản lý chuyện trong gia tộc thì sẽ ép Tề Dục cưới phu nhân.

Quán bar Dương Thủy, phòng bao hạng nhất chỉ còn ba người Hiểu Bằng, Thế Huân và Khải Uy ngồi uống rượu.

“Mọi chuyện không đơn giản như chúng ta nghĩ, chuyện này chắc chắn không liên quan đến Phạm nhưng mà mọi thứ đều rối tung lên. Ai đứng sau chuyện này? Bằng cậu nói xem.” Thế Huân ngược mắt nhìn Hiểu Bằng.

Khải Uy cũng liếc nhìn Hiểu Bằng. Chơi chung với nhau, người có IQ cao nhất cũng chỉ có cậu ta a.

Hiểu Bằng không thèm để ý tình huống, vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Hai người không nghe Hiểu Bằng trả lời liền quay sang nhìn cậu ta. Chuyện gì a, ai chọc cậu ta giận sao.

Khải Uy: Chuyện lần này cậu ta đứng ngoài cuộc, tớ thấy chuyện này có khi nào liên quan đến Tiểu Bằng không?

Thế Huân: Ra tay thôi!

Hai người cười hắc hắc. Hiểu Bằng lần này cậu chết chắc rồi.

“Đẹp ngay cái suy nghĩ của hai cậu đi.” Hiểu Bằng vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại.

“Vi các cậu là anh em của tớ nên tớ khuyên các cậu dừng mọi chuyện đi, nói với Phạm một là cậu ấy nhận đứa trẻ đó, hai là Nguyên gia đổi mặt với dư luận, ba là tớ cho Phạm một liều thuốc.”

Hai người nghi hoặc nhìn Hiểu Bằng. Chuyện lần này thật sự rắc rối tới vậy sao? Ngay cả một người tựa như trích tiên không cậu ta thực chất là thần tiên mới đúng không dám đụng vào. Người phía sau màn kia mạnh đến mức nào đây.

Thế Huân trầm mặc, chẳng lẽ là do người kia làm? Nhưng mà Phạm không có làm chuyện gì đắc tội với người kia a ?

“Tiểu Bằng, cậu biết mục đích của người kia?” Thế Huân giật điện thoại từ tay Hiểu Bằng.

Khải Uy đưa mắt nhìn qua lại giữ Hiểu Bằng và Thế Huân. Chuyện gì nữa a, “người kia” là ai?

Hiểu Bằng ngược mắt nhìn Thế Huân, gật đầu. Sau đó đứng dậy giật lại điện thoại, bỏ đi ra khỏi phòng bao.

Thế Huân như chìm vào hoài niệm, ký ức về người kia liên tục hiện lên trong trí óc của anh. Anh rùng mình, người kia trở lại thật nhanh. Thành phố này đến hồi kết thúc những năm tháng yên bình rồi.

“Này, “người kia” là ai? Cậu với Tiểu Bằng có chuyện gì sao?” Khải Uy đưa tay khều Thế Huân.

“Người kia ... là ... cậu sau này sẽ biết, chuyện này khó giải quyết rồi.” Thế Huân ngập ngừng lên tiếng.

Khải Uy ngẩn người, “khó giải quyết” là thế nào? Chẳng lẽ như Tiểu Bằng nói, chỉ có ba cách giải quyết kia sao? Vậy Tiểu Thiên thế nào? Hủy hôn?

“Để tớ đi gặp người kia, xem có giải quyết được vấn đề không? Tớ đi trước.” Thế Huân vò đầu, khó chịu đứng dậy hướng về cửa mà bước.

Tại một biệt thự vùng ngoại ô.

Phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Tiểu Y 1

Tại một biệt thự vùng ngoại ô.

Phòng khách.

Hiếu Bằng ngồi lọt vỏ táo, cắt từng miếng để trên cái đĩa nhỏ.

Kế bên một cô gái, xinh đẹp tuyệt trần, khí chất tà mị, yêu nghiệt như một đóa hoa anh túc xen lẫn một chút độc tài, một chút lười biếng. Thân hình lồi lõm rõ ràng, quyến rũ đến nỗi chỉ cần một động tác nhấc tay cũng đủ khiến tất cả nam nhân nguyện ý bị hút hồn. Cô lười biếng nằm trên ghế sofa, tay cầm quyển sách, môi cười nhẹ, đôi mắt hoa đào cong cong hình bán nguyệt, hai chân để trên đùi Hiếu Bằng.

Đối diện hai người là một chàng trai đang ăn ngấu nghiến như bị bỏ đói ba năm nhưng không mất đi vẻ tao nhã. Bề ngoài nhìn có vẻ ít nói, cao lãnh, đẹp trai tuấn lãng không kém gì Hiếu Bằng.

Đối diện còn có hai vị nữ vô cùng xinh đẹp chụm đầu nhìn vào tạp chí PlayGirl. Hai người đều mang trên người một nét dịu dàng, yêu kiều, mong manh dễ vỡ. Nhưng một người nét dịu dàng cổ điển Phương Đông còn một người nét dịu dàng hiện đại Phương Tây. So với cô gái đang nằm trên ghế sofa thì thua kém nhưng so với Chu Thiên hay bất kỳ vị tiểu thư thế gia nào khác chỉ có hơn chứ không kém.

Khung cảnh tuyệt mỹ, hai mỹ nam, ba mỹ nữ thật khiến người ta nhầm lẫn như đang bước chân vào chốn thần tiên nào đó.

Thế Huân vừa chạy vào phòng khách, thở hổn hển. Lão đảo ngồi xuống ghế sofa cầm ly nước trên bàn uống ực ực hết một hơi.

“Nước của ta, sao ngươi dám uống.” Chàng trai đang ăn thì thấy ly nước mình bị một tên mò hôi nhẽ nhai uống hết thì tức giận.

“Tiểu Đoàn tử, ta với ngươi quá thân quen, uống tý nước của ngươi cũng không được à.” Thế Huân quăng ly nước vào Tiểu Đoàn tử.

“Lão tử giết ngươi, tên ta là Đoàn Thiên Trạch, ngươi còn gọi Tiểu Đoàn tử nữa, Đoàn gia ta san bằng Ngô gia ngươi.” Đoàn Thiên Trạch quăng đĩa mì spaghetti về phía Thế Huân.

Thấy vậy, Thế Huân vội né sang chỗ khác, cô gái mang khí chất cổ điển Phương Đông hứng trọn đĩa mì spaghetti. Cô tức giận, buông quyển tạp chí xuống.

“Đoàn Thiên Trạch, hôm nay ngươi chết với lão nương. Dám làm vậy với lão nương, dám làm vậy với lão nương.” Cô cầm đôi giày cao gót đánh mạnh vào Đoàn Thiên Trạch.

Đoàn Thiên Trạch ôm khuôn mặt, la oai oái: “A Cầm, anh không cố ý, người em phải đánh phải là tên họ Ngô kia, nếu hấn không né sao trúng em được a. Á đau đau, đứng đánh nữa, đau chết anh.”

Cô gái nằm trên ghế sofa khép cuốn sách lại. Ngồi dậy nhưng vẫn lười biếng dựa người vào Hiếu Bằng.

Hiếu Bằng cầm cuốn sách để một bên, một tay ôm eo mỹ nhân, một tay cầm miếng táo đưa cho mỹ nhân.

“Được rồi, gặp nhau là ồn ào, Cầm Cầm cậu còn đánh A Đoàn nữa thì sau này cậu trở thành góa phụ, tới lúc đó thì đừng khóc la với tớ.” Cô gái mang khí chất cổ điển Phương Tây vội vàng ngăn A Cầm.

Ngan Thi Cầm hừ hừ hai tiếng, quay người bước lên cầu thang.

“Tên kia đâu? Cậu ta sao không đến.” Thế Huân nhìn xung quanh.

Thế Huân vừa nói xong thì một chàng trai bước vào. Bộ dáng chuẩn quần áo lụa là. Nếu so với Từ Ngôn- Từ đại thiếu gia nổi tiếng nhất trong đám công tử ăn chơi trác táng chỉ có hơn chứ không kém. Khuôn mặt có vài nét tương tự Trịnh Phàm. Đôi mắt phượng của anh nheo lại nhìn mọi người trong phòng rồi mê mẩn dừng trên một người.

“Tiểu Y có nhớ tớ không? Còn tớ ngày nào cũng nhớ Tiểu Y xinh đẹp a.”

“Nguyên Thiên Khải, tớ đang thiếu người thử thuốc đây.” Hiếu Bằng trừng mắt nhìn anh ta, hai tay ôm Tiểu Y thể hiện chủ quyền.

Nguyên Thiên Khải chặc chặc hai tiếng, ánh mắt lưu luyến nhìn Tiểu Y.

“Tiểu Y, cậu lần này trở về sớm vậy? Tớ còn tưởng vài năm sau nữa mới trở về.” Thế Huân nhanh chóng vào vấn đề chính.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tiểu Y 2

Nguyên Thiên Khải chặc chặc hai tiếng, ánh mắt lưu luyến nhìn Tiểu Y.

“Tiểu Y, cậu lần này trở về sớm vậy? Tớ còn tưởng vài năm sau nữa mới trở về.” Thế Huân nhanh chóng vào vấn đề chính.

“Tớ về sớm chẳng lẽ làm Ngô gia đầy mắt hừng sao? Hay là tớ nên trở về bên kia?” Tiểu Y bĩu môi. Ngày cũng thật thẳng thừng đi, người ta mới trở về mà đã có ý đuổi người ta đi rồi a.

Hiếu Bằng trầm xuống nhìn Thế Huân đầy sát khí, ánh mắt đầy cảnh cáo.

Kể từ khi Tiểu Y đi liền bỏ anh ở đây một mình, mấy tháng qua anh phải sống một kiếp tu thanh dục hóa, không biết thịt có vị gì. Bây giờ mới mấy ngày được nếm vị thịt mà Tiểu Y lại chạy mất tiếp thì anh bất chấp tình anh em cho cậu ta cả đời này không nếm được mùi vị của thịt.

“Ha ha làm gì có, Tiểu Y về tớ vui lắm a. Mà này cho tớ hỏi lần nữa sao cậu về sớm vậy? Còn nữa cậu về thì bọn họ về theo làm gì?” Thế Huân rùng mình, đánh mắt nhìn mấy người trong phòng.

Tiểu Y chép chép miệng, tha cho cậu lần này, tớ không thêm so đo: “Lão cha tớ mới thừa kế gia tộc, bây giờ đang đau đầu đối phó với mấy lão già của chi thứ ba với chi thứ sáu, rồi thêm mấy vị ca ca với đệ đệ dòng chính của tớ gây họa khắp nơi, lão cha xử lý không hết nên bắt tớ trở về lo chuyện trong gia tộc.”

Đương nhiên cô về thì kéo luôn cả mấy vị thiếu gia, tiểu thư này về. Chứ cô về một mình rất nhàm chán a.

“Lúc đầu về còn thấy nhàm chán... a Hiếu Bằng cậu... cậu... nhưng mà tớ phát hiện một chuyện thú vị, he he cậu khỏi đoán chuyện này liên quan đến Cổ gia nhưng mà chỉ cần vài năm nữa nó liên quan đến Nguyên gia.”

Tiểu Y đang nói thì bị Hiếu Bằng néo cái eo một cái, hơi thở nam tính phả vào tai của Tử Y, anh nhỏ giọng chỉ có hai người nghe: bảo bối, trở về nhàm chán sao? Vậy mấy ngày qua anh nỗ lực em không cảm thấy vui sao? Vậy tối nay anh phải nỗ lực hơn nữa rồi nếu không bảo bối lại chê nhàm chán. Tử Y thẹn thùng, vùng vẫy vài cái không thoát khỏi cái ôm của Hiếu Bằng, phỏng má không thêm để ý người nào đó, nói chuyện với Thế Huân tiếp.

“Vi chuyện này mà làm hại tớ phải tốn biết bao nhiêu sức lực đưa người vào Cổ gia với Nguyên gia.” Cô gái mang phong cách Phương Tây – Đặng Diên Vỹ cau nhàu.

“Hả, không phải em trai cậu – Hoài Vỹ làm sao? Hôm trước cậu ta còn than thở đấy, hại tớ uống say về bị A Cầm cho ngủ ở ngoài so-fa nha. Hần nói chuyện trong gia tộc vốn đã mệt, giờ chị hai trở về còn bị ép phải phục vụ của chị ấy.” Đoàn Thiên Trạch đang ăn thì dừng lại ngược mắt lên nhìn thắc mắc. Ai, cái tên Hoài Vỹ này sao cậu dám đối gạt tớ chứ vừa tốn thời gian vừa hại tớ hôm đó ngủ ở ngoài so-fa còn bị A Cầm mắng một trận.

“Tớ... tớ... cậu lo ăn đi chuyện của tớ cậu xen vào làm gì?” Đặng Diên Vỹ ngại ngùng, hậm hực lên tiếng. Cái tên Đoàn Thiên Trạch này không phải cậu bình thường rất lạnh lùng ít nói sao hôm nay lại nói nhiều như vậy chứ. Còn Tiểu Hoài lần này về cậu chết với chị, dám đi than thở, phục vụ cho chị đây cậu phải cảm thấy vinh hạnh, sung sướng mới phải.

“Tiểu Y cậu đây là sao? Đưa con trong bụng của Ngọc Diễm Ngân là của ai? Cậu đây là cảnh cáo Nguyên gia?” Thế Huân gấp gáp lên tiếng.

“Hừm, cảnh cáo? Tớ có cảnh cáo sao? Tớ thấy cậu chơi với đám người đó hình như muốn ở bên kia luôn a.” Tiểu Y bỏ miếng táo xuống, âm cuối Tiểu Y có ý ngân dài ra.

“Tớ... Tiểu Y dù sao thì tớ cũng gắn bó với họ cũng được gần bảy năm, cậu cũng biết đó tớ...” Thế Huân luống cuống giải thích. Nhưng anh không biết nên giải thích như thế nào.

“Huân cậu nên nhớ khi bước vào đây rồi thì cậu không thể bước vào một phe khác, lúc đầu tớ để cậu cùng Hiếu Bằng qua bên đó mục đích là gì thì chắc không cần tớ nhắc lại đúng không?”

Nhiệt độ trong phòng thoáng chốc lạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tiểu Y 3

Nhiệt độ trong phòng thoáng chốc lạnh xuống.

Không ai dám lên tiếng. Đoàn Thiên Trạch đang ăn cũng nhẹ nhàng để dao nĩa xuống một cách nhẹ nhàng. Nguyên Thiên Khải và Đổng Diên Vỹ thì mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm. Chỉ có Hiểu Bằng bên cạnh nhìn chăm chăm khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của Tiểu Y đến vui vẻ cười vài tiếng, thâm tâm đắc trong lòng.

Thế Huân đưa mắt cầu cứu Hiểu Bằng nhưng đôi lấy lại là ánh mắt khinh bỉ.

Tự tạo nghiệt không thể sống!

“Ai làm tiểu tâm can nhà tớ giận hả? Thiên Khải lại là cậu phải không?” Một giọng nói mang theo một chút trầm thấp nam tính xen một chút cợt nhả của lưu manh từ ngoài cửa truyền vào.

Một chàng trai bước vào. Nếu nói nét đẹp của Hiểu Bằng tựa như trích tiên thì chàng trai này chính là hỗn thể ma vương, ánh mắt sắc bén tràn đầy tà khí, môi nhếch lên như không cười, khí thế đế vương cường đại khiến nhiều người không cưỡng lại được mà phải phục tùng.

“Tiểu tâm can của anh lại đây anh hôn một cái nào, mấy ngày nay không thấy em làm anh thật hận tên tiểu tử kia a.” Hắn chạy đến bên cạnh Tiểu Y, đẩy Hiểu Bằng sang một bên, vội vội vàng vàng ôm hôn hai bên má của Tiểu Y như sợ có ai khác dành Tiểu Y với hắn.

Tiểu Y bĩu môi, ghét bỏ đẩy cái mặt giống mình đến 90% ra. Nhưng vì là con gái sức có mệnh tới đâu cũng chẳng bằng một kẻ từ nhỏ đã bị huấn luyện như một sát thủ hạng A nên vùng vẫy chưa đến 30 giây liền bị hắn nắm chặt hai tay áp người lên ghế so-fa hôn loạn trên khuôn mặt Tiểu Y.

Nhờ một màn cường hôn trần trụi giữa công cộng mà không khí trong phòng không còn căng thẳng nữa.

Không khí thoải mái chưa kéo dài được bao lâu thì sát khí cùng với mùi dâm bay khắp phòng.

Đoàn Thiên Trạch, Nguyên Thiên Khải và Thế Huân nuốt nước bọt. Lặng lẽ thu mình để giám sát sự tồn tại.

Còn Đổng Diên Vỹ kể từ lúc “hắn” bước vào phòng khách liền nhìn theo không chớp mắt. Ánh mắt tràn đầy vị say mê cùng đau khổ.

Sau khi hôn loạn một hồi thì “hắn” cười ha hả lấy một chiếc khăn tay màu trắng ra lau mặt cho Tiểu Y. Tiểu Y nhấc miêng lên tính nói gì đó nhưng lại thôi, gạt lấy chiếc khăn tay tự lau mặt mình rồi phụng phịu giận dỗi quay mặt sang chỗ khác.

“Hắn” ngẩn người nhìn biểu tình đáng yêu của Tiểu Y thì nhóc miêng cười, ôm chặt lấy Tiểu Y tham lam hít lấy hương thơm ngọt ngào quyến rũ trên người Tiểu Y.

Hiểu Bằng hai mắt bốc lửa, giờ tay đánh xuống “hắn”. Không hổ là người từ nhỏ đã được huấn luyện sống chết “hắn” một tay ôm eo của Tiểu Y, một tay đỡ chiều của Hiểu Bằng, một chút khó khăn cũng không có.

Ngạn Thi Cầm mới tắm xong đang đi xuống lầu thấy người thì đang thần thờ suy nghĩ, người thì trốn phía sau ghế so-fa, người thì đang cầm đĩa trái cây dựa người vào cửa sổ, người thì núp sau cánh cửa lò đầu vào nhìn. Thi Cầm thắc mắc nhìn theo hướng của mọi người, tròn mắt thấy cảnh Hiểu Bằng và “hắn” đang đánh nhau, Tiểu Y thì đang nằm trong lòng của “hắn”.

“Tứ muội không, đại-nhị-tam-ngũ-lục-thất-bát đâu không đến đây à? Nếu để bọn họ thấy người làm vậy với bảo bối cầm trên tay sợ rớt, ngâm trong miệng sợ tan của họ bị người hành hạ đến xoay vòng vòng thì ta chắc chắn người đừng mong còn sống trên cõi đời này” Thi Cầm chạy đến bên Đoàn Thiên Trạch đang dựa cửa sổ xem kịch, cầm một miếng táo cắn một cái.

Đang đánh nhau thì “hắn” nghe Thi Cầm nói vậy xoay người né chiêu thức của Hiểu Bằng, kéo Tiểu Y đang chóng mặt ra xem, thấy tiểu tâm can của mình nhắm mắt cả khuôn mặt trắng bệch đau lòng không thôi. “Hắn” liếc nhìn Hiểu Bằng đang gấp gáp chạy lại định kéo Tiểu Y thì đánh mạnh vào cái tay của Hiểu Bằng, ôm Tiểu Y ngồi lại trên ghế so-fa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tiểu Y 4

Tiểu Y giờ tay xoa hai bên thái dương: “Tiểu ca, nếu còn lần sau, em sẽ không để ý đến anh nữa.”

Tứ ca gạt đầu như trống gỗ. Ánh mắt giết người phóng tới Hiểu Bằng. Nếu không phải tên tiểu tử này thì Tiểu Y sẽ không giận hắn a.

“Tiểu tâm can, chuyện em giao cho anh, anh đã hoàn thành rồi nha. Em có nên về nhà xem một chút không?” Tứ ca chớp chớp mắt, ngoan ngoãn xoa hai bên thái dương cho Tiểu Y.

“Tam ca nghe lời vậy sao? Em cứ ngỡ chuyện này chỉ có một cách là giết đứa trẻ đó chứ.” Tiểu Y dựa người vào Tứ ca .

“Cái gì? Tam ngốc chịu nhận hả? Ta không tin a, tứ muội khổng lừa gạt tiểu hài tử là không nên.” Nguyên Thiên Trạch bước ra từ phía sau cánh cửa.

Tiểu Y liếc nhìn tứ ca cảnh cáo nếu chuyện này anh dám lừa gạt em thì chuyện về nhà đừng mong thương lượng.

Tứ ca cười lấy lòng Tiểu Y: “Ha ha sao tiểu ca dám lừa tiểu tâm can được, anh nói với tam ca nếu không giải quyết chuyện của mình nhanh thì tiểu tâm can sẽ không về nhà, mới vừa nghe em không về nhà thì đại ca cùng nhị ca sắc mặt liền biến đổi sau đó thì em chắc cũng biết.”

Tiểu Y gạt đầu, thỏa mãn. Lần này cô phải về giáo dục lại các vị ca ca cùng đệ đệ nếu không họ lại giống với nhị thúc cùng tam ca gây họa cho gia tộc a.

“Tiểu tâm can vậy chuyện về nhà sao?” Tứ ca đưa cái mặt đáng thương bày trước mắt Tiểu Y. Tiểu tâm can lần này em phải trở về a, nếu không tiểu ca sẽ rất thương tâm còn nữa tiểu ca sẽ bị bọn lão huynh lão đệ đánh một trận nha.

“Được rồi, được rồi, em giải quyết chuyện này xong thì trở về cùng tiểu ca.” Tiểu Y đẩy cái mặt đáng ghét của Tứ ca ra.

Hai người là song sinh cùng một bào thai. Khuôn mặt lẫn tính cách giống nhau nhưng chỉ khác là tiểu ca rất thích trưng bộ mặt đáng thương hề hề với mọi người, cô có vậy đâu chứ. Cô thấy đáng lẽ tiểu ca phải được sinh ra là bộ dạng con gái còn cô phải là con trai mới đúng.

Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt giống mình đến 90% suốt ngày trưng ra bộ mặt đáng thương, yếu điệu còn hơn cả thực nữ thì Tiểu Y cảm thấy thật buồn nôn. Tiểu ca, chúng ta có nên chui vào bụng của mẹ lại lần nữa không?

Tứ ca cười gạt đầu, ngoan ngoãn im lặng ngồi cạnh Tiểu Y. Tứ ca đặc ý cười nhìn Hiểu Bằng. Lần này giao thủ ta thắng a, muốn cưới tiểu tâm can nhà ta, người nghĩ dễ dàng sao?

Hiểu Bằng nghiêng răng, hai nắm tay siết chặt, ngồi xuống cạnh Thế Huân.

“Huân, cậu nếu muốn ở bên đó thì bỏ ngay tâm tư của cậu đi không thì trở về bên đây, bên đó có Hiểu Bằng là đủ rồi.” Tiểu Y cầm tách trà lên uống, sắc mặt lạnh lùng nhìn Thế HUân, chuyện này cậu đừng mong thương lượng.

Thế Huân cắn răng, phân vân không biết chọn như thế nào. Anh thở dài, Tiểu Y nói đúng khi anh quyết định chọn bên này rồi thì chuyện có thể đứng về phe khác là không thể xảy ra. Mặc dù anh luyến tiếc bên cạnh bọn họ nhưng mà rời khỏi đây đối đầu với những người anh gắn bó từ nhỏ thì anh không thể làm được. Thế Huân quyết tâm bỏ đi tâm tư kia, sắc mặt lạnh lùng tàn nhẫn trở lại như lúc ban đầu, lần này là lần cuối cùng tớ giúp các cậu.

“Tớ sẽ trở về bên đây nhưng mà tớ có một điều kiện.”

Tiểu Y híp mắt, ánh mắt thoáng qua một tia sát khí nhưng nhanh chóng biến mất.

“Được, tớ sẽ giải quyết chuyện đứa trẻ trong bụng của Ngọc Diễm Ngân, Thiên Khải cậu giải quyết đi, đứa bé đó dù sao thì cũng là của cậu.”

Nguyên Thiên Khải bĩu môi, chuyện đó không phải cậu bắt tớ làm sao? Bây giờ lại bắt tớ đi giải quyết đứa trẻ đó.

“Thì Cẩm thông báo với Tiêu Đình chuyện bên kia cứ im lặng nghe theo sắp xếp của tên kia đi tuyệt đối không được tự làm theo ý mình. Còn nữa cậu nói với L đừng say mê nghiên cứu nữa, vài năm sau cậu ấy phải ra sân diễn đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tiểu Y 5

“Thì Cẩm thông báo với Tiêu Đình chuyện bên kia cứ im lặng nghe theo sắp xếp của tên kia đi tuyệt đối không được tự làm theo ý mình. Còn nữa cậu nói với L đừng say mê nghiên cứu nữa, vài năm sau cậu ấy phải ra sân diễn đấy.”

“Huân, Thanh gia từng có hôn ước với em trai cậu. Cậu biết tiếp theo làm chuyện gì a.”

“Trước mắt thì chuẩn bị vậy đi. Có gì thì đợi lần sau có mặt đầy đủ hết chúng ta bàn tiếp.”

Mọi người trong phòng nhìn nhau. Đây, đây... chuyện này là sao a? Chỉ đối phó với hai gia tộc cũng chẳng to lớn mấy có cần phải chuẩn bị nhiều đến vậy không?

“Đừng nhìn tớ bằng ánh mắt nghi hoặc một cách trần trụi như vậy được không hả? Tớ đây là chuẩn bị, chuẩn bị cho cuộc chiến lớn, các cậu nghĩ phía sau hai gia tộc đó không có gia tộc như gia tộc các cậu giúp đỡ sao? Với lại càng để lâu thì càng thủ vị, mấy năm nay không làm gì tớ thấy chán lắm rồi.” Tiểu Y nhìn mọi người mà muốn khóc. Các cậu luôn tự nhận mình thông minh mà sao giờ lại ngây ngô tròn mắt nhìn tớ.

Mọi người bưng tỉnh, trong lòng không ngừng cảm thán. Tiểu Y cậu càng ngày càng thủ đoạn a!

Tiểu Y nhướn mày nhìn sang tiểu ca.

Từ ca nhìn vào mắt của Tiểu Y thâm rung mình. Tiểu tâm can em lại muốn anh làm chuyện gì nữa? Anh không làm đâu, em nhờ mấy vị huynh đệ kia đi.

Tiểu Y nở một nụ cười rộ rỡ khiến Từ ca nhìn mà lóa hai mắt. Tim Từ ca đập mạnh, mắt bắt đầu say mê nhìn người con gái trước mắt. Hai tay không tự chủ kéo Tiểu Y vào lòng rồi bắt đầu một màn cường hôn.

Tiểu Y bực bội đẩy Từ ca ra. Nhích người tới Hiểu Bằng, núp sau lưng anh: “Tiểu ca, chuyện này chỉ có anh mới giúp được em, chuyện này quyết định vậy đi, không nói nhiều nữa.”

Hiểu Bằng mỉm cười nghiêng người ôm người con gái đang lui lui tính núp sau lưng anh.

Hiểu Bằng giúp Tiểu Y lau mặt. Nhìn mọi người rồi nhìn về phía cửa như muốn nói các cậu nên đi về được rồi đó.

Nguyên Thiên Khải cùng Thế Huân như nhận được một cọng cỏ cứu mạng liền đứng dậy, chân như bôi mỡ chạy nhanh ra ngoài.

Thi Cầm một tay kéo Diên Vỹ còn đang thẩn thờ nhìn Từ ca, một tay kéo Thiên Trạch đang luyến tiếc không được xem kịch đi ra ngoài.

Bọn Thi Cầm vừa bước ra khỏi cửa thì Từ ca nhào tới đánh một quyền tới Hiểu Bằng, Hiểu Bằng ôm Tiểu Y đặt sang một bên, xoa người tiếp chiêu.

Tiểu Y nhìn đồng hồ thấy bây giờ cũng không còn sớm, xoa xoa bụng rồi bước về phía phòng bếp nói quản gia dọn cơm tối lên.

-----ta là đường phân cách tình yêu-----

Từ ca bị Tiểu Y bắt đi làm nhiệm vụ cao cả đó chính là tìm cách thân cận với Viễn Ninh.

Từ ca trong lòng bất mãn nhưng không dám nói ra. Nếu nói ra chỉ sợ không chỉ bị tiểu tâm can đánh một trận mà còn bị một đám huynh đệ tra tấn.

Từ sau ngày đó, khắp cả thành phố ai ai cũng bàn tán về chuyện của Ngọc gia Ngọc Diễm Ngân.

Nguyên Thiên Khải giải quyết chuyện Ngọc Diễm Ngân rất nhanh. Đơn giản chỉ là chụp hình cô ta lẫn lộn trên giường với nhiều người đàn ông rồi đăng lên mạng. Chưa đến 15 phút cả thành phố này không ai không biết mức độ dâm dăng vô sỉ của Ngọc Diễm Ngân. Nên khi cô ta nói cái thai trong bụng của cô ta là của Nguyên Trịnh Phàm thì chẳng có ai tin. Ngọc gia chủ rất tức giận, bắt cô ta đi bỏ cái thai kia rồi nhốt trong phòng không cho ra ngoài.

Thế Huân xách vali chạy sang Anh, bọn Trịnh Phàm hỏi lý do, anh cũng chỉ cười nói đại một cái lý do xong rồi trốn mất. Mọi chuyện giao lại cho Hiểu Bằng giải quyết.

Ngày ngày trôi qua, cả thành phố trở lại nhịp sống như cũ.

Một đối thủ của Chu Thiên giải quyết xong lại có thêm vài người chạy đến khiêu khích.

Hình ảnh Tư Lan ôm hôn Trịnh Phàm trong quán bar đầy trên trang nhất của báo. Chu Thiên nhìn, mỉm cười tin tưởng Trịnh Phàm. Tất cả ghen ghét, tức giận đẩy lên người Tư Lan. Cô cùng Tề Dục hợp tác. Tề Dục hẹn Tư Lan gia chủ ăn cơm bàn chuyện hợp tác, cho lão uống thuốc kích dục. Còn Chu Thiên hẹn Tư Lan ra nói chuyện sẵn tiện chuốc say Tư Lan. Rồi đưa hai cha con vào khách sạn. Chu Thiên còn không quên chụp lại vài bức hình của Tư Lan lẫn lộn với cha mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Ung Cát

Ung Cát mừng Tư Lan cùng Ngọc Diễm Ngân ngu ngốc, phải ra tay từ Chu Thiên, chỉ cần gạt bỏ được cô ta thì chuyện tiếp theo rất dễ dàng. Ung Cát thuê một vài người trong hắc bang loại bỏ Chu Thiên. Vài ngày sau, Chu Thiên đang đi mua sắm, đang đi xuống hầm xe lấy xe thì một nhóm người xuất hiện bắt cô đi. Cả Chu gia cùng Nguyên gia lo lắng chạy đi kiếm Chu Thiên khắp nơi nhưng qua một tháng vẫn không có tí tin tức nào hết. Ung Cát biết đây chính là thời cơ tốt nhất tiếp cận Trịnh Phàm.

Bất kể ai trong giới thượng lưu này có hôn ước thì thế nào, đối với họ chưa vợ hay chưa có chồng thì việc có tình nhân đều rất bình thường. Trịnh Phạm cũng không phải ngoại lệ tình cảm của anh đối với Chu Thiển cũng không sâu sắc mấy nên bữa ăn ngon bày trước mắt anh không ngốc mà từ chối.

Ở biệt thự vùng ngoại ô.

Từ ca nhàn nhã nhìn sắc mặt thay đổi liên tục của Chu Thiển.

Đau khổ, phần hận, tự giễu bản thân mình. Nhưng sâu trong đôi mắt của Chu Thiển là không cam lòng.

“Nguyên Trịnh Phạm thật biết cách hưởng thụ trong khi vị hôn thê của mình mất tích. Chắc Từ muội không ngại nhìn này, hắn ta hóa sói tới 6 lần rồi a tình lực thật dồi dào.” Nguyên Thiên Khải nhìn chăm chăm vào màn hình laptop, chắc chắn hai tiếng bình luận.

“À, họ Chu kia, suy nghĩ xong chưa? Tôi không rảnh đợi chờ cô, cuối cùng có đồng ý đề nghị của tôi không?” Từ ca cầm ly rượu vang đỏ lên nhấp một ngụm nhỏ.

Chu Thiển đắn đo, không biết nên làm như thế nào.

“Ngoan ngoãn nghe lời đi, cô đi theo Từ gia nhà ta thì chính là may mắn mấy đời của cô đấy. Nhìn đi, hắn đáng giá cho cô hy sinh tất cả sao? Cô vừa đi có 1 tháng hắn có một đồng tình nhân.” Nguyên Thiên Khải nhìn thẳng vào con người của Chu Thiển.

Chu Thiển liếc nhìn màn hình laptop, nhìn người đàn ông mình yêu đang lẫn lộn cùng người con gái khác khiến trái tim cô như bị một bàn tay vô hình bóp nát. Cô cắn răng, gật đầu.

Từ ca mỉm cười hài lòng, lúc đầu cô đồng ý nhanh thì Trịnh Phạm cũng người con gái khác XXOO không xảy ra a.

Từ ca phân phó thuộc hạ hộ tống Chu Thiển về Chu gia an toàn.

Mọi người hỏi Chu Thiển đi đâu một tháng mới trở về, cô chỉ nói đi du lịch với bạn quen báo lại với mọi người với lại điện thoại của cô bỗng nhiên bị hư nên phải mua điện thoại khác nên mọi người không liên lạc được khiến mọi người lo lắng.

Chu Thiển nhìn người đàn ông ngồi đối diện mình. Sâu trong trái tim tràn ra mùi vị đau đớn. Trịnh Phạm không hiểu tại sao từ khi bỏ đi 1 tháng bắt đầu lạnh nhạt với anh.

Trịnh Phạm thấy Chu Thiển đối với mình không còn như trước thì cũng có chút dễ tâm. Anh cố gắng ôn nhu quan tâm cô, tạo niềm vui cho cô nhưng cô vẫn như vậy lạnh nhạt với anh. Anh hỏi Chu Thiển, cô chỉ cười một cách đau thương mắng anh là kẻ bội bạc, vừa mắng vừa đánh. Trịnh Phạm im lặng để cô đánh, đợi cô ngủ vì mệt mỏi anh ôm cô vào phòng rồi xoay người bỏ đi. Trịnh Phạm phiền muộn chạy tới quán bar uống rượu rồi lại một đêm xuân tiêu với Ung Cát.

Từ lúc Trịnh Phạm xoay người đi, Chu Thiển mở mắt nhìn trần nhà, từng giọt nước mắt rơi xuống càng lúc càng nhiều.

“Ai chọc tiểu bảo bối của tôi khóc đây?” Từ ca bước vào phòng ngủ của Chu Thiển, đến bên giường lau đi những giọt nước mắt của cô.

Chu Thiển nhìn anh đầy nghi hoặc.

Từ ca cười gượng, nói: “Biệt thự của cô không có ai a. Hình như mấy người hầu ngủ cả rồi.”

Chu Thiển gật đầu, không nói gì.

Từ ca cũng chẳng biết nói gì với cô. Hai người cứ ngồi cạnh nhau không nói gì cho đến khi điện thoại của Từ ca vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Phản Kích

Từ ca cũng chẳng biết nói gì với cô. Hai người cứ ngồi cạnh nhau không nói gì cho đến khi điện thoại của Từ ca vang lên.

Anh nhìn điện thoại rồi nhìn sang Chu Thiển. Thấy mặt cô tràn ngập thương tâm do dự không biết có nên nói cho cô biết tin hay không. Nhưng mà cũng đành thôi vì công việc anh đưa điện thoại cho cô xem.

Chu Thiến ngơ ngác cầm điện thoại thấy hình ảnh trong Trịnh Phàm cùng Ung Cát trong quán bar. Cô cười lạnh để điện thoại sang một bên: “Anh giúp tôi chứ?”

Từ ca cười ha hả. Đánh giá Chu Thiến từ trên xuống dưới: “Cô nói xem?”

Chu Thiến cắn môi.

Từ ca đứng dậy mỉm cười, cầm điện thoại bỏ vào túi quần, bỏ đi ra khỏi phòng: “Cô làm việc cho tôi, đương nhiên tôi phải trả lương cho cô.”

Đôi mắt của Chu Thiến hiện lên sự cay nghiệt, độc ác. Ung Cát lần này tôi sẽ không cho cô chết từ tế.

Ung Cát, cô làm gì với tôi, tôi sẽ trả lại gấp 10 lần.

“Tiện nhân.” Chu Thiến nghiêng răng nói.

Cô xoay người nằm xuống giường, nhắm mắt ngủ nhưng thực tế đang suy nghĩ cách tra tấn Ung Cát.

Tại Phòng Vip quán bar Dương Thủy.

Sau một hồi lẫn lộn kịch liệt.

Trịnh Phàm dựa người vào đầu giường. Ung Cát bên cạnh vận vẹo thân mình dựa người vào Trịnh Phàm.

“Phàm anh có thích em không?”

“Ừ.”

“Phàm anh hủy hôn với Chu Thiến đi, cưới em được không? Gia tộc của em cao hơn Chu gia.” Ung Cát lấy ngón tay chọn chọc vào vòm ngực chắc khỏe của Trịnh Phàm.

“Ngủ đi.” Trịnh Phàm ôm Ung Cát nằm xuống.

Ung Cát cắn môi, buồn bực xoay người.

Trịnh Phàm cũng mặc kệ cô ta, tắt đèn nhắm mắt ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Ung Cát tỉnh dậy nhìn kẻ bên không thấy Trịnh Phàm, bực bội bước phòng tắm.

Ngực Tuyết.

“Nhị gia, tôi thấy ông đừng đối địch với tiểu thư nữa, nếu bây giờ ông chịu sống hòa bình thì chắc chắn tiểu thư sẽ cho ông ra khỏi đây.”

“Kêu ta sống hòa bình trong khi nó bày mưu muốn giết con gái ta hả?” Nhị gia tức giận đập mạnh vào chiếc bàn.

Người đó nghiêm mặt, nói: “Nhị gia, tiểu thư nói nếu ông không chịu thì đừng trách tiểu thư ra tay tàn nhẫn. Bây giờ Tiểu thư mới là người nắm quyền không còn ai có khả năng che chở ông như lão phu nhân nữa đâu.”

Hắn lạnh lùng quay người bước ra khỏi căn phòng không một tia sáng.

“Nhị gia không chịu ăn cơm thì bất kỳ thủ đoạn nào cũng phải khiến ông ta ăn. Không cho bất kỳ ai tới gần căn phòng này kể cả các vị thiếu gia. Lần sau Nhị gia còn trốn thoát các người tự mình mang đầu tới gặp tiểu thư.” Hắn sắc mặt thâm trầm lạnh lẽo nhìn những người canh giữ phòng, trầm giọng phân phó.

Đồng thời lúc đó tại một nơi tối tăm.

Ung Cát suy yếu từ từ mờ mắt. Cô hoảng sợ nhìn xung quanh, cô hét lên nhưng xung quanh không ai đáp trả.

Ánh sáng ập tới nhưng không sáng toàn bộ căn phòng. Nó chỉ sáng quanh Ung Cát, Ung Cát nheo mắt lại nhìn đám người bước vào.

Cô ngăn người nhìn người đang đi tới gần cô, run rẩy nói: “Chu ... Thiến.”

Một giây sau đó Ung Cát hét lên: “Con tiện nhân thả tao ra, tao sẽ nói với cha tao giết cả nhà họ Chu của mày.”

Chu Thiến cười lạnh. Bước tới trước mặt Ung Cát tát hai lần liên tiếp vào mặt cô ta.

“Ung Cát nguoi nhớ lúc Tư Lan lẫn lộn cùng cha cô ta không? Ta thấy cô ta rất thỏa mãn.”

Ung Cát trợn mắt nhìn Chu Thiến, run rẩy. Cô ta tính lặp lại chuyện đó với cô? Không tuyệt đối không có chuyện đó.

“Đúng là tôi không dùng lại biện pháp đó nhưng mà cũng tương tự nó thôi.”

Nguyên Thiên Khải neho mắt cười, anh không thể nào hiểu được logic của những nữ nhân này. Cứ trả thù bằng việc XXOO thì chẳng thú vị gì cả. Chu Thiển mặc dù có tâm cơ nhưng mà vẫn còn non, tại sao Tứ muội không lại chọn cô ta làm việc a?

“Cô thật muốn trả thù cô ta bằng cách đó hả? Chỉ đơn giản như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Hành Hạ 1

“Cô thật muốn trả thù cô ta bằng cách đó hả? Chỉ đơn giản như vậy?”

Ung Cát quay đầu nhìn về phía Nguyên Thiên Khải, cô giật mình nhìn người đàn ông có nét tương tự Trịnh Phàm. Sao có thể, sao có thể? Không phải hán đã chết rồi sao?

“Thì sao? Chuyện này Tứ gia cho tôi quyền xử lý, anh đừng xen vào.”

Nguyên Thiên Khải bĩu môi. Hừ, tôi mới không thêm xen vào chuyện của cô thì có.

“Ung Cát, không phải cô rất thích làm chuyện đó sao? Ngày ngày vào quán bar tìm tình nhân, tôi thật không hiểu sức đâu mà cô cày cày mỗi ngày. A hôm nay cô chưa làm nha nhưng mà không sao, Ung Cát cô phải cảm ơn tôi vì hôm nay cô không cần phải đi quyến rũ đàn ông.”

Ung Cát không hề chớp mắt, một đám nam nhân khuôn mặt xấu xí đến cực điểm đi đến, cỡi dây trói cho cô rồi điên cuồng xé quần áo của cô, điên cuồng xoa nắn, nhấm nháp thương thức cô. Tiếng la hét của Ung Cát như vang vọng đến tận nóc nhà.

“Thật tiện nghi cho cô, người đầu đem kim châm với những cái khuy tai đến.”

Những người hộ vệ bày kim châm ra, cưỡng ép xỏ từng cái khuy tai lên từng bộ phận nhạy cảm của Ung Cát, máu tươi chảy không ngừng tạo thành những chấm đỏ trên khắp sàn nhà. Ung Cát đau đến ngất, cô thật không ngờ Chu Thiển dám làm vậy với cô. Trông nháy mắt trên cơ thể Ung Cát vô số vết thương của kim châm.

Những người đàn ông xấu xí không vì vết thương trên cơ thể Ung Cát mà né tránh, bọn họ nhường như là hóa thân của bọn dữ thú thấy máu, vết thương của Ung Cát thì càng hưng phấn điên cuồng hành hạ cô.

Ung Cát cảm thấy bản thân đau đớn vô cùng, ở phía dưới nơi nụ hoa của cô co giật liên tục, bị một đám đàn ông như dã thú lần lượt dùng cây gậy dài của họ mạnh mẽ đẩy vào nơi u mật tối tăm của cô. Cảm giác vừa thoải mái vừa đau đớn đan xen. Đây là lần đầu tiên có người mang đến cho cô cảm giác sung sướng đến như vậy.

Trong bóng đêm, nụ cười của Chu Thiển tựa như một đóa hoa anh túc, u ám mà xinh đẹp, phất tay bảo đám nam nhân đó lùi ra. Cho Ung Cát thỏa mãn như vậy đủ rồi bây giờ mới tới lúc tra tấn hành hạ cô ta.

Đám nam nhân đó đang cao trào thì bị Chu Thiển đuổi ra có chút bất mãn không muốn đi.

“Một chút ta đưa nàng ta cho các người tiếp tục chơi đùa, còn bây giờ thì ra ngoài.” Chu Thiển lạnh giọng nói.

Ung Cát mệt mỏi đau đớn nằm nơi đó, cô bị những hộ vệ đỡ đứng dậy đối mặt với Chu Thiển.

“Thời xa xưa, các tiểu thư nhà quyền quý họ thường bó chân để cho bản thân mình đẹp hơn, liễu yếu đào tơ trước mặt nam nhân khiến bọn nam nhân yêu họ hơn, Ung Cát cô luôn đi quyến rũ đàn ông lại là con nhà quyền quý chắc cô cũng nên thử bó chân xem kết quả có như trong sách nói không?”

Ung Cát cố gắng vùng vẫy, la hét nhưng tất cả đều muện.

Con dao nhỏ đâm xuống bàn chân Ung Cát, từng mảnh sứ nhỏ ép vào từng ngón chân cô. Đau đớn không thể tả, cô mở miệng cầu xin nhưng không ai để ý đến cô.

Nguyên Thiên Trạch mở hai mắt to nhìn Ung Cát đang gào to hét lớn, trong lòng hơi động. Anh không nghĩ Chu Thiển còn trò này, hành hạ kiểu này Ung Cát chỉ có con đường chết. Anh thờ dài, Chu Thiển thì sung sướng hành hạ Ung Cát còn anh phải đi dọn đường giùm cô.

Nghe từng tiếng kêu thảm thiết liên tiếp gần như đã không còn là tiếng người, nó còn thảm hơn cả tiếng của những con heo khi bị giết. Tất cả chỗ những vết thương của Ung Cát đầu bôi mật lên, những đàn kiến, sâu bọ lần lượt được thả lên những vết thương bôi mật. Cảnh tượng rất đáng sợ, tất cả những người trong phòng từ Nguyên Thiên Khải và Chu Thiến đều trắng bệch cả mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Hành Hạ 2

“Có người đã từng nói trên đời này sự nhục nhã nhất dành cho một tiểu thư quý tộc chính là bị in ấn hình nô lệ, gài điểm trên cơ thể, ta thấy quả thật không sai, Thiên Khải người nói xem, đúng không?” Chu Thiến thờ dài, suy tư.

Nguyên Thiên Khải liếc nhìn Ung Cát biết Chu Thiến định làm gì. Phán phó một tiếng với thuộc hạ, đầu đầu suy nghĩ cách giải quyết chuyện này cho thỏa đáng. Còn Ung Cát đau đón vụn vụn cơ thể, tâm trí mơ hồ.

Những người hộ vệ nhận được phán phó bắt đầu đun sắt nóng có kí hiệu dành cho nô lệ, gài điểm. Ung Cát thần trí đang mơ hồ sắp ngất thì cảm thấy có một vật nóng bỏng in lên khuôn mặt cô, cô tỉnh táo lại hết lớn thảm thiết.

Mùi thịt cháy khét tỏa ra khắp nơi. Dấu ấn ấy như khắc đến tận xương tủy của Ung Cát.

Chu Thiến phán phó đem Ung Cát đi tắm rửa lại cho sạch sẽ.

Ung Cát sau khi tắm sạch sẽ bị bỏ vào một thùng gỗ đầy rắn. Những con rắn thấy cô như kẻ thù không đội trời chung nhanh chóng cuốn lấy cô siết thật chặt, chúng dung rắn nanh của mình cắn, xé từng nấc thịt trắng trẻo của cô.

Ung Cát bị một con rắn quấn ngay cổ khiến cho cô hít thở không thông húng chi la hét, kêu cứu.

Chu Thiến cũng không muốn Ung Cát chết, một chút giáo huấn như vậy là đủ.

Ung Cát được kéo ra khỏi đám rắn liền ngất đi.

“Cho cô ta uống đi.” Nguyên Thiên Khải cầm một viên thuốc đưa cho thuộc hạ.

Thuốc này khó khăn lắm anh mới xin Hiểu Bằng cho bây giờ lấy ra 1 viên cho Ung Cát uống, anh cảm thấy thật đau lòng.

Sau một phút, đôi mắt xinh đẹp của Ung Cát trở nên ngây ngốc, thần trí không ổn định, cứ a a hi hi, cười khúc khích.

Chu Thiến ném Ung Cát cho đám nam nhân xấu xí kia rồi thỏa mãn bỏ đi.

Ung Cát bị hành hạ thêm vài tiếng đồng hồ mới được Nguyên Thiên Khải ném trở về Ung gia.

Ung gia chủ cùng Ung phu nhân vô cùng phẫn nộ ra lệnh điều ra sự việc ai dám ra tay với tiểu thư Ung gia. Nhưng tìm kiếm điều tra đều vô vọng. Ung Cát được đưa vào bệnh viện điều trị các vết thương. Qua một thời gian các vết thương từ từ kết vảy nhưng thần trí cùng kí ấn trên khuôn mặt của Ung Cát không thể nào trị hết.

Từ lúc đó bất kỳ nữ nhân nào lại gần ve vãn Trịnh Phàm đều bị Ung Cát hành hạ đến chết đi sống lại bị bức đến điên.

Trong giới quý tộc ồn ào lên tiếng nhiều gia tộc kết thành liên minh muốn tìm kẻ phía sau màn. Nguyên Thiên Khải lại đầu đầu giải quyết, anh nghiêng răng hận Chu Thiến, hận Tứ muội không.

Anh có vài lần lên tiếng cảnh cáo Chu Thiến ngừng việc này lại nhưng tất cả đều bị sự lãnh đạm của Chu Thiến đánh bay.

“Tứ gia nói tôi làm việc cho anh ta thì anh ta trả tiền lương cho tôi.”

Nguyên Thiên Khải gào thét, tố cáo Tứ muội không lạm dụng sức lao động với Tiểu Y, anh đòi tăng lương, đòi ngày nghỉ. Tiểu Y liếc nhìn bộ dạng lao lực đến nổi cơm không ăn nổi, hai mắt thâm quầng của Nguyên Thiên Khải chẳng thêm quan tâm, để lại một câu rồi bỏ đi.

“Không phải cậu chơi gái nhiều quá không đủ tinh lực à, để vài ngày nữa tớ nói với Hiểu Bằng cho cậu vài viên thuốc.”

“Không phải chơi gái, đây là bị các cậu hành hạ a.” Nguyên Thiên Khải đứng dậy chặn đường Tiểu Y gào thét.

“Không chơi gái? Vậy là cậu chơi trai hả?” Tiểu Y vòng qua Nguyên Thiên Khải đi xuống bếp.

“...”

“Nhìn bộ dạng của cậu chắc làm thụ hủ, chắc chắn bị hành hạ đến nỗi vậy, để vài ngày nữa tớ nói với Hiểu Bằng cho cậu vài viên thuốc.” Tiểu Y nhớ đến bộ dạng lao lực của Nguyên Thiên Khải cảm thấy đau lòng giùm cậu ta.

“...”

Nguyên Thiên Khải ôm mặt chạy ra khỏi biệt thự. Các cậu đều không phải con người mà.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Chu Thiến

Nguyên Thiên Khải ôm mặt chạy ra khỏi biệt thự. Các cậu đều không phải con người mà.

Trịnh Phạm biết người đứng sau màn là Chu Thiến nhưng anh tỏ ra không biết, cũng không đi tìm tình nhân nữa rất ngoan ngoãn ở bên cạnh Chu Thiến.

Trên đời này có người được gọi là hồ ly tinh mặt dày, Trịnh Phạm không tới gần cô ta nhưng cô ta lại cứ mặt dày bám dính lấy anh. Chu Thiến cực kỳ tức giận muốn ra tay giải quyết nhưng Tứ ca không cho bởi vì cô ta là nhị tiểu thư chi thứ 2 của Hoàng gia không thể hạ thủ.

Chu Thiến nhìn Trịnh Phạm cùng nhị tiểu thư kia cứ day dưa hết ngày này sang ngày khác lại không thể hành hạ cô ta, càng không thể hủy hôn với Trịnh Phạm. Trịnh Phạm thấy rắc rối không thể giải quyết, anh lặng thầm tạm biệt Chu Thiến chạy tới quân khu tránh nạn.

Trước thái độ làm ngơ của Nguyên Nghiêm đối với việc nhị tiểu thư kia bám theo Trịnh Phạm khiến Chu Thiến tức giận vô cùng.

Lại thêm Nguyên Thiên Khải vừa châm biếm cô vừa dụ dỗ cô. Trước lời nói vừa đâm vừa xoa của anh, cô như rơi vào tâm ma. Mặc cho người khác suy nghĩ gì, cô đồng ý trở thành bạn gái của Từ Ngôn.

Nguyên Nghiêm cùng Trịnh Phạm cho là cô tức giận nhất thời mà không chịu suy nghĩ nên đều ngầm bỏ qua việc làm đó của Chu Thiến.

Trịnh Phạm sau khi giải quyết chuyện nhị tiểu thư kia liền chạy về đồ dành, sủng Chu Thiến đến tận trời, anh thật sự xem cô là vợ mình là một người cực kỳ quan trọng.

Chuyện cô có tình nhân khác ngoài Từ Ngôn anh bỏ qua không để ý vì anh cảm thấy có lỗi với cô. Qua một tháng, năm tháng, một năm anh không tránh cứ một câu đến tận khi qua hai năm anh thật không thể chịu nổi khi thấy người con gái mình yêu qua lại với người đàn ông khác.

Anh biết cô còn giận chuyện 2 năm trước anh có tình nhân, day dưa với vị nhị tiểu thư kia. Một mặt vì cảm thấy đau lòng cùng hối hận, không muốn rời xa Chu Thiến, mặt khác anh không chịu nổi người đàn ông khác bên cạnh cô nên liền quyết định miệng nói tới quân khu một thời gian nhưng thật tế lại trốn ở nhà Hiểu Bằng.

Chu Thiến biết Trịnh Phạm vì sao anh nói dối với cô rồi trốn ở nhà Hiểu Bằng nhưng cũng chẳng muốn nói gì. Nguyên Thiên Khải nói đúng cô phải khiến anh yêu cô sâu đậm rồi cho anh biết cảm giác nhìn người mình yêu bên cạnh người khác không phải là mình thì có tư vị gì.

Nên chuyện này kéo dài hết tận bây giờ trở thành hài kịch trong giới quý tộc. Nhưng Nguyên gia cùng Chu gia người ta còn chưa lên tiếng thì ai dám mở miệng châm chọc.

“Tiểu Thiến tới rồi, cậu chơi đùa như vậy đủ rồi, Trịnh Phạm đợi cậu gần 3 năm không có nghĩa anh ta sẽ tiếp tục đợi cậu.” Thanh Uyển cắt ngang dòng hoài niệm của Chu Thiến, mở cửa xe đỡ Chu Thiến đi vào biệt thự.

Chu Thiến cuộn người nằm trên giường, nước mắt khóc.

----- ta là đường phân cách vui vẻ-----

“Năm 25 tuổi cậu phải làm cô dâu của tớ, nhớ điều đó. Nhớ không được lên phén cặp với thằng khác sau lưng tớ.” Lạc Nguyên Kỳ đứng ở sân bay néo đôi má phúng phính của Viễn Ninh cắn dạn.

Viễn Ninh gạt tay của Lạc Nguyên Kỳ ra, bĩu môi: “Biết rồi, cậu đi nhanh đi. À mà chừng nào cậu về?”

Lạc Nguyên Kỳ mỉm cười rồi nghiêm túc nói: “Tớ không biết có thể lần này đi rồi rất khó trở về gặp cậu, sao không nở xa tớ hả?” Nói xong anh cúi người lục lọi trong cái balo tìm kiếm gì đó.

Viễn Ninh mừng rỡ, hai mắt tỏa sáng cười nói: “Lạc Lạc à, chúng ta không gặp nhau cũng không sao tớ thật không luyến tiếc cậu, đúng rồi tốt nhất sau này mãi mãi đừng gặp nhau.”

Lạc Nguyên Kỳ tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chuyến Đi Ra Biển 1

Viễn Ninh mừng rỡ, hai mắt tỏa sáng cười nói: “Lạc Lạc à, chúng ta không gặp nhau cũng không sao tớ thật không luyến tiếc cậu, đúng rồi tốt nhất sau này mãi mãi đừng gặp nhau.”

Lạc Nguyên Kỳ tức giận.

Một quyển sách dày cộp hướng về phía trán của Viễn Ninh mà đánh xuống.

Viễn Ninh mở mắt hoảng sợ như vừa rồi cô mơ thấy một con ác mộng.

Ánh mắt của Lạc Nguyên Kỳ cùng quyển sách trong giấc mơ dường như sát khí lao về phía cô giống như thanh kiếm của các vị đạo sĩ diệt trừ yêu quái khiến Viễn Ninh hốt hoảng tỉnh giấc.

Viễn Ninh dụi mắt nhìn xung quanh. May quá chưa vượt qua không gian để trở về quá khứ hay thời cổ đại đầy yêu quái, vẫn đang ở trong phòng của mình.

Cô nheo mắt nhìn đồng hồ, lơ mơ thấy kim đồng hồ chỉ vào số sáu. Thấy vẫn còn sớm Viễn Ninh nằm xuống giường chuẩn bị ngủ tiếp. Vừa mơ màng chìm vào giấc mộng thì tiếng chuông điện thoại vang lên khiến cô giật mình.

Viễn Ninh ai oán nhìn điện thoại, lầm bầm: “Mới 6h30 sáng mà đã người gọi điện thoại.”

Cô nhắc điện thoại nói với giọng ngái ngủ uể oải: “Alo”

“Cho cậu 5 phút chuẩn bị, 5 phút sau tớ qua đón cậu.”

“Ê... ê...” Viễn Ninh ngây người hết một phút.

Cô hốt hoảng chạy vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân, thay đồ rồi chạy xuống bếp.

Lão quản gia nhìn Viễn Ninh đầy nghi hoặc. Bình thường tiểu thư đến tận 7h mới dậy không biết có chuyện gì gấp.

“Quản gia, có đồ ăn sáng chưa?” Viễn Ninh gấp gấp hỏi.

Quản gia lắc đầu, nhìn đồng hồ: “Tiểu thư chờ thêm 5 phút nữa đi.”

5 phút nữa mới có đồ ăn? Cô đắn đo suy nghĩ. Đồ ăn hay chết? Vẫn nên bảo toàn mạng sống đi.

Viễn Ninh cầm túi xách phi nhanh ra ngoài cửa.

Từ xa Lạc Nguyên Kỳ nhìn thân ảnh nhỏ bé đang cấp tốc chạy về phía mình mà mỉm cười.

“Cậu tới trễ, tớ cho cậu 5 phút mà bây giờ đã 7 phút 18 giây.” Lạc Nguyên Kỳ nhìn đồng hồ trầm ngâm.

Viễn Ninh thở hổn hển. Tên chết bầm, nói đón cô mà hấn đậu xe cách cổng biệt thự một khoảng xa. Những người chạy marathon so với cô chạy còn chậm hơn, cô dốc hết sức lực của mình mà chạy đến điểm hẹn như vậy đã nhanh lắm rồi. Vậy mà hấn còn bày ra khuôn mặt chán nản chờ đợi thật khiến cô bức hỏa.

Viễn Ninh hậm hực, trong lòng hỏi thăm 18 đời tổ tông Lạc gia.

Lạc Nguyên Kỳ nhéo đôi má phụng phịu của Viễn Ninh, lắc đầu cười: “Vào xe đi, ăn gì chưa? Tớ chờ cậu đi ăn.”

Cô ngạc nhiên nhìn Nguyên Kỳ. Hắn chờ cô đi ăn? Tốt bụng vậy sao?

“Tớ không đói, cậu chờ tớ tới công ty đi.” Viễn Ninh cảnh giác nói. Lạc Nguyên Kỳ còn lâu tớ mới mắc mưu cậu.

“Phải không?”

Viễn Ninh gật đầu như trống gỗ. Lạc Nguyên Kỳ nhìn cái mặt “tớ rất thông minh đấy” của Viễn Ninh, cười xòa.

Lạc Nguyên Kỳ chờ Viễn Ninh tới một nhà hàng Pháp: “Xuống xe, tớ nhớ cậu thích ăn sáng ở nhà hàng này nhất.”

Viễn Ninh ngờ nghệch bước xuống xe: “Tớ không đói.”

“Tớ đói.”

Lạc Nguyên Kỳ sai chân bước vào nhà hàng, chọn một bàn gần cửa sổ ngồi xuống, nhanh chóng gọi một phần đồ ăn sáng.

Viễn Ninh đi chậm rãi theo sau, nhắc ghế ngồi đối diện Lạc Nguyên Kỳ.

“Muốn ăn không? Tớ bao cậu. Tớ hứa danh dự.”

Viễn Ninh nhìn thẳng vào mắt Lạc Nguyên Kỳ nhưng trong đôi mắt trong suốt đó tràn đầy ôn nhu không có chút gì tính kế. Nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn bộ dạng thông đồng của Lạc Nguyên Kỳ lại sờ cái bụng của mình. Viễn Ninh cắn răng gật đầu, bình đến tương chặn, nước đến đất chặn. Tớ không tin giữa thanh thiên bạch nhật cậu dám giở trò quỷ gì.

Đôi mắt của Lạc Nguyên Kỳ xẹt qua một tia sáng xong nhanh chóng biến mất, giờ tay gọi phục vụ thêm một phần.

Đang ăn, điện thoại Lạc Nguyên Kỳ reo. Cậu cầm điện thoại lên trầm ngâm mấy giây quay sang uống hết ly sữa, đứng dậy.

“Tớ ra ngoài nghe điện thoại, cậu ăn từ từ.”

30 phút sau.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chuyến Đi Ra Biển 2

30 phút sau.

Viễn Ninh hip mắt thỏa mãn, xoa cái bụng nho nhỏ tròn trĩnh của mình.

Bây giờ cô mới để ý thấy người ngồi đối diện vẫn không thấy đâu.

Đôi mắt hạnh nhân của Viễn Ninh xoay tròn một vòng. Cô hốt hoảng đứng bật dậy chạy ra ngoài quầy tiếp tân.

Cô gái đứng ở quầy tiếp tân thấy Viễn Ninh đi tới, vẻ mặt niềm nở cười: “Vị tiền sinh lúc này đi cùng tiểu thư đã về trước, xin tiểu thư tính tiền trước khi ra về.”

Cô gái phục vụ đưa biên lai cho Viễn Ninh.

Viễn Ninh rút vài tờ đưa cho phục vụ. Cô gái phục vụ chưa kịp trả tiền thừa thì Viễn Ninh đã phóng nhanh ra ngoài.

Cô ngó nghiêng xung quanh không thấy xe hơi của Nguyên Kỳ đâu thì bắt đầu phát hỏa.

“Lạc Nguyên Kỳ tớ hận cậu, tên chết tiệt đừng để tớ gặp lại cậu.” Viễn Ninh ngửa mặt lên trời hét to.

Viễn Ninh mệt mỏi xoa đôi chân. Tên Nguyên Kỳ đáng ghét dám bỏ cô lại chạy đi đâu không biết hại cô đi bộ hết 15 phút.

Lạc Nguyên Kỳ phía xa mỉm cười nhìn Viễn Ninh. Đây chỉ là trừng phạt nho nhỏ dành cho cô dám cả gan không nghe điện thoại của anh, dám tránh mặt

anh.

Anh lái xe tới chắn ngang trước mặt Viễn Ninh.

Viễn Ninh đang đi thì thấy một chiếc xe chắn ngang đường, nhất thời tức giận nên không nhìn kĩ chiếc xe này, đá thật mạnh vào chiếc xe.

“Ai dám chắn ngang đường vậy hả? Ra đây nói chuyện với lão nương.”

Lạc Nguyên Kỳ mở cửa xe, sắc mặt thâm trầm.

Viễn Ninh quay sang tính mắng người lái xe một trận thì thấy khuôn mặt quen thuộc mà giận mình.

Nhưng tâm trạng của Viễn Ninh đang rất tồi tệ, mặt lạnh lùng đi đôi giày cao gót, dường như coi mặt đất là mặt của người nào đó, hung hăng giẫm thật mạnh mà đi, cô đi ngang qua mặt Nguyên Kỳ đang đứng bên cạnh chiếc xe.

Lạc Nguyên Kỳ nhìn Viễn Ninh bước qua trước mặt mình, thở dài, nắm tay cô kéo vào xe, cẩn thận thắt dây an toàn cho cô, cầm khăn giấy nhẹ nhàng lau mặt cho cô.

Bỗng nhiên Viễn Ninh thấy hành động này của Lạc Nguyên Kỳ thật kì quái khó mà lý giải được. Tuy Lạc Nguyên Kỳ là người giả dối, xấu xa nhưng cậu là thanh mai trúc mã của cô, ngày ngày hằn khi dễ cô khiến cô vừa tức giận đến muốn cầm dao đâm hằn vài nhát vừa sợ hằn nếu cô không ngoan ngoãn để hằn khi dễ thì lần sau hằn sẽ ra tay khinh khủng hơn.

Cứ tưởng rằng khi thấy cô không thêm để ý tới hằn mà bỏ đi thì đánh hay khi dễ cô tiếp, không ngờ hằn cũng tiềm tàng bản chất của một người dịu dàng.

Khuôn mặt của Viễn Ninh cơ hồ vận vẹo đến cực điểm.

Lạc Nguyên Kỳ tập trung lái xe nên không để ý thấy vẻ mặt được sùng mà kinh của Viễn Ninh.

“Cậu.. cậu chờ tớ đi đâu? Đây không phải đường tới công ty.”

“Một chút sẽ biết, tớ nói với Trương Hải Lam rồi, anh ta thay cậu giải quyết công việc.”

Viễn Ninh hừ lạnh, đeo tai nghe, vừa nghe nhạc vừa ngắm phong cảnh bên ngoài.

Đi được gần 2 tiếng đồng hồ. Khung cảnh cứ vùn vụt chạy qua, mặt trời dần lên cao tia nắng vui vẻ nhảy tung tăng khắp nơi, trời xanh mây trắng bông bênh trời chậm chạp, hai hàng cây xanh thẳng tắp đung đưa trước khó, không khí mát mẻ có chút phàn phất mùi cá, hương tằm mát ra xa xa có thể thấy màu xanh của biển rộng bao la.

Khoang đã, có gì đó không đúng, Viễn Ninh dụi mắt nhìn lại về phía xa xa. Cô mỉm cười nghĩ mình hoa mắt nên dụi mắt thêm lần nữa mở mắt ra nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ vẫn là... biển.

Viễn Ninh tá hỏa: “Lạc Lạc sao cậu chờ tớ tới biển. Dừng xe mau lên dừng xe.”

Nguyên Kỳ không để ý tới cô vẫn một đường lái xe hướng tới biển.

Viễn Ninh đang la hét lung tung thì chiếc xe phanh kít một cái, tim cô đập mạnh thình thịch, vội vàng im miệng, cầu xin Lạc Nguyên Kỳ không cần bắt cô đi xuống biển.

Lạc Nguyên Kỳ không có gì để nói. Nhìn người con gái trước mắt, vừa nãy còn la hét um sùm, không hiểu sao trong nháy mắt bày ra bộ dạng sắp chết cầu xin anh. Thật không hổ là tiểu thư quý tộc, đôi sắc mặt, thái độ nhanh như lật sách.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chuyến Đi Ra Biển 3

Lạc Nguyên Kỳ cúi người cười: “Cậu không cần bày dáng vẻ đó nó không hiệu quả đối với tớ.”

Thực ra nơi Lạc Nguyên Kỳ chở Viễn Ninh tới là địa điểm ngắm cảnh, du lịch nổi tiếng, nơi này có biển cũng chẳng có gì là kì lạ, chỉ thấy lạ là Viễn Ninh đang sống chết không chịu bước xuống xe.

Cầu xin, khóc thảm thiết làm đủ trò không những thế còn làm ra vẻ yếu ớt, đáng thương hề hề cộng thêm khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần thật khiến cho người khác hận không thể dễ dàng yêu thương.

Trước cảnh này bỗng chốc thu hút rất nhiều ánh nhìn, có một người mạnh dạn bước đến đẩy Lạc Nguyên Kỳ ra: “Vị tiên sinh này anh đang làm gì vậy sao có thể làm cho một cô gái xinh đẹp khóc?”

Mạn Tuyên cùng Vệ Gia Phúc đứng phía xa thấy mọi người đang vây xung quanh dường như đang xem gì đó. Màn Tuyên nhón chân lên xem có chuyện gì.

“Ồ, không phải xe của Nguyên Kỳ sao?”

Hai người nhìn nhau, trong mắt đôi phương có thể thấy đầy sự nghi hoặc cùng lo lắng. Hai người bước nhanh, chen chân qua đám người đến hiện trường vụ án.

Hiện trường vụ án là một chiếc xe và hai người đàn ông đứng bên cạnh đang tranh chấp.

Mạn Tuyên sắc cả nước nhìn bộ dạng lệ vũ khuynh tâm của Viễn Ninh, Vệ Gia Phúc sa sầm mặt nhìn tình cảnh trước mắt, nhìn Lạc Nguyên Kỳ rồi nhìn sang người đàn ông kia, ánh mắt phức tạp ấy ẩn chứa biết bao nhiêu cảm xúc.

Vệ Gia Phúc vẫn chưa biết chuyện gì đang diễn ra nên rất tự nhiên đứng xem kịch lại còn kéo Màn Tuyên cười đến vui vẻ, kết quả nhận lại cái liếc sắc như lưỡi dao.

Vệ Gia Phúc làm ra vẻ vô tội nhìn Màn Tuyên. Màn Tuyên hừ lạnh, sau đó Vệ Gia Phúc nhún vai, không biết nên nói gì.

Mạn Tuyên kéo tay Vệ Gia Phúc: “Cậu đi giải quyết đi. Tớ không đi.” Đúng là giọng điệu của người từng trải, trông rất ra dáng “chị đại”.

“Tớ không đi.” Vệ Gia Phúc khoanh tay đứng nhìn, giọng điệu không nóng không lạnh.

“Hừm không đi à?” Màn Tuyên bật cười: “Cậu chết chắc rồi.”

Vệ Gia Phúc nhếch mép cười.

Mạn Tuyên chạy ra giảng hòa, nói chuyện giúp Lạc Nguyên Kỳ.

Viễn Ninh hoàn toàn không biết rằng “nhờ cô” mà mọi chuyện rối loạn xạ lên. Viễn Ninh thấy Màn Tuyên đi tới thì thờ dài, cầm khăn giấy lau mấy giọt nước mắt trên mặt. Cô ngồi nghe bọn họ tranh cãi nói chuyện mà buồn cười, không sợ chết ngời đó híp mắt nhìn và lặng lẽ vui vẻ một mình.

Vì có Màn Tuyên ra mặt giải quyết nên mọi chuyện đều giải quyết ổn thỏa, mọi người thấy không còn chuyện gì vui nữa cũng bắt đầu tản ra. Cô xoay người nhìn Viễn Ninh cười rạng rỡ.

Quả thật Viễn Ninh không muốn nháo tới như vậy càng không muốn Màn Tuyên giải quyết giúp Lạc Nguyên Kỳ, cô chỉ muốn xem cái người mặt lạnh xấu xa Lạc Nguyên Kỳ tự giải quyết chuyện này như thế nào. Nếu nói ra suy nghĩ của mình chắc chưa tới lượt Lạc Nguyên Kỳ giết cô thì Màn Tuyên đã bay vào cắn xé cô rồi. Thế nên Viễn Ninh nghĩ rằng tự mình cảm nhận niềm vui một mình thì tốt hơn.

Mạn Tuyên khó chịu, nhéo cái mặt đang cười tùm tùm với cô: “Cậu muốn cười lớn thì cười đi, không sợ ảnh hưởng đến chức năng của cơ mặt sao?”

Viễn Ninh nghiêm túc nói với Màn Tuyên: “Tớ có muốn cười lớn đâu? Bây giờ tớ đang rất sợ hãi a.”

Mạn Tuyên nhìn khuôn mặt thối của Lạc Nguyên Kỳ, nghe Viễn Ninh nói vậy khiến cô dờ khóc dờ cười. Nháy mắt với Viễn Ninh cậu tự cầu phúc.

Viễn Ninh bước xuống xe vẻ mặt vui vẻ. Vừa bước xuống xe liền buộc tóc ra sau. Cúi người cầm đôi giày cao gót, chuẩn bị co chân lên chạy.

Bỗng nhiên Lạc Nguyên Kỳ khom người bế Viễn Ninh lên. Từ khoảng khắc bị bế lên nụ cười vụt tắt, sa sầm khuôn mặt, cô vùng vẫy muốn thoát khỏi Lạc Nguyên Kỳ vẫn không được.

Lạc Nguyên hắc ám cười: “Không phải cậu rất thích biển sao?”

Lạc Nguyên Kỳ bước chân hướng về phía bãi biển. Quăng chìa khóa xe của mình về phía Vệ Gia Phúc.

Mạn Tuyên chạy theo sau. Vệ Gia Phúc lắc đầu cười, thu dọn tàn cuộc.

Viễn Ninh âm thầm sợ hãi, ra sức níu lấy quần áo của Lạc Nguyên Kỳ, có chết cô cũng không muốn đung vào nước biển.

Chương 52: Chuyến Đi Ra Biển 4

Viễn Ninh âm thầm sợ hãi, ra sức níu lấy quần áo của Lạc Nguyên Kỳ, có chết cô cũng không muốn đung vào nước biển.

Cô trung ra bộ mặt ủy khuất đáng thương hề hề nhìn Lạc Nguyên Kỳ nhưng không hiệu quả.

Anh thấy cô xuống biển không một chút thương hoa tiếc ngọc.

Viễn Ninh sợ hãi hét ầm lên, ra sức vùng vẫy muốn đứng dậy nhưng bị Lạc Nguyên Kỳ giữ lại.

Sau hai tiếng bị song vỗ ầm ầm vào cơ thể, Viễn Ninh như bong bóng xì hơi nằm oạch ra giữa bãi cát trắng.

Ở phía xa, Trịnh Hiểu Bằng neho mắt nhìn thân ảnh của một người con gái nằm lẩn lộn lộn trên bãi cát trắng, khó hiểu.

“Nhìn gì vậy?” Ngô Thế Huân huych vào tay Trịnh Hiểu Bằng.

Thấy anh không trả lời mà cứ nhìn đắm đắm phía xa, Ngô Thế Huân cũng hướng mắt theo hướng mắt Trịnh Hiểu Bằng.

“Chậc sao hôm nay cậu hứng thú người khác ngoài Tiểu Y rồi?”

“Cô ta là em của Trịnh Phàm- Cổ Viễn Ninh.”

Không đợi Ngô Thế Huân nói gì hết, Trịnh Hiểu Bằng hướng về phía Viễn Ninh đi đến.

Viễn Ninh mệt mỏi nằm trên cát. Cô lằm bằm nguyên rủa Lạc Nguyên Kỳ, hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà họ Lạc. Cổ gắng ngồi dậy nhìn Mạn Tuyên cùng Vệ Gia Phúc đang vui vẻ chơi đùa tắm biển mà thâm ghen tị.

Bỗng nhiên có người che trước mắt cô, Viễn Ninh neho mắt ngược mắt nhìn.

Khuôn mặt trích tiên, xinh đẹp tuyệt luân cùng với nụ cười lạnh nhạt không nhiễm bụi trần, dưới ánh nắng chói chang càng tôn lên làn da trắng cùng từng đường cong cơ thể săn chắc khỏe mạnh của anh.

“Sao ngồi ở đây? Em muốn nhuộm da nâu?” Trịnh Hiểu Bằng lấy chiếc nón trên đầu xuống phúi vài cái đội lên đầu Viễn Ninh.

Viễn Ninh như rơi vào lưới tình, thẹn thùng nhìn Trịnh Hiểu Bằng.

Trịnh Hiểu Bằng nhìn người con gái có 3 phần giống Tiểu Y đang thẹn thùng thì bật cười nhất là đôi mắt sạch sẽ giống hệt với Tiểu Y lúc còn nhỏ.

Viễn Ninh nghe Trịnh Hiểu Bằng cười thì ngẩng đầu lên, cảm xúc vừa mới bị cô ép xuống vì nhìn thấy nụ cười của anh mà rộn lên. Cô đưa tay níu lấy con tim đang đập mạnh thình thịch.

“Nắng sinh ra là dành cho anh.” Viễn Ninh lằm bằm.

Trịnh Hiểu Bằng kéo Viễn Ninh đứng dậy. Chỉ về phía quán ăn phía xa, quay đầu nhìn Viễn Ninh ý hỏi có muốn cùng anh qua đó không.

Viễn Ninh từ con say tỉnh lại nhìn quán ăn Trịnh Hiểu Bằng chỉ thì ngượng ngùng không biết nên lắc đầu hay gật đầu.

Cô nhìn quần áo mình ướt sũng lại nhìn Trịnh Hiểu Bằng kể bên khô ráo thì sa sầm mặt mày, thầm nguyên rủa tên Lạc Nguyên Kỳ xấu xa kia.

Như nhìn ra nỗi băn khoăn của Viễn Ninh, Trịnh Hiểu Bằng kéo cô đi vào khách sạn của mình gần đó.

Tiểu Y uốn éo thân mình bước xuống giường mở cửa phòng. Thấy Trịnh Hiểu Bằng cô tính mở miệng hỏi thì nhìn thấy một cô gái phía sau lưng anh.

Nguyên Thiên Khai lo đầu ra thấy Trịnh Hiểu Bằng dắt một cô gái về thì giật mình.

“Này này cậu đây là ...?”

Tiểu Y liếc nhìn khuôn mặt giống với nhị thúc đến 5 phần trong đôi mắt xẹt qua một tia âm u không nói nên lời, quay người vào phòng kéo Nguyên Thiên Khai đang bối rối ngồi xuống giường xem phim tiếp.

“Tiểu Y cho tớ mượn một bộ đồ cho Tiểu Ninh.” Trịnh Hiểu Bằng bước đến tủ cầm ra một bộ váy.

Tiểu Y gạt đầu cũng không nói gì. Nhìn Viễn Ninh rồi chỉ về hướng nhà tắm.

Viễn Ninh ngại ngùng cầm đồ chạy nhanh vào nhà tắm.

Nửa tiếng sau, Viễn Ninh bước ra nhưng không thấy Trịnh Hiểu Bằng cùng anh đẹp trai kia, trong phòng chỉ có duy nhất cô gái tên Tiểu Y kia.

Tiểu Y cầm bịch bánh snack hướng về phía Viễn Ninh mời ăn.

Viễn Ninh cười xua tay thấy cô gái đó thả bịch bánh xuống lấy đồ sấy tóc đưa cho cô.

Lần này Viễn Ninh không từ chối, tiếp lấy máy sấy tóc, vừa im lặng ngồi hong khô tóc mình vừa lén lén quan sát Tiểu Y.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chuyến Đi Ra Biển 5

Lần này Viễn Ninh không từ chối, tiếp lấy máy sấy tóc, vừa im lặng ngồi hong khô tóc mình vừa lén lén quan sát Tiểu Y.

Chưa bao giờ Viễn Ninh thấy một người nào đẹp đến như vậy. Đẹp! Đẹp đến mức làm người ta choáng váng! Kinh diễm! Chỉ cần nhìn vào ánh mắt nữ tử trước mắt, dưới đuôi mày dài là đôi mắt sáng trong, lười biếng quyến rũ, dù chỉ một cái liếc mắt đủ để tất cả tâm hồn mọi người bị nàng câu đi mất. Dung mạo thanh thoát, khí chất lại tỏa ra vẻ mị hoặc quyến rũ. Đàn ông theo đuổi người con gái này, quả thật là xuất phát từ bản năng, không thể kháng cự.

Nghĩ đến đó thì Viễn Ninh bất giác nhớ tới Trịnh Hiểu Bằng, lúc này cô thấy Hiểu Bằng rất tự nhiên lấy quần áo của Tiểu Y đưa cho cô, bọn họ thân nhau đến nỗi vậy sao? Tâm trạng trùng xuống, không hiểu vì sao lại lo lắng.

“Hiểu Bằng ... với tôi chỉ là bạn. Tôi đã có bạn trai người mà lúc này cô thấy.” Đột nhiên Tiểu Y mở miệng nói.

Viễn Ninh xấu hổ cúi gầm mặt xuống, che dấu tâm trạng vui mừng chính cô cũng không biết cảm giác đó vì sao lại dâng lên.

Tiểu Y không thèm để ý Viễn Ninh nữa, vốn cô chẳng muốn mở miệng nói chuyện với Viễn Ninh nhưng cứ bị Viễn Ninh nhìn chằm chằm quan sát khiến cô khó chịu liền quay đầu thì thấy khuôn mặt đang đau buồn cùng lo lắng của Viễn Ninh lại nhớ đến ánh mắt xuân tâm rộn ràng của cô ta khi nhìn Trịnh Hiểu Bằng thì cô biết.

Trịnh Hiểu Bằng và Nguyên Thiên Khải mở cửa bước vào.

Trịnh Hiểu Bằng thấy Viễn Ninh đang thấp thỏm ngồi không yên thì mỉm cười kéo tay cô, hướng Tiểu Y nói.

“Tụi tớ đi trước.”

Nguyên Thiên Khải hừ lạnh, đóng cửa nhảy lên giường chân chó nhích về phía Tiểu Y.

“Đàng hoàng chút đi, từ nay về sau cậu là bạn trai tớ.” Tiểu Y đẩy cái mặt của Nguyên Thiên Khải ra.

Nguyên Thiên Khải giật mình, chưa đến 3 giây anh lại đưa cái mặt của mình tới Tiểu Y.

Trong khoảng thời gian này anh phải tận dụng hết khả năng của mình a, tốt nhất là khiến Tiểu Y bỏ cái tên đáng chết Trịnh Hiểu Bằng kia cùng anh đi đến lễ đường.

“Vậy tớ có được làm những hành động ... thân mật không?”

Tiểu Y không trả lời vẫn cầm bịch bánh snack ăn.

Nguyên Thiên Khải cười hắc hắc trước sự ngàng đồng ý của Tiểu Y, xông đến ôm thân ảnh mềm mại hằng đêm anh ước mong.

Lạc Nguyên Kỳ cầm theo một bộ quần áo sạch sẽ vừa mới chạy đi mua bước đến bãi biển, quan sát khắp nơi không thấy thân ảnh của cô gái nhỏ, phát tay gọi Vệ Gia Phúc vào hỏi có thấy Viễn Ninh đâu không? Nhưng đáp lại câu hỏi của Lạc Nguyên Kỳ là một ánh mắt vô tội xong ngạc nhiên rồi vui vẻ.

Vệ Gia Phúc thở dài vỗ lên vai của Lạc Nguyên Kỳ đồng tình nhìn anh.

“Cô gái nhỏ của cậu đang ừm phía sau cậu.”

Nói xong Vệ Gia Phúc nhanh chân chạy cách xa Lạc Nguyên Kỳ để tránh phải bị ngộ sát chết không biết lý do.

Lạc Nguyên Kỳ quay lại phía sau nhìn thấy một hình ảnh cực kì chói lóa. Anh nheo mắt nhìn, sắc mặt sa sầm, nhiệt độ xung quanh thoáng chốc lạnh lẽo.

Anh bước nhanh về phía Viễn Ninh.

Đang vui vẻ nói chuyện, Viễn Ninh cảm thấy có sát khí hướng về mình, cô ngó nghiêng xung quanh thì thấy 1 thân ảnh đang hướng về phía cô lao tới.

Viễn Ninh vội vàng bắt chấp hình tượng thực nữ nắm tay Trịnh Hiểu Bằng kéo đi thật nhanh.

Hiểu Bằng nhìn người đang đuổi theo sau, miệng bất giác nhếch lên. Giữ Viễn Ninh lại, xoa đầu cô: “Có người kiếm em a, tôi anh dẫn em đi ăn com. Bây giờ về nghỉ ngơi cho thật tốt đi.”

Viễn Ninh mấp máy môi, nắm tay anh không muốn buông ra. Cô luyến tiếc nha.

“Anh, cậu ta là bạn em, một người bạn bình thường.” Viễn Ninh bất giác ủy khuất nhìn Trịnh Hiểu Bằng giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Bữa Tiệc 1

Viễn Ninh mấp máy môi, nắm tay anh không muốn buông ra. Cô luyến tiếc nha.

“Anh, cậu ta là bạn em, một người bạn bình thường.” Viễn Ninh bất giác ủy khuất nhìn Trịnh Hiểu Bằng giải thích.

Trịnh Hiểu Bằng gạt đầu, rút tay ra khỏi bàn tay của Viễn Ninh.

“Lạc Nguyên Kỳ, lâu rồi không gặp. Anh tưởng không bao giờ gặp lại cậu ấy chứ.”

Lạc Nguyên Kỳ ôm eo Viễn Ninh như muốn đánh dấu chủ quyền.

“Đúng vậy, tôi không nghĩ sẽ có thể gặp được anh ở đây. Người kia... có khỏe không?”

“Ha ha ngay từ khoảng khắc cậu phản bội thì cậu nên biết cậu không còn tư cách. À nếu tới cậu rảnh thì tới tham dự tiệc cùng tụi anh, chắc họ vui khi thấy cậu.” Nói xong Trịnh Hiểu Bằng hướng Viễn Ninh vẫy tay vài cái rồi đi.

Viễn Ninh nở nụ cười ngọt ngào, vẫy tay chào lại Trịnh Hiểu Bằng.

Lạc Nguyên Kỳ ánh mắt đầy phức tạp, vỗ cái đầu nhỏ của Viễn Ninh: “Cậu không nên tiếp xúc với anh ta, đặc biệt là bọn họ.”

“Bọn họ? Ai? Có phải những người đi biển chung với anh Bằng? Họ tốt mà.”

“Cậu có tình cảm với anh ta?”

Quả nhiên tới rồi ...

Làm sao đây làm sao đây a?

Mặt Viễn Ninh đỏ tới tận mang tai, đầu óc lộn xộn thành cuộn giấy, các ngón tay nắm góc áo, mồ hôi đổ trên trán.

Lạc Nguyên Kỳ không muốn nhìn cô khó xử, dịu dàng xoa khuôn mặt trắng noãn của cô, nắm lấy bàn tay cô đặt lên lồng ngực rắn chắc của anh: “Tớ biết cậu có tình cảm với anh ta, bất kì cô gái nào nếu trong vị trí của cậu cũng bị anh ta đánh gục, cậu hẳn cũng biết tớ thích cậu, không, phải là yêu mới đúng. Viễn Ninh tớ đối với cậu tuy không dịu dàng như anh ta, tớ xấu tính luôn khiến cậu tức giận, sợ hãi tớ nhưng tất cả cũng chỉ vì tớ sợ nếu tớ dịu dàng yêu cậu thì sẽ có 1 ngày cậu sẽ biến mất. Cậu tha thứ cho tớ được không?”

Nghe những lời nói của anh, bàn tay cảm nhận được từng nhịp tim mạnh mẽ đập từ một người đàn ông đẹp trai, hoàn mỹ không có khuyết điểm nói ra, đã vậy còn dịu dàng, giọng nói chân thành như vậy, đôi mắt tràn đầy nhu tình sùng nịnh. Có người con gái nào mà không mê đắm, không thể kiềm chế chính mình. Trong đầu Viễn Ninh mấy giây đi lạc đường, suýt chút nữa gật đầu. Nhưng cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, bản thân không thể u mê thêm lần nữa a.

Cô rút tay ra khỏi lòng bàn tay ấm nóng của anh. Tha thứ cho cậu? Cho dù cô có tha thứ thì tình cảm của anh, cô cũng không thể đáp trả vậy thì tha thứ để làm gì?

Nếu không tránh khỏi việc tổn thương anh, không bằng sớm thẳng thừng với nhau, cô không muốn cứ dây dưa không rõ với anh. Không cần tiếp tục lừa gạt để rồi đánh mất cơ hội làm bạn cuối cùng.

Cổ Viễn Ninh, mày phải nói ra a, không nên lo lắng!!

“Lạc Lạc tớ rất cảm động, cảm ơn phần tình cảm cậu dành cho tớ nhưng từ nhỏ tới bây giờ tình cảm...”

Lời vẫn chưa nói hết...

Lạc Nguyên Kỳ cúi xuống hôn cô, chặn hết lời muốn nói của Viễn Ninh. Viễn Ninh giật mình tay chân luống cuống muốn đẩy anh ra nhưng bị Lạc Nguyên Kỳ nắm hai tay cô lại không cho cô cơ hội phản kháng.

Một lúc sau, Viễn Ninh mềm nhũn ngã người vào lòng ngực của anh thở phì phò, ánh mắt ngập nước, tức giận.

Lạc Nguyên Kỳ vuốt ve cánh môi sưng đỏ của cô mà cảm thấy hài lòng. Anh nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên đôi mắt của cô. Hơi nóng nam tính phả vào tai của Viễn Ninh khiến cô run rẩy.

“Cổ Viễn Ninh đời này kiếp này cậu không thể thoát khỏi tớ. Vứt ngay cái tình cảm với Trịnh Hiểu Bằng đi, nếu không đừng trách tớ.”

Viễn Ninh như một con mèo bị giẫm đuôi, giật mình mạnh, ngẩng đầu lên nhìn. Như muốn nhìn ra một tia ôn nhu, dịu dàng của anh nhưng khóe mắt anh liếc nhìn cô, lạnh băng và nguy hiểm, cô không khỏi run mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Bữa Tiệc 2

Viễn Ninh như một con mèo bị giẫm đuôi, giật mình mạnh, ngẩng đầu lên nhìn. Như muốn nhìn ra một tia ôn nhu, dịu dàng của anh nhưng khóe mắt anh liếc nhìn cô, lạnh băng và nguy hiểm, cô không khỏi run mình một cái.

Cậu ta cố ý!!

Lại giờ trò ụy hiếp cô?

Có cần thiết bức cô đến đường chết không?

Viễn Ninh ủ rũ cúi mặt.

“Tớ chính là kiểu người chỉ ăn mềm không ăn cứng.” Cô để lại một câu rồi chạy nhanh về khách sạn.

Vệ Gia Phúc hướng từ xa đi tới: “Có đôi khi cậu nên đối xử dịu dàng với Ninh Ninh không được sao?”

Mạn Tuyên gật đầu đồng ý: “Mặc dù cậu không cho bất kỳ người đàn ông nào đến gần cậu ấy nhưng không phải giờ khắc nào cậu cũng ngăn cản được, sao cậu không thử thay đổi một chút?”

Lạc Nguyên Kỳ biết rõ sự xuất hiện của Trịnh Hiểu Bằng không phải là trùng hợp, biết rõ Viễn Ninh bị bề ngoài ôn nhu của anh ta lừa gạt. Sâu bên trong anh rất muốn đối xử dịu dàng như Trịnh Hiểu Bằng đối với cô nhưng đó cũng chỉ là “muốn” anh không thể đối xử mềm mại với cô được. Không thể được!

“Tối nay chúng ta đi dự tiệc, về nghỉ ngơi thôi.”

Trong phòng khách sạn, Mạn Tuyên cầm đồ sấy tóc, vừa hong khô tóc vừa ăn bánh.

“Ninh Ninh, cậu biết Nguyên Kỳ từ nhỏ đã thích cậu. Tính cách cậu ta chính là đáng ghét, không biết nói những lời lăng mạn không biết đối xử dịu dàng nhưng tình cảm của cậu ta chính là thứ làm bất kì người con gái nào cũng cảm động.”

Viễn Ninh hừ hừ vài tiếng, lười biếng nằm trên giường.

“Được rồi không nói tới Nguyên Kỳ nữa vậy nói tới Trịnh Hiểu Bằng đi.”

Nhắc tới cái tên Trịnh Hiểu Bằng, Viễn Ninh cũng như bao người con gái khác khi rơi vào tình yêu, tự khắc đôi mắt nhu hòa, miệng cười túm tùm cả khuôn mặt sáng lên một cách lạ thường.

“Sao cậu thích anh ta? Vì anh ta đối xử với cậu dịu dàng?”

“Anh xinh đẹp như một bức tranh thủy mặc, người thờ ra hơi thở thanh nhã đủ để hòa tan khí chất của mọi người khiến tớ không thể dời mắt, cuối cùng đánh mất con tim.”

Viễn Ninh nhẹ nhàng mở miệng nói. Cô nhớ lần đầu gặp anh, nhớ đến khoảng khắc đánh mất trái tim mình rồi tự vui vẻ cười.

Mạn Tuyên ngược mắt nhìn Viễn Ninh. Đừng nói đây là “Yêu từ cái nhìn đầu tiên” đi.

“Cậu biết gì về anh ta không?”

Viễn Ninh nhìn Mặc Tuyên một lúc sau rồi lắc đầu. Mặc Tuyên thờ dài, muốn khóc.

Cô rất muốn Viễn Ninh có thể cùng Nguyên Kỳ thành một cặp nhưng cô lại muốn Viễn Ninh có thể tìm hạnh phúc của mình hơn. Nguyên Kỳ tốt nhưng cô sợ liệu cậu ta có thể mang lại hạnh phúc, vui vẻ cho Viễn Ninh?

“Đồ ngốc, chán cậu thật, thích người ta mà cậu lại không biết gì về người ta.”

Viễn Ninh cười hi hi, nhảy xuống giường, chân chó nịnh bợ Mặc Tuyên. Trong thành phố này, bất kì ai thì chỉ cần Mặc Tuyên muốn biết đều có thể biết toàn bộ thông tin của người đó.

Điện thoại Viễn Ninh reo lên, Mặc Tuyên cầm điện thoại bừa bãi ném sang Viễn Ninh:

“Người nào đó gọi.”

Trịnh Hiểu Bằng gọi tới nói 19h anh sẽ qua đón mọi người. Viễn Ninh ngọt ngào dạ một tiếng.

Viễn Ninh mệt mỏi chui lên giường ngủ một giấc đến tận 17h, bật dậy nhìn đồng hồ.

Cô kéo Mặc Tuyên dậy theo. Hai người sửa soạn qua loa thì đi tới khu shopping của thành phố biển. Dạo gần hết các cửa hàng Viễn Ninh mới hài lòng mua một chiếc váy xòe dài màu trắng viền hoa kết hợp với chiếc áo lụa trắng ôm sát từng đường cong trên cơ thể cô.

“Này, cậu mặc như vậy có hơi không phù hợp cho lắm.” Mặc Tuyên đứng trước gương trang điểm.

“Tớ thấy hợp mà. Tớ muốn xuất hiện với một hình tượng cổ điển a.”

Mặc Tuyên bừa bãi, đây là tiệc ăn chơi là tiệc ăn chơi a: “Tùy cậu.”

“Cậu nhanh một chút sắp tới giờ rồi.”

Mặc Tuyên hừ hừ vài tiếng. Cô vừa hoàn tất xong thì Vệ Gia Phúc gõ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bữa Tiệc 3

Trên sân thượng tất cả đã được trang hoàng sẵn sàng. Nhưng vẫn chưa có bất kì ai ngồi vào bàn ăn.

Trịnh Hiểu Bằng dẫn mọi người tới nơi tổ chức tiệc.

Mặc Tuyên cùng Viễn Ninh hơi choáng ngợp trước không khí của bữa tiệc. Tất cả đều rất tốt, rất đẹp. Nó cứ như một bữa tiệc hoàng gia thực sự.

“A thật lâu mới thấy lại cậu đấy Nguyên Kỳ.” Một chàng trai với đôi mắt màu hổ phách nhìn thấy Lạc Nguyên Kỳ liền giật mình lên tiếng.

“Đứng đứng từ khi Tiểu Kỳ bỏ rơi chúng ta đi thì cũng được gần 5 năm rồi.” Một cô gái khuôn mặt nhàn nhạt sự khó chịu tiếp lời.

Những người còn lại thì im lặng không cho ý kiến nhưng ánh mắt nhìn Lạc Nguyên Kỳ tràn đầy sự chán ghét, phẫn nộ cùng với sự khinh thường.

Lạc Nguyên Kỳ cười trừ không đáp lại. Anh bỏ qua tất cả mọi ánh mắt ở đây hướng mắt mình nhìn tới người con gái xinh đẹp, tà mị. Hai cặp mắt, bốn con mắt giao nhau giữa không trung. Tiểu Y mỉm cười khi thể bá vương giao chiến áp lên người Lạc Nguyên Kỳ, khí lạnh trên người Lạc Nguyên Kỳ càng ngày càng trầm.

“Nhập tiệc.” Tiểu Y ma mị lên tiếng, bước đến ngồi vào bàn tiệc. Những người còn lại cũng lục đục đi tới ngồi vào bàn.

Không khí bàn ăn rất im lặng, không ai lên tiếng. Tiểu Y ăn vài miếng liền bỏ xuống, cầm khăn lau khóe miệng.

“Bỏ qua mọi thứ, ăn chơi đi.”

Mọi người như được lệnh xá, lập tức ồn ào lên tiếng. Không khí thoáng chốc vui vẻ, sôi nổi.

Khung cảnh hòa hợp đến mức tựa như vô số lần cùng nhau. Cùng nhau uống rượu, cùng nhau vui đùa.

Viễn Ninh lần đầu tiên thấy Lạc Nguyên Kỳ cười bỏ sự lạnh lùng thâm trầm của mình hòa nhập cùng mọi người. Cô nhìn nụ cười rực rỡ trên môi của anh, tự hỏi đã bao lâu rồi cô lại mới thấy anh thật sự cười?

Thật sự, thật sự rất lâu hình như từ khi gia tộc của cậu ấy bắt đầu tự đứng trên đất nước này, không còn liên minh với bất kỳ gia tộc lớn nào nữa.

Mạn Tuyên cùng Vệ Gia Phúc không khách khí gia nhập vào mọi người chơi đùa vui vẻ.

Viễn Ninh nhắm nháp vài miếng, cảm thấy vừa đủ liền cầm một ly rượu lùi vào một góc nhìn mọi người.

Cô thầm tiếc hận biết vậy nghe lời Mạn Tuyên không nên mặc bộ đồ này, cô cũng muốn tham gia a nhưng mà ...

“Đừng uống rượu, uống cái này đi.” Trịnh Hiểu Bằng nhét ly nước trái cây vào tay Viễn Ninh.

Viễn Ninh luyến tiếc nhìn ly rượu bị Trịnh Hiểu Bằng lấy rồi nhìn ly nước trái cây trong tay cô thờ dãi.

Trịnh Hiểu Bằng xoa đầu cô, ngồi xuống bên cạnh Viễn Ninh.

“Cho em”

Viễn Ninh nhìn lọ thuốc trong tay anh, ngược mắt nghi hoặc nhìn anh.

“Thuốc trị dị ứng. Tuy không trị tận gốc được nhưng nó có thể ức chế một phần nào đó.”

“Anh từng gặp trường hợp bệnh dị ứng khi da tiếp xúc với nước mặn như em. Sáng nay anh thấy em có bị nổi ban đỏ.”

Viễn Ninh a một tiếng, ngượng ngùng cúi mặt xuống muốn che dấu cảm xúc nơi đáy mắt.

Nụ cười tràn đầy sự ngọt ngào, hạnh phúc dâng lên khóe môi nhưng bị Viễn Ninh cố gấn áp chế xuống. Cô điềm tĩnh mỉm cười nhẹ, cảm ơn Trịnh Hiểu Bằng.

Thấy anh không nói gì Viễn Ninh cũng không biết nên nói chuyện gì.

Nhìn hai người nơi góc khuất, không ồn ào sôi nổi như bên đây, chỉ lẳng lặng ngồi cạnh nhau, hòa hợp đến mức Lạc Nguyên Kỳ cảm thấy chán ghét.

Lạc Nguyên Kỳ cầm ly rượu đưa trước mặt Tiểu Y. Cô không khách khí cầm lấy nhấp một ngụm rồi đưa ly rượu lên môi của Lạc Nguyên Kỳ.

Lạc Nguyên Kỳ: “Đưa nam nhân của mình cho người khác. Tiểu Y tôi thật không nghĩ ra tại sao chị lại đánh cược lớn như vậy.”

Tiểu Y: “Có đôi khi cuộc sống quá nhàm chán. Không phải cậu cũng bỏ mặc người con gái mình yêu tự nhảy vào bẫy sao?”

Lạc Nguyên Kỳ cảm thán: “Đúng vậy cuộc sống này quá nhàm chán.”

Anh cười xòa, híp mắt nhìn đôi mắt sâu như giếng trời của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Lời Hẹn

Viễn Ninh nghiêng đầu nhìn Trịnh Hiểu Bằng vô tình bắt gặp ánh mắt khó chịu của anh đang nhìn Tiểu Y.

“Anh thích Tiểu Y?” Cô bỗng thốt ra liền giật mình vội vàng che miệng.

Trái tim cô đập mạnh hồi hộp mong chờ anh trả lời nhưng cô lại sợ câu trả lời của anh.

Trịnh Hiểu Bằng: “Từ nhỏ Tiểu Y đã được giáo dục như một người thừa kế gia tộc. Tam phu tứ thị là điều không thể nghĩ đến nhưng đó không có gì lạ với một người con gái có trọng trách thừa kế gia tộc.”

“Tam phu tứ thị” Viễn Ninh ngạc nhiên, cô thật không ngờ tới thời bây giờ có loại chuyện như vậy. Anh nói như vậy là đang trả lời cho câu hỏi của cô ư?

Trịnh Hiểu Bằng nhìn đôi mắt trong suốt giống hệt đôi mắt của Tiểu Y thì ngập ngừng. Anh đưa tay che đi đôi mắt ấy.

“Anh chỉ thấy đau lòng giùm cho Tiểu Y thôi với tư cách như một người anh trai.”

Viễn Ninh cười khan hai tiếng rồi quay mặt sang chỗ khác. Tim cô vẫn còn đập thình thịch khi nghe anh nói. Liệu có phải chỉ là sự đau lòng của “một người anh” dành cho “em gái”?

Cô như thôi miên bản thân mình theo lời nói của anh. Mờ mờ ảo ảo dù biết đây có thể chỉ là một lời nói dối nhưng cô cứ vẫn muốn tin vào lời anh.

Cổ Viễn Ninh: “Hiểu Bằng anh thích người con gái như thế nào?”

Trịnh Hiểu Bằng ngần ngừ: “Anh thích? Ừm... một người con gái năng động nhưng không kém phần dịu dàng.”

Một dòng ký ức xuất hiện chậm rãi chạy qua tâm trí của Trịnh Hiểu Bằng. Anh cúi đầu, cười lạnh.

Cổ Viễn Ninh: “Tuần sau vào ngày thứ 4 có một cuộc đấu giá từ thiện. Anh có muốn đi cùng em không?”

Trịnh Hiểu Bằng đang tính từ chối vì ngày đó anh có hẹn.

Tiểu Y không biết từ đâu xuất hiện trước mặt hai người: “Hiểu Bằng không phải ngày hôm đó cậu cũng dự định đi sao? Vừa hay Cổ tiểu thư đi cùng cậu.”

Viễn Ninh quay sang nhìn Tiểu Y. Không hiểu sao cô cảm thấy cô gái trước mặt này thật sự rất đáng ghét. Nhưng vì cô ta là bạn của Trịnh Hiểu Bằng nên cô dù không bằng lòng cũng phải bằng mặt.

Trịnh Hiểu Bằng thờ dài. Đề cảm xúc khó chịu xuống đáy lòng, ngược mặt lên vui vẻ cười với Viễn Ninh.

“Hôm đó anh bận, anh tính nhờ người khác đi giùm buổi từ thiện đó. Ngày sau có thời gian rảnh anh sẽ hẹn em. Được không?”

Viễn Ninh gật đầu mỉm cười. Dù sao cô cũng chẳng thích đến mấy buổi tiệc từ thiện như vậy. Vừa hay anh Hiểu Bằng từ chối nhưng lại được một lời hứa hẹn. Tính ra cô cũng được lời.

Tiểu Y ánh mắt thâm trầm nhìn Trịnh Hiểu Bằng. Xoay người bỏ đi.

Lạc Nguyên Kỳ: “A thật đáng tiếc.”

Tiểu Y: “Vậy sao? Tôi thấy chữ “đáng tiếc” nên dành cho cậu.”

Lạc Nguyên Kỳ cười rộ lên, cả khuôn mặt anh như sáng bừng hơn, ấm áp hơn xóa tan đi cái lạnh vốn có trên khuôn mặt. Nhưng nếu không chú ý rõ thì sẽ không thấy đuôi mắt của anh lóe lên một tia sáng lạnh.

Viễn Ninh đang trò chuyện một vài đề tài thường ngày với Trịnh Hiểu Bằng thì cảm nhận được một ánh mắt nóng rực nhìn về phía cô.

Viễn Ninh liếc nhìn về hướng ánh mắt đó thì cả khuôn mặt cô vắn vẹo như bị táo bón.

Ai... cô thờ dài trong lòng. Tự nhủ mình nhìn lầm rồi quay sang hướng khác không thèm để ý tới ánh mắt đó nữa.

Nhìn khung cảnh xung quanh bất chợt cô nhớ tới lời nói của Mạn Tuyên: “Ninh Ninh khi trong một khung cảnh lãng mạn thì không phải lời nói lãng mạn khiến người ta rơi vào bẫy tình mà chỉ cần một nụ cười. Đúng! Một nụ cười khuyh tâm a.”

Viễn Ninh cười gian một tiếng, điều chỉnh lại tâm trạng cùng khuôn mặt. Như vô ý mà quay sang cười với Trịnh Hiểu Bằng. Một nụ cười rạng rỡ tràn đầy

sức sống có một chút nhu tình một chút uy mị len lỏi.

Trịnh Hiểu Bằng ngẩn người nhìn Viễn Ninh.

Một nụ cười khuynh tâm! Viễn Ninh thấy Trịnh Hiểu Bằng như vậy liền mừng thầm trong lòng. Tuy hiệu quả không cao nhưng chỉ một chút như vậy cũng khiến cô thoải mái, vui vẻ.

Bắt gặp ánh mắt của Trịnh Hiểu Bằng nhìn Viễn Ninh có một chút nhu tình cùng sùng nịnh.

Lạc Nguyên Kỳ ở phía xa tuy cười đùa vui vẻ với người khác nhưng ánh mắt anh lúc nào cũng nằm trên thân ảnh phía trước. Khi nhìn thấy nụ cười đáng lẽ phải nên thuộc về mình nhưng bị người khác cướp đi, tâm trạng của anh không thể cười nổi. Anh quay sang tìm kiếm thân ảnh của Tiểu Y. Thấy khuôn mặt thâm trầm của cô ta, ánh mắt xẹt qua một tia lo lắng cùng với ghen tuông rồi nhanh chóng biến mất nhưng đều bị Lạc Nguyên Kỳ thấy rõ. Đột nhiên tâm trạng của anh thoải mái hơn một chút.

Tiểu Y tôi nên nói chị ngu ngốc tự cầm đá đập chân mình hay nên khen chị một câu bất chấp thủ đoạn? A vẫn nên khen chị bất chấp thủ đoạn đi. Không biết cuối cùng ai mới là người thắng cuối cùng.

P/S: Có nhiều bạn nói là truyện của mình dài dòng và không có xoay quanh nữ chính, nó đi lan man nhiều quá. Nên từ giờ thì mình sẽ lược bỏ bớt những chuyện liên quan tới gia tộc mà chỉ xoay quanh nữ chính thôi. Nên từ chương này về sau sẽ có nhiều chi tiết mà những chương trước mình nhắc tới nhưng những chương sau mình sẽ không nói nữa. Nên nếu có bạn nào thắc mắc gì đó hay thấy truyện không hợp lý chỗ nào thì comt mình nhé mình sẽ cố gắng giải đáp và sửa lỗi lại

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Đổi Công Việc

Bữa tiệc kết thúc.

Mọi người nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc, lúc này còn vui vẻ bạn bạn bẽ bẽ với nhau bây giờ liền lạnh lùng, chán ghét như kẻ thù.

Trên đường về, Lạc Nguyên Kỳ cùng Cổ Viễn Ninh ngồi một xe. Mạn Tuyên cùng Vệ Gia Phúc ngồi một xe.

Không khí trong xe rất không thoải mái, ngột ngạt đến khó chịu, hít thở không thông a.

Viễn Ninh lén liếc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Lạc Nguyên Kỳ thấy anh mím môi trầm mặc như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Viễn Ninh: “Lạc Lạc cậu... suy nghĩ gì vậy?”

Thấy Lạc Nguyên Kỳ không trả lời như không nghe thấy cô nói gì vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ của bản thân mình.

Viễn Ninh nhướn mày. Không lẽ...?

Viễn Ninh: “Cậu không phải đang suy nghĩ tới Tiểu Y chứ?”

Sắc mặt của Lạc Nguyên Kỳ khẽ biến nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt lạnh băng của mình.

Thiên a! Không phải thật vậy chứ?

Cô khinh bỉ nhìn Lạc Nguyên Kỳ. Trưa hôm nay vừa nói yêu cô, buổi tối liền hoa tâm với một cô gái khác. Chắc chắn Lạc Nguyên Kỳ cậu thật không có khí tiết a.

Viễn Ninh cũng không thêm đề ý đến anh nữa. Hừ hừ vài tiếng rồi ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ.

Không ai nói cứ im lặng cho hết cả đoạn đường. Mỗi người một tâm trạng một suy nghĩ.

Sáng ngày hôm sau, Viễn Ninh mệt mỏi đứng dậy rời khỏi giường. Cô đứng trước gương bỗng nhớ tới bữa tiệc ngày hôm qua, ngày hôm qua cô không chú ý những người xung quanh chỉ lo nhìn Trịnh Hiểu Bằng bây giờ nhớ lại những người ở đó không ai không đẹp, khí chất đều bất phàm, đều là rồng giữa loài người. Nhưng những người đó cô chưa từng gặp a.

“Tuyên Tuyên, những người ngày hôm qua cậu nghĩ họ là ai?”

Mạn Tuyên đang thay đồ thì khựng lại vài giây rồi tiếp tục.

“Họ là con nhà quan.”

A thì ra là con nhà quan, chẳng trách họ đều bắt phạm như vậy, chẳng trách họ đều dùng ánh mắt khinh thường nhìn bọn họ.

Mạn Tuyên: “Ninh Ninh cậu nghe lời của A Lạc đi, bọn người tối hôm qua không phải con nhà quan bình thường đâu.”

Viễn Ninh làm như không hiểu: “Anh Hiểu Bằng là bạn của anh trai tớ.”

Mạn Tuyên: “Cậu nghĩ một bác sĩ như Trịnh Hiểu Bằng không có gia thế tốt thì có thể chơi cùng nhóm con nhà quan đó? Với lại tối hôm qua cậu không thấy Ngô Thế Huân sao?”

Viễn Ninh: “A nhớ năm xưa hình như Ngô Thế Huân có qua lại với anh trai tớ. Một nhân vật tầm cỡ lớn trong giới doanh thương ....”

Mạn Tuyên: “Ai nha tất cả đều là quân cờ thôi a, người chơi cờ mới là quan trọng nhưng bàn cờ này sắp xếp ra vì ai a.”

Quân cờ? Những người tầm cỡ lớn như vậy chỉ là quân cờ vậy người chơi cờ rốt cuộc là ai?

Viễn Ninh: “Cậu tra được gì về anh Hiểu Bằng chưa?”

Mạn Tuyên lắc đầu. Những thông tin vô cùng bình thường. Trịnh Hiểu Bằng không địa vị không gia thế chỉ đơn giản là một bác sĩ bình thường nhưng anh ta sao lại có thể trở thành bạn thân của bọn anh trai Viễn Ninh còn chưa nói tới nhóm người ngày hôm qua nữa.

Viễn Ninh: “Ha ha cậu không tra được cái gì là đúng rồi. Anh ta “đơn giản” chỉ là một bác sĩ. Cậu có nhớ cô gái tên Tiểu Y ?”

Mạn Tuyên ngạc nhiên, cô nhớ tới người con gái hôm qua. Cô tính mở miệng thì nghe Viễn Ninh nói, tất cả lời cô định nói đều nghẹn ở cổ họng.

“Đúng như cậu nghĩ a, Tiểu Y là đường tử của tớ - Hoàng Thiên Tử Y, gia chủ đời kế tiếp của Hoàng gia. Cô ta nghĩ mình nắm rõ hết tất cả mọi chuyện sao? Ha ha ngu xuẩn, tất cả nỗ lực mà Hoàng gia mang lại cho Cổ gia từ từ tớ sẽ lấy lại.”

Nhắc tới Hoàng gia thì cả người Viễn Ninh đều tỏa ra sát khí. Nếu để Lạc Nguyên Kỳ thấy cô lúc này thì chắc chắn sẽ bất ngờ cùng nghi hoặc không biết Cổ Viễn Ninh này là thật hay giả.

"Ninh Ninh cậu chưa đủ lực để chống lại cô ta."

“Tớ hiểu ý cậu Tuyên Tuyên, nhưng sẽ có một ngày tớ diệt sạch bọn họ.”

Trương Hải Lam nhìn đồng tài liệu trước mắt mà nhúc nhích cả đầu. Bao nhiêu công việc cần anh phải xử lý còn chưa làm xong mà bây giờ tiểu thư lại quăng cho anh một đồng văn kiện, hợp đồng.

Trương Mĩ Ái cầm hai ly cà phê nóng nhẹ nhàng gõ cửa, bước vào phòng. Cô đặt ly cà phê trước mặt anh.

Trương Hải Lam tập trung vào văn kiện: “Có chuyện gì? Tôi nhớ phòng bộ phận quảng cáo ở khu E của JL’s Weal.”

Trương Mĩ Ái: “Anh trai, em không muốn làm ở phòng quảng cáo a. Anh có thể chuyển em tới bộ phận khác không? Em muốn... muốn làm việc gần với anh.”

“Gần tôi? Mĩ Ái tôi nói cho em biết Cổ tổng điều em tới bộ phận đó là có lý do của Cổ tổng. Tôi nghe trưởng bộ phận bên quảng cáo nói em nháo không muốn làm việc. Em liệu hồn mà ngoan ngoãn làm việc. Tôi không rảnh mà quản chuyện của em.”

Trương Mĩ Ái tức giận cắn môi: “Anh trai, em là em gái anh a. Em không muốn làm ở đó. Em xin anh a. Bây giờ ở công ty quyền hành của anh cũng chẳng thua gì cô ta. Chẳng lẽ anh cam tâm lúc nào cũng ở bên cạnh làm thư ký cho cô ta?”

Trương Hải Lam ngược mắt lên nhìn cô: “TRƯƠNG – MỸ – Ái em không muốn chết thì đừng lặp lại câu nói đó thêm lần nữa. Đi ra cho tôi. Bây giờ em nghĩ tôi là ai hả? Em muốn tác quái tác quái là tôi sẽ ở phía sau dọn dẹp cho em?”

“Anh... anh em chỉ muốn đổi công việc.” Trương Mĩ Ái nhỏ giọng nức nở.

Trương Hải Lam gấp văn kiện lại, xoa hai mắt. Anh biết trong công việc không thể xen lẫn tình cảm nhưng Mĩ Ái chính là đứa em gái anh yêu thương nhất.

Anh cắn răng kéo ngăn tủ ra lấy ra một tờ giấy. Ghi tên bộ phận thiết kế game, đóng mộc, kí tên đưa cho thư ký Tô.

“Em về đi.”

Trương Mĩ Ái đã đạt được điều mình muốn liền vui vẻ đi ra khỏi văn phòng.

Thư Ký Tô nhìn tờ giấy: “Anh Trương, tiểu thư chiều nay sẽ trở về. Tôi khuyên anh không nên làm trái ý của người.”

TRương Hải Lam như không nghe lời của thư ký Tô, tập trung vào văn kiện công ty.

Thư Ký Tô thở dài. Cầm tờ giấy chuyển tới bộ phận thiết kế game.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Kế Hoạch

TRương Hải Lam như không nghe lời của thư ký Tô, tập trung vào văn kiện công ty.

Thư Ký Tô thở dài. Cầm tờ giấy chuyển tới bộ phận thiết kế game.

Buổi chiều Lạc Nguyên Kỳ chờ Viễn Ninh trở về.

Viễn Ninh đang nghe nhạc thì một văn kiện gửi tới điện thoại cô.

Mở ra xem. Sắc mặt Viễn Ninh liền biến sắc khó coi.

“Sao vậy?” Lạc Nguyên Kỳ bên cạnh giờ tay muốn lấy điện thoại của cô.

Viễn Ninh tắt điện thoại bỏ nhanh vào túi xách: “Không có gì chỉ là có một vài con chuột thôi.”

Lạc Nguyên Kỳ “ngã~” một tiếng rồi cũng không thêm nói gì thêm nữa.

Về tới biệt thự họ Nguyễn, Viễn Ninh chạy nhanh lên phòng mình.

Cô thay đồ tắm rửa, mở nhanh laptop vào một trang web, nhập vào một dãy số mật mã, tiến vào không gian của tổ chức.

Như thường lệ tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ, nhưng bây giờ có thêm một người nữa là Khiếu Từ.

“Viễn Hoàng chuyện gấp a. Bên Từ Ngón đang làm một cuộc thí nghiệm.” Xà Hạt nhanh miệng lên tiếng.

“Àn, tôi biết rồi, Na Na đã chuyển tài liệu cho tôi xem.”

Khiếu Từ: “Viễn Hoàng, theo như phân phó thì mấy ngày nay Tiêu Đình cũng không có gì đặc biệt nhưng tôi tìm thấy trong phòng cô ta có một bản xét nghiệm về liều lượng ma túy và chất gây kích thích của tổ chức chúng ta và Khai Tinh Ma.”

Trang Nhất: “Trong khoảng thời gian chúng ta rút ra khỏi La Mã và Nhật Bản, có một nhóm tổ chức tên là Z đã đánh vào chúng ta. Tôi đã điều tra nhưng vẫn không tìm ra được trụ sở chính của bọn chúng.”

Từ Yêu: “Mấy ngày qua cảnh sát quốc tế tăng cường phòng ngự, truy lùng bắt bọn khủng bố nên bây giờ tương đối yên lặng nhưng tổ chức Z đó liên kết với bọn quốc tế liên tục chỉ ra trụ sở chính của từng tổ chức.”

Viễn Ninh trầm ngâm suy nghĩ. “Tổ chức Z” theo lời của Trang Nhất cùng Từ Yêu thì nó có thể do chính phủ thành lập nhưng điều khó hiểu ở đây một tổ chức vừa thành lập không thể nào hoạt động mạnh như vậy.

Viễn Ninh: “Theo dõi một thời gian tình hình xung quanh, trước mắt chúng ta nên ngừng hoạt động một thời gian để quan sát. Chuyện bên Diêm Hách thì Na Na chỉ nói được một phần nhỏ kế hoạch của bọn chúng.”

Ngón tay Viễn Ninh lướt nhanh trên bàn phím, đem bản tài liệu post lên cho mọi người xem.

“Theo những nguyên liệu chất hóa học này thì có thể thấy chúng đang nghiên cứu chế ra một loại thuốc, trong khoảng thời gian tôi đi trên đường thì tôi đã gửi cho Tinh Vũ cô ấy nói những thành phần này là thành phần của một chất hóa học gây ra bệnh bạo phát nhưng nó lại tạo ra thêm một chất hóa học phụ đó là chất gây nghiện.”

Cả bọn đều trầm ngâm.

Diêm Hách đang dự tính kế hoạch gì a?

Xà Hạt: “Viễn Hoàng có khi nào chúng muốn làm ra một loại ma túy mới?”

Từ Tiêu: “Cũng có thể, nếu dùng loại ma túy đó thì cả tinh thần chúng ta đều tăng lên, khả năng chiến đấu cũng sẽ tăng cao.”

Viễn Ninh: “Bên đó muốn chiếm hãn các vụ làm ăn sao chúng ta lại im lặng được, Từ Yêu cô tới gặp Độc Y đi. Dùng mọi cách bắt cô ta về.”

Từ Yêu gật đầu.

“Còn chuyện Tiêu Đình thì mặc kệ cô ta tránh đề bên kia chú ý. Nhưng Khiếu Từ anh đã trở về thì có phải nên làm việc không? Ngày mai anh phụ Tiêu Đình đi.”

Khiếu Từ khóc không ra nước mắt, cả khuôn mặt nhăn nhúm lại như bị tảo bón.

Viễn Ninh tắt laptop nằm xoài người ra giường.

Cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Nhìn đồng hồ cô giật mình, không biết cô ngủ từ lúc nào.

“Ai vậy?” Viễn Ninh nhìn lướt qua số điện thoại đang nhấp nháy trên màn hình điện thoại rồi nhấn nút nghe.

“Lâu ngày không gặp, anh rất nhớ em.” Đầu dây bên kia truyền tới một giọng trầm thấp của một người đàn ông.

Viễn Ninh tròn mắt, nếu nói Lạc Nguyên Kỳ là người mà cô căm ghét đến cả buổi tối ngủ chỉ cần nghe giọng nói của anh ta là cô có thể gặp ác mộng thì người đàn ông bên đầu dây bên kia chính là người cô kính trọng, yêu thương như một người anh, một thành viên trong gia đình, dù anh có thay đổi như thế nào thì cô luôn nhận ra thông qua giọng nói của anh.

“Anh Du anh trở lại rồi hả? Sao anh không đi luôn đi. Ngày anh đi mà không chịu nói cho em biết làm cho trái tim bé nhỏ của người ta tổn thương a.”

Viễn Ninh giận dỗi lắm bầm.

“Ha ha bảo bảo giận rồi sao? Mai em rảnh không chúng ta gặp nhau.”

“Không được rồi, mai em phải lên trường a. Hay là đợi em học xong anh qua đón em nha.”

“Được.”

Cô cúp máy, trên khuôn mặt nở nụ cười vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Đại Học

Đại học A trường nổi tiếng nhất thành phố, có đầy đủ cơ sở vật chất, chất lượng học chính là đứng đầu cả nước. Là ngôi trường mà hàng trăm nghìn người mơ ước được đặt chân vào.

Khi vào trường này thì dù có là con nhà quan thì cũng như con nhà dân. Chỉ cần có tài cổng trường luôn sẵn sàng chào đón. Nhưng không có tài thì cho dù là con của người quyền lực cao nhất đất nước này cũng sẽ bị đá ra.

Mặc dù Đại học A mọi người đều bình đẳng không phân chia giai cấp. Nhưng vì lý do ngày trước có một vụ xung đột giữa hai nhóm học sinh: một nhóm học sinh của giới thượng lưu và một nhóm học sinh của nhà bình thường. Nhóm học sinh nhà bình thường kia dùng đầu ngón chân cũng biết kết cục của bọn họ như thế nào. Nên trường quyết định phân chia đồng phục. Để tránh những sinh viên nhà bình dân đụng phải người mà họ không nên đụng.

Giờ phút này, đóa hoa xinh đẹp nhất của Đại học A âm ức khóc thút thít trước mặt Mạn Tuyên xung quanh biết bao nhiêu người nhìn một cảnh này mà bàn tán xôn xao.

Mạn Tuyên tức giận nắm chặt tay, lạnh lùng nhắc khuôn mặt đang tỏ ra đáng thương kia.

Viễn Ninh chậm chạp xen vào đám đông. Cô đi lại đứng kế bên Mạn Tuyên.

“Chuyện gì a?”

Mạn Tuyên không trả lời, đứng bất động nhìn đóa hoa đang khóc.

Vì hai màu áo trắng dành cho sinh viên bình thường và màu áo đen dành cho sinh viên trong giới thượng lưu nên cô rất dễ dàng xác định được vị trí của mình.

Viễn Ninh nhắc chân đi tới hỏi một người mặc áo đen.

“Bạn học này chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“À tiểu hoa khôi trường hình như cướp bạn trai của Mạn tiểu thư.”

Viễn Ninh nghe từ “cướp” thì như cô mới chính là người bị cướp chứ không phải Mạn Tuyên. Cô hung hăng kéo Mạn Tuyên ra.

Nắm chiếc cảm thon gọn của đóa hoa kia. Đóa hoa đang khóc thì đột ngột có một lực kéo làm cho cô giật mình.

“Tiểu tiện nhân dám cướp bạn trai của Tuyên Tuyên, cô nên nói cô đáng tội gì đây?”

Đóa hoa hai mắt như vỡ đê, khóc tới thương tâm “Em không có, em không có cướp bạn trai của đàn chị.”

Ở bên phía sinh viên bình thường một người nói lại một người bên vực cho đóa hoa kia.

Đương nhiên bên thượng lưu sao im lặng cho bên bình dân lần mình được liền một câu một câu châm chọc đóa hoa nhỏ.

Mạn Tuyên kéo tay Viễn Ninh lại: “Ninh Ninh đừng quan tâm cô ta nữa, anh ta cũng chỉ là giày rách, cô ta đã muốn lấy rác thì mặc cô ta.”

Mạn Tuyên cùng Ninh Ninh chưa kịp xoay người đi thì có một nam sinh chạy vào đám đông. Cậu ta đỡ đóa hoa nhỏ lên, đỡ dành.

“Mạn Tuyên tôi đã nói Du Nghiên không có lỗi, tôi cũng không có yêu cô sao cô cứ gây sự với Du Nghiên là như thế nào?”

Viễn Ninh đánh giá nam sinh kia.

“Tuyên Tuyên sao cậu có thể nuốt trôi thể loại này hả? Nhìn đi khí chất tầm thường đến nỗi có mặc áo của giới thượng lưu cũng chẳng xóa được cái mùi tầm thường của hần.”

Đám người thượng lưu phì cười. Còn đám người bên bình dân thì u ám đây là cô ta đang sỉ nhục bọn họ sao?

“Cô...” Hần tức giận.

“Haiz nói sao ta, mẹ tớ thời đại học có chơi thân với một người. Vài năm trước gia đình hần từ nơi khác tới để đô lập nghiệp. Mẹ tớ vì tình bạn cũ mà ra tay giúp đỡ gia đình hần nên gia đình hần bây giờ mới miễn cưỡng bước vào giới thượng lưu. Thấy gia đình bên kia cũng bước vào giới thượng lưu nên mẹ tớ đặt ra hôn ước. Rồi mọi chuyện diễn ra cầu huyết đại loại như cậu thấy bây giờ.”

Mạn Tuyên từ tốn nói chuyện với Viễn Ninh nhưng cô lại cố ý nói thật to cho mọi người đều nghe.

Ai cũng ồ lên chỉ là dựa hơi vào Mạn gia mà bước vào giới thượng lưu mà nghĩ mình thành quý tộc rồi a.

“Cô, tôi nói cho cô biết nhà tôi đi được tới đây là nhờ vào năng lực của chúng tôi không hề có liên quan đến nhà cô, tôi thấy nhà cô mới là thấy quan bất quàng làm họ thì đúng hơn. Cô đừng nghĩ nói tới cái hôn ước đó thì có thể trối buộc được tôi.”

Hần vừa nói hết lời thì xung quanh nhóm người thượng lưu đều hút một ngụm khí. Ai nha, cái tên này bị bệnh a! “Thấy quan bất quàng làm họ” một hần cũng nghĩ ra được.

Nhà của tên này chắc cũng chỉ vừa tới mép của giới thượng lưu a, chắc nói đúng hơn là nhà giàu mới nổi nên chắc không biết ai nên chọc ai không nên chọc rồi.

Mạn Tuyên nghe vậy hai tay nắm chặt, kìm nén bản thân không được thất thố, còn Viễn Ninh thì phì cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Du Thiên Ngạn

Nhà của tên này chắc cũng chỉ vừa tới mép của giới thượng lưu a, chắc nói đúng hơn là nhà giàu mới nổi nên chắc không biết ai nên chọc ai không nên chọc rồi.

Mạn Tuyên nghe vậy hai tay nắm chặt, kìm nén bản thân không được thất thố, còn Viễn Ninh thì phì cười ha hả.

Nam sinh kia, đóa hoa nhỏ cùng nhóm sinh viên bình dân khó hiểu nhìn biểu hiện trên mặt của đám người đối diện.

Hả? Chuyện gì đây a?

“Trần Hồng Dương chúng ta hủy hôn ước ngay tại đây, sau này Mạn gia cùng Trần gia không quen biết.” Mạn Tuyên mỉm cười dịu dàng nhưng trong đôi mắt tràn đầy lạnh lẽo.

“Đứng đứng, nhân danh là tiểu thư của Nguyên gia, tôi xin chúc mừng anh lần này anh chết chắc rồi! Còn tiểu mỹ nhân nga, em thật có mắt như mù mà chọn hần làm Kim Chủ cho mình, lần này đắc tội tới chúng tôi, em nghĩ em có đường thoát không?” Viễn Ninh nhéo gò má xinh đẹp của đóa hoa nhỏ.

Du Nghiên hoảng sợ rúc người vào nam sinh kia.

Viễn Ninh mỉm cười: “Sợ? Tôi có làm gì em sao?”

Trần Hồng Đông đẩy cánh tay của Viễn Ninh ra: “Cô đừng tưởng có thể uy hiếp được tôi.”

Viễn Ninh xoa trán, cô có uy hiếp hần sao? Có sao? Tên nào tàn nhẫn mà di Bạch muốn hần thành con rẻ của mình sao? Di không sợ Mạn Tuyên sẽ bị ức chế đến chết sao a?

Bỗng nhiên Du Nghiên đẩy Trần Hồng Dương ra chạy ra khỏi đám đông, chạy về phía của một người.

Mọi người đều quay đầu nhìn sang. Một người đàn ông đỡ Du Nghiên, dịu dàng lau nước mắt của cô.

“Tiểu Nghiên ai làm em khóc?” Giọng nói trầm thấp lạnh lẽo nhưng bên trong nó bao hàm tất cả sự dịu dàng, quan tâm.

Du Nghiên úp mặt vào lòng ngực của hần ta, nhếch môi cười. Cô nắc nheo không nói lời nào chỉ về hướng của Mạn Tuyên và Viễn Ninh.

Hần từ phía xa neho mắt nhìn một đám người đang nhìn về phía bên đây, cũng không xác định người mà Du Nghiên đang chỉ là ai.

Hần phát tay, một đám người áo đen nghiêm chỉnh xuất hiện, nhát tề chạy đến bao vây đám đông.

Đám sinh viên bất đồng nháo nhào, la hét.

Mạn Tuyên quan sát tình huống: “Không ngờ cô ta có chỗ dựa lớn vậy.”

Viễn Ninh neho mắt nguy hiểm nhìn phía xa.

Hần sải chân bước đến, Du Nghiên kể bên chạy theo.

Du Nghiên nũng nịu nói: “Ca~ bọn họ ăn hiếp em.”

Hần nhìn theo hướng chỉ tay của Du Nghiên, ánh mắt nguy hiểm nhìn hai người Viễn Ninh.

Viễn Ninh cười nhạt: “Lâu không gặp Du Thiên Ngạn.”

Du Thiên Ngạn bỏ tay vào túi quần, không thèm để ý đến lời chào của Viễn Ninh, ánh mắt giết người nhìn Mạn Tuyên.

Viễn Ninh đương nhiên biết anh ta sẽ làm gì, cô đẩy Mạn Tuyên ra phía sau mình, bảo vệ Mạn Tuyên tránh ra khỏi ánh mắt giết người của Du Thiên Ngạn.

“Anh Du, nếu anh dám động vào bạn em thì đừng trách chúng ta trở mặt.”

“Vậy sao? Em làm gì được anh? Tiểu Ninh mặc kệ cô ta có phải bạn em hay không nhưng hôm nay cô ta dám đụng vào em gái anh thì chỉ có đường chết. Tiểu Ninh em vốn biết Tiểu Nghiên nhưng lại cố tình ức hiếp con bé nể tình chúng ta là bạn nhau anh bỏ qua cho em lần này.”

Mạn Tuyên bị sát khí của anh ta làm run rẩy, trong lòng thầm phỉ nhổ Du Nghiên và Du Thiên Ngạn.

Viễn Ninh cười khở, chơi với nhau từ nhỏ sao cô không hiểu tính cách của anh nhưng mà từ khi nào anh ta yêu thương đứa con riêng của mẹ kế mình đây.

Cô nắm lấy tay của Mạn Tuyên: “Anh Du, em không muốn đối địch cùng anh nhưng nếu anh cứ nhất định vậy thì em không ngại cùng anh đối địch.”

Viễn Ninh phóng sát khí của mình ra khiến những người xung quanh hít thở không thông.

Du Thiên Ngạn nhìn biểu hiện của cô thì cười to. Anh xoa đầu cô.

“Tiểu Ninh thật sự trưởng thành rồi a, anh không so đo với em nhưng anh không muốn lặp lại chuyện này lần nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Du Thiên Ngạn nhìn biểu hiện của cô thì cười to. Anh xoa đầu cô.

“Tiểu Ninh thật sự trưởng thành rồi a, anh không so đo với em nhưng anh không muốn lặp lại chuyện này lần nữa.”

Ánh mắt cảnh cáo đảo qua người Mạn Tuyên.

Viễn Ninh thu lại sát khí, cũng chẳng còn tâm trạng háo hức vì muốn gặp anh nữa, cô lạnh nhạt mở miệng.

“Người không phạm ta ta không phạm người, Du Thiên Ngạn dù chuyện gì xảy ra nếu Mạn Tuyên xảy ra chuyện gì thì em chính là người đầu tiên giết anh.”

Cô lạnh lùng nắm tay Mạn Tuyên kéo đi, để lại bóng lưng với anh. Du Thiên Ngạn phát tay cho đám người áo đen thả mọi người đi, anh cười khò trong lòng.

“Trần Hồng Đông đứng lại.”

Chưa nói đến tiếng thứ sáu, Trần Hồng Đông bị đám người áo đen kéo lên xe. Hắn hoảng sợ nhìn về phía Du Nghiên la hét.

“Nghiên Nghiên em nói với anh ta thả anh ra.”

Đội chiếc xe chở Trần Hồng Đông biến mất khỏi tầm mắt của Du Thiên Ngạn thì anh mới liếc nhìn cô em gái khác cha khác mẹ của mình.

Du Nghiên run rẩy đứng một bên, không dám ngược nhìn anh. Lòng cô tràn đầy sự hoảng sợ.

Cô biết anh sẽ không cho bất kì ai đánh mất tôn nghiêm của nhà họ Du nên bình thường dù anh có ghét cô đến mấy thì trước mặt người khác anh vẫn luôn bảo vệ cô, dịu dàng chăm sóc cô.

“Em nên biết tôi không hề kiên nhẫn dọn dẹp tàn cục của em”

Anh nói xong xoay người đi, bỏ một mình Du Nghiên đứng ở đó.

Du Nghiên cắn môi kiềm nén nước mắt sắp trào ra khỏi đôi mắt xinh đẹp.

Ở phía xa, có một bóng người của một nữ sinh, cô ta nhìn thân ảnh run rẩy của Du Nghiên cười châm chọc rồi xoay người cất bước bỏ đi.

Mạn Tuyên bực bội, vung tay ra khỏi bàn tay của Viễn Ninh.

Viễn Ninh ngó nghiêng xung quanh không thấy người nào theo sau thì mới yên tâm.

“Tuyên Tuyên cậu nhìn a, anh ta không phải người cậu muốn đùa giỡn là đùa giỡn được.”

“Nhưng mà..., tức chết tớ a. Hắn ta nghĩ mình là ai hả? Chỉ là một hắc bang mà dám ngông cuồng với tớ.”

Mạn Tuyên tức giận nói. Cục tức ngày hôm nay ngày sau nhất định phải trả lại gấp mười lần.

“Ừ cậu là nhất, anh ta chẳng là cái quái gì mà dám ngông cuồng trước nữ hoàng của chúng ta a thật đáng chết.” Viễn Ninh ha ha cười nịnh nọt.

“Tôi ngông cuồng?” Không biết từ đâu mà Du Thiên Ngạn bước ra.

Mạn Tuyên hừ lạnh nhưng trong lòng vẫn hoảng sợ nhảy ra phía sau Viễn Ninh trốn.

“Đứng đứng anh .... Anh rất ngông cuồng.” Cục tức vẫn chưa nuốt trôi nên dù trong lòng có hoảng sợ cô vẫn cố mạnh miệng hét.

Viễn Ninh nhìn bộ dạng sợ chết mà còn mạnh miệng của Mạn Tuyên thì phì cười. Mạn Tuyên trừng mắt Viễn Ninh. Cô nén cười ho khụ khụ, khuôn mặt nghiêm túc lạnh nhạt.

Viễn Ninh: “Anh đi theo tui em làm gì?”

Du Thiên Ngan: “Anh muốn mời em đi ăn một bữa.”

“Ninh Ninh mới không cần, hôm nay chúng tôi có hẹn rồi.” Mạn Tuyên nhanh miệng từ chối.

Du Thiên Ngan lạnh lùng liếc Mạn Tuyên. Mạn Tuyên tính mở miệng nói tiếp thì lập tức ngậm miệng.

Mạn Tuyên âm ức liếc nhìn Du Thiên Ngan một cái rồi bỏ đi về. Để dành chỗ cho hai người cô mới không thèm muốn làm bóng đèn nữa, cô phải nhanh chân đi báo với Lạc Nguyên Kỳ a.

“Cô... đứng lại.” Du Thiên Ngan thấy Mạn Tuyên chạy đi thì quát lớn.

Mạn Tuyên khựng lại vài giây rồi bỏ mặc lời anh nói nhưng chân chạy nhanh hơn khi nãy. Anh ta tưởng anh ta là ai mà dám ra lệnh cho cô? Anh nghĩ anh ra lệnh thì cô sẽ ngoan ngoãn nghe theo hả?

Viễn Ninh làm khán giả đứng nhìn màn kịch hai người diễn, híп mắt cười.

Gian tình gian tình nha.

“Anh Du, anh còn nhớ Tuyên Tuyên?”

Du Thiên Ngan cả khuôn mặt đen thui đang nhìn cô gái nhỏ chạy hối hả thì nghe giọng Viễn Ninh nên trở lại khuôn mặt băng lãnh.

“....”

Viễn Ninh bĩu môi, anh nghĩ anh không nói là cô không biết hả? Theo như cô nhớ không nhầm là khi cô mười lăm tuổi, ông ngoại dẫn cô đi dự tiệc dành cho những người trong hắc bang. Lúc đó Mạn Tuyên biết chuyện liền sống chết khóc lóc đòi theo nên bác trai dù không muốn con gái gặp nguy hiểm nhưng vẫn nhịn đau cho cô theo Viễn Ninh cùng ông ngoại đi dự tiệc.

Viễn Ninh thâm cười: “À, vậy sao lúc nãy anh còn làm mặt không quen biết hăm dọa sẽ giết Tuyên Tuyên.”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Viễn Ninh thâm cười: “À, vậy sao lúc nãy anh còn làm mặt không quen biết hăm dọa sẽ giết Tuyên Tuyên.”

“...”

Chắc cách thức theo đuổi người khác của anh Du với cái tên họ Lạc kia cũng chẳng có mấy phần khác nhau cả. Đều là kiểu người lạnh băng, bá đạo chẳng chút nào dịu dàng. Nhưng mà...

“Anh Du em nói cho anh biết một chuyện, Tuyên Tuyên chính là thích những người giống Trương Hải Lam.”

Viễn Ninh vỗ vai anh vài cái rồi cười bí hiểm chạy đi.

Du Thiên Ngan trầm lặng đứng đó, không khí xung quanh thoáng chốc lạnh băng.

Du Thiên Ngan thờ dài, xoa cổ: “Trương Hải Lam lâu rồi tôi chưa gặp cậu.”

Anh suy nghĩ chẳng lẽ biểu hiện của anh rõ lắm sao?

Đương nhiên không rõ rồi nhưng vì Viễn Ninh chơi với anh từ nhỏ, anh suy nghĩ gì chỉ cần cô liếc mắt đều biết hết.

Đừng hỏi vì sao Viễn Ninh cũng chơi từ nhỏ với Lạc Nguyên Kỳ nhưng cậu ta suy nghĩ gì cô đều không biết, không hiểu mà là vì từ nhỏ Lạc Nguyên Kỳ chính là bóng ma trong lòng cô, người ta thường nói gần vua như gần cọp cậu ta chính là vua còn cô thì chắc vinh hạnh lắm cũng chỉ là thái giám nên cô không muốn chết mà đi đoán bừa suy nghĩ của cậu ta. Hay nói một cách khó nghe thì mỗi lần đối diện, cô đều không dám nhìn thẳng mắt của Lạc Nguyên Kỳ.

Mạn Tuyên đứng ở cổng trường Đại Học A nhưng đầu cứ ngó nghiêng xung quanh trong sân trường, khi thấy Viễn Ninh chạy ra cô vẫy tay kéo Viễn Ninh. Cô vừa mở miệng hỏi:

“Ninh Ninh cậu có đồng ý không? Mà cho dù cậu có đồng ý thì một chút A Lạc sẽ giải quyết giùm cậu.”

“Sao cậu lại nói với cậu ta? Tuyên Tuyên cậu biết tớ chính là không thích.” Viễn Ninh khó chịu lên tiếng.

Mạn Tuyên a một tiếng về mặt hỏi hận xin lỗi Viễn Ninh.

Viễn Ninh hừ hừ vài tiếng vừa định chạy trốn trước khi Lạc Nguyên Kỳ tới thì một chiếc siêu xe xuất hiện chắn ngang trước mặt cô.

Viễn Ninh ngẩn người, nếu cô đoán không lầm thì chủ nhân chiếc xe này không phải là bạn cô thì cũng là kẻ thù của cô. Khả năng không quen biết rất thấp bởi trước cổng trường rất vắng xe.

Một người đàn ông ăn mặc lịch lãm bước ra. Anh giơ tay tháo mắt kính mát ra, để lộ ra đôi mắt hổ phách quyến rũ. Khuôn mặt xuất chúng ngay cả bất kỳ ai cũng chẳng so sánh được. Không khí xung quanh như ngừng lại, tất cả mọi người có mặt ở đây đều ngẩn người say mê anh.

Viễn Ninh nuốt nước bọt, lấy tay che miệng lại phòng ngừa nếu cô có chảy nước bọt thì cũng không làm mất mặt trước mỹ nam

“Xin Chào!”

Anh đưa bàn tay ra trước mặt cô. Viễn Ninh ngớ ngẩn bắt tay anh, trong lòng tự hỏi cô có quen mỹ nam trước mắt sao?

Mỹ nam tính rút tay lại nhưng vì Viễn Ninh nắm chặt quá anh bắt đầu bối rối không biết làm gì.

Lạc Nguyên Kỳ từ xa đi tới, thấy một màn trước mắt liền khó chịu đẩy mỹ nam ra rút khăn giấy từ túi quần lau tay cho Viễn Ninh.

Viễn Ninh hoàn hồn nhìn đôi tay của mình bị Lạc Nguyên Kỳ nắm thì ai oán trong lòng. Mỹ nam mỹ nam mỹ nam của tôi a.

Mỹ nam ngẩn người, ngượng cười, anh tự hỏi trong lòng tay của anh bản sao? Anh rút tay vào túi quần, nhìn Mạn Tuyên mỉm cười.

“Chào! Tôi tên là Hoắc Tiêu Vân, rất vui gặp bạn học.”

Mạn Tuyên nuốt một ngụm nước bọt, định giơ tay nắm lấy tay của Hoắc Tiêu Vân thì liền bị một đạo lực mạnh mẽ kéo về phía sau.

Du Thiên Ngạn sắc mặt thâm trầm, ánh mắt lạnh băng nhìn Hoắc Tiêu Vân, che chắn trước mặt Mạn Tuyên.

Hoắc Tiêu Vân thấy khó hiểu, anh sờ mặt mình. Anh đây là bị mọi người ghét bỏ sao?

Một người đàn ông bước đến phía trước nói nhỏ với Hoắc Tiêu Vân. Anh gật đầu xoay người đi theo phía sau người đàn ông đó bước vào trường Đại Học A.

Viễn Ninh nhìn chằm chằm vào bóng lưng từ từ nhỏ dần rồi khuất đi sau dãy hành lang của Hoắc Tiêu Vân. Cô có cảm giác người này rất quen thuộc, không biết gặp ở đâu rồi.

Lạc Nguyên Kỳ kéo Viễn Ninh lại, cả khuôn mặt tràn đầy sự tức giận. Hết cái tên Trịnh Hiểu Bằng lại đến cái tên Hoắc Tiêu Vân xa lạ kia.

“Không cho nhìn.” Lạc Nguyên Kỳ giơ tay che mắt Viễn Ninh lại.

Viễn Ninh bĩu môi, kéo tay Lạc Nguyên Kỳ xuống: “Tớ đi đến công ty, đi cùng không?”

Lạc Nguyên Kỳ ngớ ngẩn đây là lần đầu tiên Viễn Ninh mời anh đi chung. Trong lòng bỗng chốc vui vẻ, bao nhiêu đám mây đen trong lòng chỉ vì một câu nói của Viễn Ninh liền xua đi biến mất, mặt trời lộ ra.

Vì vui vẻ nên Lạc Nguyên Kỳ không chú ý đến khoe mắt Viễn Ninh có một tia sáng xẹt qua. Cô xoay người mỉm cười, há há há dụ dỗ bước đầu thành công.

Viễn Ninh cùng với Lạc Nguyên Kỳ bước lên xe hơi gần đó. Trước khi đi cô xoay người nháy mắt mấy cái với Du Thiên Ngạn, cười bí hiểm.

Mất thấy Viễn Ninh đi mất, Mạn Tuyên bủi bối trầm nghĩ “hay nhỉ lúc đầu còn tỏ ra khó chịu với tớ cuối cùng vẫn theo người ta lên xe thôi.”

“Tôi đưa em về.” Du Thiên Ngân kéo tay Mạn Tuyên đi về hướng của chiếc xe.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Mất thấy Viễn Ninh đi mất, Mạn Tuyên bủi bối trầm nghĩ “hay nhỉ lúc đầu còn tỏ ra khó chịu với tớ cuối cùng vẫn theo người ta lên xe thôi.”

“Tôi đưa em về.” Du Thiên Ngân kéo tay Mạn Tuyên đi về hướng của chiếc xe.

Mạn Tuyên chính là con người mang thù dai mà còn là người có chết cũng không sợ nên cô làm sao chịu cho Du Thiên Ngân đưa mình về.

Cô ghét bỏ gạt bàn tay đang nắm tay mình ra, nhưng không thành công: “Thôi thôi... Vệ Gia Phúc cậu biến ra đây cho tớ.”

Mạn Tuyên nhìn về một phía khuất sau cánh cửa trường hết lớn.

Vệ Gia Phúc xoa xoa thái dương, muốn trốn cũng không trốn được ma quỷ của Mạn Tuyên a.

Mạn Tuyên nháy mắt với Vệ Gia Phúc: tới, vai diễn của cậu.

Vệ Gia Phúc dùng khẩu hình miệng chỉ có hai người hiểu: Một bữa ăn.

Mạn Tuyên liếc nhìn sang Du Thiên Ngân đang đứng bên cạnh sắc mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Vệ Gia Phúc: Tốt, thành giao.

Vệ Gia Phúc cười hắc hắc, điều chỉnh cảm xúc với biểu cảm khuôn mặt. Sắc mặt thoát cái từ ám áp thành thâm trầm, khó chịu bước về phía Mạn Tuyên. Bộ dạng muốn có bao nhiêu gấp gấp có bấy nhiêu a.

Anh đi lại, lạnh lùng liếc nhìn Du Thiên Ngân gạt bàn tay của Mạn Tuyên ra, kéo cô ôm vào lòng: “Không cần anh phí sức đưa bạn gái tôi về.”

Du Thiên Ngân nhìn cánh tay đang quấn quanh eo của Mạn Tuyên rất chướng mắt, anh rất muốn một nhát chặt đứt nó.

Du Thiên Ngân mỉm cười với Vệ Gia Phúc rồi xoay người bỏ đi. Trong giây phút xoay người, ánh mắt của hai người chạm nhau, Vệ Gia Phúc có thể cảm nhận thấy sát khí lóe lên trong ánh mắt sâu thẳm đó.

Vệ Gia Phúc hứng thú nhìn người đàn ông đó, cúi đầu liếc nhìn cô gái trong ngực mình, anh cười tinh ranh một tiếng. Vệ Gia Phúc chếp chếp miệng, nghĩ sắp có kịch để xem a.

“Đi thôi baby, anh chở em tới nhà hàng Pháp mới mở gần đây.” Vệ Gia Phúc kéo khuôn mặt Mạn Tuyên lên, ánh mắt nhu tình nói.

Mạn Tuyên than trong lòng, cái tên này diễn càng ngày càng thật quá đi. Nếu không phải biết đây là diễn kịch thì Mạn Tuyên rất nghi ngờ cái tên này thật sự có tình cảm với cô a.

Cô nghiêng đầu khẽ thấy dáng người cao to đang đứng phía xa liền trong nháy mắt mỉm cười ngọt ngào với Vệ Gia Phúc: “Vâng.”

Vẫn nên diễn nốt luôn a, dựa vào bao nhiêu năm kinh nghiệm sống của Mạn Tuyên cô đây, chắc chắn trước đó cô cùng tên hắc bang kia từng gặp nhau, không chừng có một đoạn giai thoại tình cảm gì đó mà cô không nhớ. Mạn Tuyên nhủ mày, một người bề ngoài xuất sắc như hần ta gặp một lần tất sẽ không thể nào quên vậy sao cô không nhớ hần là ai a.

“Cậu lại ảo tưởng gì rồi hả? Người ta là người quen của A Ninh, hần đơn giản chỉ muốn đưa cậu về vì A Ninh nhờ thì sao?”

Vệ Gia Phúc gỡ cái đầu nhỏ của Mạn Tuyên. Cô nhe một tiếng, gật gù. Càng nghĩ càng thấy lời của Gia Phúc càng có lý. Chắc là do cô ảo tưởng rồi.

Du Thiên Ngân bước vào xe, Du Nghiên nghiến người sang anh muốn làm nũng như thường ngày thì bị Du Thiên Ngân đẩy sang một bên.

“Ngồi đằng hoàng cho tôi.”

Mặt cô biến sắc, thường ngày chỉ cần có mặt người ngoài thì anh không bao giờ tỏ thái độ như vậy.

Anh cầm điện thoại lên nhấn vào một dãy số điện thoại. Khoảng 1 phút bên kia bắt máy.

Du Thiên Ngan rút một liều thuốc lá trong túi áo ra đưa lên bên miệng, Du Nghiên vội bật lửa châm cho anh.

Khói của thuốc lá bay lượn lơ lửng làm cho đôi mắt màu xanh của Du Thiên Ngan thêm xinh đẹp, huyền bí.

“Đi điều tra cho tôi người tên là Vệ Gia Phúc.”

Bên kia Vệ Gia Phúc: “Ách xì...”

“Ài, cái tên này ko biết quay sang chỗ khác hả?” Mạn Tuyên phì phì tay áo của mình, tức giận trừng mắt với anh.

Vệ Gia Phúc vô tội nhìn Mạn Tuyên, xoa xoa cái mũi, đột nhiên anh nhớ tới ánh mắt của Du Thiên Ngan trước khi đi thì ánh mắt xẹt qua tia hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Lạc Nguyên Kỳ dừng xe trước cổng công ty, Viễn Ninh bước xuống xe, cúi người nói nhỏ với anh: “Chút gặp nhau ở khu thiết kế game nha.”

Viễn Ninh cười thầm trong bụng, hừ hừ không phải cậu rất rảnh sao, tớ cho cậu công việc để làm.

Bước vào công ty, mọi người thấy Viễn Ninh đều cúi người chào một tiếng: “Tổng giám đốc.” Cô gật đầu cười đi lướt qua mọi người, đi tới thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc, đi thẳng lên phòng thư ký.

Anna thấy Viễn Ninh phía xa đang đi tới, vội vàng bỏ công việc chạy tới cửa chuẩn bị tiếp đón, trong lòng thầm nghĩ “vị tổ tông này tại sao đi tới đây a.”

Mấy người thư ký còn lại, người thì chạy chuẩn bị trà, người thì chuẩn bị bàn ghế, người thì lo sắp xếp tài liệu cho gọn gàng...

“Chào Cổ tổng.” Mọi người đồng thanh.

Viễn Ninh mỉm cười chào lại mọi người.

“Khỏi cần, tôi tới đây muốn thông báo một chuyện rồi đi, một chút sẽ có người chuyển tới đây làm việc, không cần khách khí với người đó, Anna cô là Thư Ký Trưởng ở đây nên chút cô sắp xếp người nọ làm việc như một thư ký bình thường nên nhớ “phải bình thường” như mọi người ở đây.”

Viễn Ninh từ chối ly trà được đưa tới. Vừa nói xong cô đứng dậy bỏ đi.

Lời nói của Viễn Ninh làm cho mọi người trong phòng thư ký hơi khó hiểu. Ai đáng giá đến nỗi vị Cổ tổng này phải chạy qua bên đây nói một tiếng vậy a.

Anna làm việc ở đây cũng đã gần 10 năm sao còn không hiểu tính tình của ông cháu nhà họ Cổ này chứ. Đừng nói là phải “bình thường” mà là muốn cô hành hạ người sắp chuyển tới đây đi.

“Quay lại làm việc đi.” Anna xua tay, giải tán đám người đang đứng thăm đoán già đoán nọ suy nghĩ của Cổ tổng.

Viễn Ninh ngược nhìn công ty game mà cô mới xây, đợi Lạc Nguyên Kỳ. Thấy đáng anh ở phía xa đang đi tới, cô mỉm cười vẫy tay với anh.

Lạc Nguyên Kỳ cười nhạt, đi tới trước mặt cô vỗ cái đầu nhỏ của cô.

“Lạc Lạc có phải cậu rảnh không? Không làm gì?”

“Không rảnh .Sao vậy?”

“Tớ muốn đánh vào thị trường game nhưng cơ cấu của phòng thiết kế game chưa được ổn cậu có thể quản lý giúp tớ một thời gian không?” Viễn Ninh chạy ba đường hắt tuyến “không rảnh”? không rảnh mà Mạn Tuyên vừa gọi thì chưa đến 15 phút sau đã có mặt.

Lạc Nguyên Kỳ “ừ” một tiếng, nắm tay cô kéo vào công ty.

Viễn Ninh cụp mắt xuống che dấu tia vui vẻ trong mắt, vừa mở cửa phòng thiết kế game ra, cô điều chỉnh cảm xúc khuôn mặt lạnh nhạt, nghiêm túc chẳng khác gì với khuôn mặt lạnh băng của Lạc Nguyên Kỳ là bao nhiêu.

“Chào Cổ tổng.” Mọi người đồng loạt đứng lên.

Từ lúc thấy Viễn Ninh bước vào tim của Trương Mĩ Ái đập liên hồi, lần này không biết cô ta muốn làm gì cô. Mặc dù trong lòng không sợ nhưng Trương Mĩ Ái cô đây cũng thoáng lo lắng. Nhưng một khắc sau trong lòng tràn ngập lo lắng của cô biến mất, thay vào đó là cảm xúc say mê, trái tim cô đập nhanh hai nhịp.

“Mọi người hôm nay tôi tới đây là để giới thiệu với mọi người một người. Đây là Lạc Tổng, tôi cố tình mời vị CEO này về là muốn cùng mọi người phát triển công ty game này thành công, nên Lạc tổng sẽ thay tôi điều hành nơi này.”

Mọi người đều gật đầu thăm vui sướng vì mình có thể làm việc với Lạc Nguyên Kỳ- một vị thiếu gia nổi tiếng không kém phần đảm con nhà quan, còn là một trong những CEO nổi tiếng trên thương trường.

Viễn Ninh cười đến híp cả mắt.

Lúc nhỏ, cả 3 anh em Trương gia đều chơi với cô. Sống cùng nhau đến tận năm cô 15 tuổi, lúc ấy ông ngoại xác định người kế thừa thì ông Trương mới chọn ra hai trong ba người bọn họ ở bên cạnh cô. Dù không được chọn nhưng cô ta vẫn ở lại Cổ gia đến tận năm 18 tuổi. Có thể người ta không nhìn ra nhưng một người từ nhỏ chán ghét Lạc Nguyên Kỳ như cô thì chỉ cần một chút động thái nhỏ là có thể nhận ra Trương Mĩ Ái chính là thích Lạc Nguyên Kỳ.

Ví dụ như lúc ăn, Lạc Nguyên Kỳ rất ghét ăn ớt chuông, cậu ta lúc nào cũng bỏ ớt chuông qua bên phần ăn của cô, mỗi lần như vậy Trương Mĩ Ái sẽ làm nũng với cô:

Trương Mĩ Ái: “Viễn Ninh tớ rất thích ăn ớt chuông, cậu xem phần của cậu rất nhiều nha chia cho tớ tí được không?”

Viễn Ninh: “Được, cho cậu hết đó.”

Nhưng mà lúc nào cô ta cũng từ chối, chỉ lấy phần ớt chuông của Lạc Nguyên Kỳ, ăn đến vui vẻ.

Ví dụ như khi xếp chỗ ngồi. Năm cấp 3, dựa vào số thứ tự mà mình bốc trúng mà xếp chỗ, lần xếp chỗ đầu tiên, Lạc Nguyên Kỳ là số 5, Vệ Gia Phúc cũng trúng số 5 thế là Trương Mĩ Ái lên khi Vệ Gia Phúc không chú ý mà đổi 2 mảnh giấy, cái tên Vệ Gia Phúc kia cũng chẳng quan tâm nghĩ mình hoa mắt. Lần xếp chỗ thứ 2, dựa vào thành tích mà xếp chỗ ngồi, khỏi cần phải nói cuối cùng hai người học giỏi nhất lớp lần nữa lại ngồi cạnh nhau.

Ví dụ như khi trường thêm bơi vào thời khóa biểu, Trương Mĩ Ái đã dành cả mùa hè cố gắng tập gym để thân hình hoàn hảo, chắc kết quả là đám con trai nhìn cô ta không chớp mắt, đứng kể cả Lạc Nguyên Kỳ nhưng cậu ta nhìn xong cũng chẳng buồn nhìn lần thứ hai.

.....

Viễn Ninh kêu phó giám đốc của bộ phận thiết kế game: “Anh Lý, anh cùng Lạc Tổng hợp tác phát triển công ty game này cho thật tốt.”

Lý Văn mỉm cười gật đầu.

Viễn Ninh mỉm cười, vẫy tay với hai người rồi biến mất. Lạc Nguyên Kỳ đi ra ngoài, nhấn vào một số điện thoại.

Bên kia Vệ Gia Phúc vừa mới hộ tống Mạn Tuyên trở về, nghe điện thoại reo, anh lầm bầm vài tiếng nhấn nút nghe.

“Phúc, cậu thay tớ quản lý công ty một thời gian, bây giờ tớ có việc bận.”

“Nè..nè tên kia cậu nghĩ tớ là osin của cậu hả, tớ còn rất nhiều chuyện phải làm.”

“Nga, lâu rồi tớ chưa gặp bác Vệ.”

“... Lạc Nguyên Kỳ cậu được lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Viễn Ninh vui vẻ, đi về công ty chính. Cô thả chậm cước bộ bước vào thang máy nhấn số 20.

Lộc cộc...lộc cộc

Tiếng giầy cao gót của cô nện xuống sàn nhà trơn bóng, cả hành lang im lặng đến lạ thường. Viễn Ninh nhú mồm khó hiểu. Mặc dù công ty càng lên tầng cao thì càng ít người qua lại, dù sao thì mấy nơi này dành cho lãnh đạo nên không cần thiết phải ồn ào.

Nhưng cũng không cần phải vắng không một tiếng người như vậy chứ.

Cốc cốc

“Vào đi.”

Viễn Ninh đẩy cửa vào, Hạ Du Nguyệt ngược mắt thấy cô bạn thân của mình chỉ cười rồi cúi mặt xuống xử lý tiếp công việc.

“Nguyệt, sao cả tầng 20 này của cậu không thấy ai vậy?”

“Tớ cấm bọn họ lên tầng 20 này. Đỡ phải ồn ào”

Viễn Ninh hoảng hốt, Hạ Du Nguyệt bỏ văn kiện xuống, xoa mắt đã mệt mỏi nói:

“Mấy tháng nay mấy lão kia gây cho tớ không ít khó khăn đi, chuyện gì cũng lôi tới ra mấy chuyện còn con cũng bắt tớ giải quyết nên tớ mới ra lệnh chuyện gì thật cần thiết mới tới gặp tớ còn những chuyện còn lại cứ viết báo cáo.”

Viễn Ninh trầm ngâm, cô cảm thấy hơi bất an trong lòng. Cô nhìn thẳng vào mắt của Hạ Du Nguyệt thấy cô ta không có gì lạ, Viễn Ninh đứng dậy chào tạm biệt.

Mặc dù Hạ Du Nguyệt là bạn thân từ nhỏ của Viễn Ninh nhưng từ nhỏ tính cách của Du Nguyệt rất hiếu thắng, cao ngạo. Nói là bạn thân nhưng khi chuyện gì ảnh hưởng tới lợi ích của cô thì đừng nói là bạn thân cô đều có thể giẫm đạp dưới chân mà bước lên cao.

Từ nhỏ Viễn Ninh chính là thích tính cách đó của Du Nguyệt vì nó được xem là một loại bản lĩnh, rất ít người có cái bản lĩnh đó, chính cô cũng có một phần tính cách đó nhưng cô khác Du Nguyệt, cô không lấy gia đình, bạn thân để hy sinh còn Du Nguyệt thì bất cứ cái gì cũng có thể.

Tình bạn giữa cô và Du Nguyệt nhìn bề ngoài rất hoàn hảo nhưng cô và Du Nguyệt kể từ khi lên cấp 3 thì rất ít khi nói chuyện với nhau, hướng chỉ là lên đại học chưa từng gặp nhau một lần.

Bạn thân với nhau mười mấy năm trời còn trở mặt thì tình bạn giữa cô và Hạ Du Nguyệt có vẻ “rất là thiêng liêng”.

Viễn Ninh cười châm biếm đóng cửa lại.

Vài ngày trước... cả đám tiểu lãnh đạo của Huyết Vũ chạy đến quán bar uống rượu.

Từ Yêu sau khi nốc liên tiếp ba ly rượu thì cảm thấy đầu choáng váng. Trang Nhất bên cạnh ghét bỏ đẩy cô qua bên Xà Hạt. Xà Hạt nhú mồm, kéo Từ Yêu đi về phía nhà vệ sinh.

Hai người một kéo một lết chen qua biết bao nhiêu người mới đi tới được cái hành lang khuất tràn đầy ánh sáng xanh đỏ mờ ảo. Sau khi đẩy Từ Yêu vào nhà vệ sinh xong, Xà Hạt đứng ngoài, nhìn hành lang mờ ảo không có tiêu cự.

Vô tình cô nghe thấy tiếng khiến người ta tim đập, mặt đỏ. Xà Hạt nhếch môi cười, khoảng 20 phút sau Từ Yêu bước ra, sắc mặt không còn khó chịu như lúc đầu nữa.

“Này có nghe gì không?” Từ Yêu đẩy Xà Hạt một cái.

“Có đã được 20 phút rồi.”

“...” Từ Yêu trong lòng mắng “biến thái” sao cậu có thể đứng nghe cái thứ này trong vòng 30 phút mà cái mặt vẫn lạnh nhạt a.

Xà Hạt kéo Từ Yêu đi xem, Từ Yêu lại mắng thêm “đại biến thái”.

Khi thấy người trong góc khuất đang liêu mạng dây dưa với nhau, hai người liền nhận ra người đàn ông đang hi hục kia là Từ Ngôn, Xà Hạt cười tà một tiếng lấy điện thoại ra quay lại phim con heo nóng hổi kia.

Từ Yêu xoa đầu, sao cô có một người chị em biến thái đến mức này a.

Mục đích Xà Hạt quay cái đó cũng chỉ muốn gửi qua khoe với Viễn Ninh.

Lúc nhìn cái video của Xà Hạt gửi tới, Viễn Ninh sa sầm mặt mày không phải vì đây là video cấm trẻ em xem mà là người phụ nữ đang ở dưới thân của Từ Ngôn là Hạ Du Nguyệt.

Chắc thật quá kịch tính.

Quay trở lại hiện tại, sau khi Viễn Ninh đóng cửa thì Hạ Du Nguyệt nở nụ cười khó hiểu.

“A Ninh.”

Viễn Ninh vừa đóng cửa lại thì nghe tiếng Hạ Du Nguyệt kêu, cô liền mở ra, nhìn Hạ Du Nguyệt thắc mắc.

Hạ Du Nguyệt: “Con người chính là luôn muốn vươn lên cao.”

Viễn Ninh cười: “Nguyệt, tớ chơi với cậu từ nhỏ sao không biết cậu thế nào, nhấn lại với anh ta là tớ sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.”

Hạ Du Nguyệt: “A Ninh đừng lo lắng, tớ sẽ không làm tổn thương cậu chỉ là có một số thứ ... tháng sau tớ sẽ sang Mỹ nên ghế phó tổng này đành nhờ cậu tuyển chọn người khác rồi.”

Viễn Ninh: “Tốt.”

Viễn Ninh đóng cửa, đi lên phòng làm việc của mình.

Cô thật không ngờ là Từ Ngôn lại ra tay mạnh mẽ đến vậy, cô đặt tay lên ngực, nơi này đang đau nhói. Nói thì nói dù biết Hạ Du Nguyệt là người như vậy nhưng bị bạn thân lợi dụng khiến cô thật đau lòng.

Viễn Ninh thở dài, lẩm bẩm: “Nguyệt mong lần này là lần cuối cậu làm vậy với tớ”, cô ngẩn người, cười cười tự mắng mình “Ha ha thật ngu ngốc, nếu đây là lần cuối thì cậu ấy sao có thể là Hạ Du Nguyệt được.”

Cô đẩy cửa vào phòng làm việc, nhìn một đồng văn kiện trên bàn rồi quay đầu nhìn bàn thư ký Trương Hải Lam đang ngồi thì tự nhiên cô cảm thấy buồn phiền trong lòng, cô suy nghĩ cô có nên nhờ Vệ Gia Phúc qua giúp mình một tay hay không.

Bên kia Vệ Gia Phúc vừa bước vào phòng làm việc của Lạc Nguyên Kỳ thì hắt xì, anh xoa mũi. Nhìn đồng văn kiện trên bàn, Vệ Gia Phúc khóc không ra nước mắt.

Thư Ký của Lạc Nguyên Kỳ thấy Vệ Gia Phúc lạt lạt văn kiện thì ngỡ ngàng không biết đây là ai mà dám vào phòng giám đốc trong khi cô không có ở đây.

“Anh là ai mà dám vào đây?” (Nữ phụ lên sân nhà)

Vệ Gia Phúc ngược nhìn cô gái đang đứng ngược với ánh sáng cảm thấy vô cùng chói mắt.

Nếu nói Viễn Ninh mang nét đẹp Phương Đông có chút của Phương Tây, Mạn Tuyên mang nét đẹp cao ngạo, quyến rũ thì cô gái trước mắt mang một nét đẹp khiến người khác ấn tượng ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Khuông mặt tinh xảo như búp bê sứ, đôi mắt phượng mang nét phong tình bí ẩn, chiếc mũi cao thẳng nhỏ nhắn khéo léo, môi anh đào nhỏ nhắn đỏ tươi căng mọng. Còn thân hình thì ba vòng đầy đủ nơi nào cần có thì có, nơi nào cần nhỏ gọn thì nhỏ gọn. Đôi chân thon dài đẹp nhìn rất quyến rũ.

Vệ Gia Phúc liếm liếm môi, nghĩ thầm cái tên họ Lạc kia thật sung sướng có một em gái xinh tươi như vậy bên cạnh phục vụ hăng ngày.

“Giám đốc của em đang đi tranh thủ tình cảm, tôi thay thế cậu ấy một thời gian. Không tin em hỏi cậu ta.” Vệ Gia Phúc tốt bụng đưa điện thoại cho cô thư ký.

Cô ta nghi hoặc nhìn Vệ Gia Phúc nhưng vẫn cầm điện thoại lên nghe.

“Alo, Gọi tớ làm gì?”

“Boss, anh thật sự không đến công ty một thời gian?”

“A là Ngôn Tâm à, tôi sẽ không ở công ty một thời gian nên trong khoảng thời gian đó cô đi theo Vệ Gia Phúc làm việc.”

Ngôn Tâm vừa mở miệng định nói thì đầu dây bên kia đã tắt. Cô xụ mặt xuống nhưng vẫn lễ phép nở nụ cười nói cảm ơn với Vệ Gia Phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Truy Thê Của Lạc Đại Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

